

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 102

Dijous, 19 de novembre de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 66, segona i darrera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència
(tram. 200-00057/08) p. 3

Projecte de llei

de prevenció i control ambiental de les activitats (tram. 200-00058/08) p. 19

Interpel·lació

al Govern sobre la seguretat (tram. 300-00244/08) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre la transposició de la directiva de serveis en l'àmbit dels comerç (tram. 300-00245/08) p. 42

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00246/08) p. 45

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis
(tram. 300-00247/08) p. 50

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a lluitar contra les conductes il·lícites
dels càrrecs públics (tram. 302-00198/08) p. 56

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 302-00199/08) p. 63

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar
la crisi econòmica (tram. 302-00200/08) p. 68

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els casos recents de corrupció
que són objecte d'investigació judicial (tram. 302-00201/08) p. 72

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les persones
en situació de dependència (tram. 302-00202/08) p. 78

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 66.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei

que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència (tram. 200-00057/08)

I ho farem amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Benestar i Immigració sobre el Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Molt bon dia a tots i a totes. Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, permetin que comenci la meua intervenció saludant totes les entitats que avui ens acompanyen, l'ONCE, Bocalan, Centre de Teràpies Assistides amb Cans, Discan, Isla Animal, Associació de Gossos d'Assistència AEPA, Associació d'Usuaris de Gossos Pigall, Associació Catalana de Gossos d'Assistència i Áskal, totes aquestes entitats, a les quals vull agrair especialment la feina que han fet en el procés previ de la redacció del text articulat d'aquesta llei, però també els vull agrair la feina un cop aquesta llei va entrar en seu parlamentària, acompanyant els diputats i les diputades, i aportant valuoses observacions respecte al text de la llei.

L'1 d'abril d'enguany, en el debat de totalitat de la llei, vaig emplaçar tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra que aquesta fos una llei que es pogués aprovar per unanimitat. És per això que avui us felicito, ens felicitem pel fet que hàgim estat capaços d'obrir o d'arribar al necessari consens per liderar aquesta bona feina entorn de la llei, del seu articulat, i permetin que també agraeixi molt especialment la feina de coordinació del relator de la llei, el diputat senyor Pere Bosch.

Però també –avui és dia d'agraïments– vull fer esment de les persones que, des del Departament d'Acció Social i Ciutadania, a través de l'assessoria jurídica, molt

especialment, el senyor Miquel Celigueta, i, des de l'Institut Català de Serveis Socials, la senyora Georgina Tomàs..., haver estat també a disposició dels diversos grups parlamentaris per poder aportar i per poder anar compaginant totes les aportacions envers la llei. Jo estic ben convençuda que avui tots vostès, igual que jo, estem molt satisfets amb aquesta llei.

Però a partir d'ara el que ens hem de preguntar: quins avantatges o quins canvis comportarà l'aprovació de la llei?

Doncs, en primer lloc, tots ho sabem, derogarà una antiga llei, la Llei 10/93, que regulava l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades dels gossos pigall, que aquesta llei ha donat molt bons resultats, però que, amb la llei que avui aprovarem, la llei que avui ens ocupa, l'actualitzarem en els seus continguts.

I, en segon lloc, aquesta llei ens aportarà..., sobretot aportarà a les persones usuàries que pateixen discapacitat visual, auditiva o física o que pateixen trastorns de l'espectre autista, diabetis, epilèpsia o alguna malaltia, que es reconegui el seu dret a l'accés a l'entorn quan vagin acompanyades d'un gos d'assistència.

Veurem com disposen d'un nou marc legal per ser assistides per gossos i que aquests estaran específicament ensinistrats per guiar-los, per ajudar-los en les tasques de la via diària, alertar-los d'un possible atac en els casos de patiment de determinades malalties. De fet, suposa l'obertura d'un ventall de la tipologia de gos d'assistència, que fins ara es restringia a la persona amb disminució visual.

Permetin que faci un cop més quina és o com es concreta aquesta nova tipificació dels gossos d'assistència, perquè, a més a més del gos guia o gos pigall, que tots coneixem, que era el que permetia..., que era un gos ensinistrat per a les persones amb discapacitat visual o sordceguesa, avui, també, dintre d'aquesta tipologia, hi entraran el gos de servei, un gos que estarà ensinistrat o està ensinistrat per prestar ajut en les activitats de la via diària, tant en l'entorn privat com en l'exterior, a les persones amb discapacitat física; el gos de senyalització de sons, sobretot, per a persones amb discapacitat auditiva, que els permet avisar dels diferents sons i indicar-los no només que es produeixen aquests sons, sinó l'origen d'aquest so; el gos d'avís, un gos ensinistrat per donar una alerta mèdica a les persones que pateixen epilèpsia, diabetis o alguna altra malaltia, i el gos per a persones amb trastorn de l'espectre autista; el gos és un gos ensinistrat per tenir cura de la integritat física d'una persona amb trastorn de l'espectre autista i, alhora, guiar-la i controlar les situacions d'emergència que pugui patir aquesta persona.

Alguns d'aquests tipus de gos, els trobem avui desenvolupant ja la seva tasca, i, de fet, en tenim una clara representació a la tribuna del Parlament de Catalunya, acompanyats per persones amb discapacitat, que jo no sé qui acompanya...; evidentment, són els gossos que acompanyen les persones amb discapacitat, però que em plau enormement –em plau enormement– que en aquesta tribuna del Parlament avui tinguem la presèn-

cia d'aquests gossos ensinistrats per donar suport, per donar autonomia a les persones amb discapacitat.

Aquesta és una llei que comportarà, tanmateix, canvis substancials pel que fa al reconeixement, que aquest es farà a través d'un carnet, que l'atorgarà el Departament d'Acció Social i Ciutadania, però el gos també disposarà d'un distintiu oficial d'identificació que haurà de dur en un lloc ben visible i disposarà, alhora, també d'un document sanitari oficial i el passaport europeu a mode de cartilla sanitària, que haurà d'estar identificada mitjançant un xip.

Pel que fa als centres, és també el Departament d'Acció Social i Ciutadania que autoritzarà els centres d'ensinistrament de gossos d'assistència, i, entre altres, els hauré d'exigir i serà exigible fer, evidentment, que aquests centres tinguin personalitat jurídica pròpia o ser un establiment d'una entitat amb personalitat jurídica, comptar amb l'espai físic suficient per a l'exercici de l'activitat de l'ensinistrament de gossos d'assistència, entre altres, estar vinculat a un nucli zoològic, disposar de personal necessari i pertànyer en condicions de ple dret a alguna associació o federació europea o internacional de gossos d'assistència.

Pel que fa a la persona usuària d'aquest gos d'assistència, aquesta llei li reconeix –li reconeix– el dret a l'accés a l'entorn acompanyat dels animals. Pot accedir a llocs, locals i establiments d'ús públic, tant en matèria d'espectacles recreatius, entre altres, també als centres d'ensenyament i sanitaris, als despatxos; el podrà acompanyar a les oficines professionals, centres religiosos, museus, etcètera.

Però també li reconeix l'accés als allotjaments i establiments turístics, al transport públic, a les platges, rius o altres superfícies de massa d'aigua, evidentment, també condicionada per les pròpies normatives específiques, i als espais naturals de protecció especial.

Però jo voldria també fer esment d'una qüestió que és inclosa i és important, que és el reconeixement o l'acompliment de la tasca professional dels ensinistradors, que tindrà... Aquesta formació, que la nova llei preveu que s'ha de crear en un termini màxim de dos anys, preveu la qualificació, la creació de la qualificació professional d'ensinistrament de gossos d'assistència. I vull agrair també, aquí, la presència de representants del Departament d'Educació i representants del Departament de Medi Ambient, amb els quals també hem treballat plegats per poder-ho dur a terme, i en aquest cas al Departament d'Educació pel suport que ens està donant en la qualificació professional d'ensinistrament de gossos d'assistència.

Vull acabar també..., perquè, evidentment, hi ha un apartat important, que és l'apartat econòmic, el suport econòmic a les persones amb discapacitat usuàries de gossos d'assistència, que la llei fixa les subvencions per a la creació, manteniment i seguiment anual de la unitat de vinculació, d'acord amb les previsions presupostàries.

Per acabar, dir-vos que jo crec que avui hem fet un pas endavant cap a la construcció d'una Catalunya més inclusiva, una Catalunya on tots els ciutadans, totes les

ciutadanes, hi vegin reconeguts els seus drets. I crec que donem drets a les persones amb discapacitat, sobretot, perquè guanyin –ho he dit al principi– en autonomia, però també hi guanyin en autoestima.

Avui, tenim, i espero que així sigui..., un cop aprovada aquesta llei, tindrem una eina més per construir aquest Estat del benestar millor i per fer de Catalunya o per fer de Catalunya aquesta voluntat de treball per a la igualtat d'oportunitats per a tots i per a totes.

Moltes gràcies.

El president

D'acord amb l'article 109.4 i el 112.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch, que va ser designat relator.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, em correspon en aquesta primera intervenció donar compte com a ponent relator de la ponència de la Llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat usuàries de gossos d'assistència fer un balanç d'aquesta llei i dels treballs d'aquesta llei, que, si ens atenim a la votació que es va donar en la Comissió de Benestar i Immigració, hauria de rebre un suport majoritari i, segurament, la unanimitat d'aquesta cambra.

I intentarem fer-ho com correspon a aquesta tasca, de la forma més objectiva possible, resseguint tot el tràmit de les compareixences i les principals inquietuds que aquestes van reflectir, els treballs posteriors de la ponència, i finalment apuntant, per tal que tots els ciutadans i ciutadanes que ens segueixen ho puguin fer de la millor forma possible, els principals temes de debat que s'han plantejat durant nou mesos de treball, deixant per a una segona intervenció, en aquest cas, com a responsable, com a portaveu del meu grup parlamentari, el posicionament d'Esquerra Republicana al voltant d'aquesta llei.

El 19 de maig passat, en una jornada intensiva, es van substanciar dotze –dotze– compareixences, les quals venien a complementar un ampli procés de participació que s'havia donat.

Vam tenir l'oportunitat d'escoltar les valoracions de la Fundació ONCE, la Fundació Bocalan, el Centre de Teràpies Assistides amb Cans, l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència, l'Associació d'Acció Social Discan, l'entitat Isla Animal, Áskal - Gossos d'Assistència, l'Associació d'Usuaris de Gossos d'Assistència AEPA-Catalunya, Positives Can, Can i Vida, l'Associació d'Usuaris de Gossos Pigall de Catalunya i, finalment, l'Associació Internacional de Teràpies Assistides amb Animals, per estricte ordre d'intervencions.

Les compareixences tenen, més enllà de la informació que proporcionen, del contrast de parers, una altra virtualitat que jo crec que no és menys important, i és de permetre acostar realitats que, probablement, si no fos d'aquesta forma, no arribarien a aquesta cambra.

En tot cas, a totes les entitats, algunes de les quals estan presents en aquesta cambra, voldria agrair-los de forma sincera les seves aportacions i desitjar, òbviament, que s'hagin pogut sentir ben tractades, escoltades i, en tot cas, també representades, en la seva justa mesura, en el text final que avui tindrem oportunitat d'aprovar. Segurament que alguna frase, algun punt, algun apartat els correspondrà, al llarg de tot aquest tràmit.

No els cansaré fent una ressenya de cadascuna de les intervencions que es van produir en aquell tràmit de compareixences, però sí que voldria remarcar, d'una banda, l'ampli ventall de matisos i d'aportacions, lògicament derivats de la perspectiva que ens donava cadascuna de les entitats, i sobretot reconèixer –i jo crec que és de justícia fer-ho– la permeabilitat de tots els grups parlamentaris a l'hora de recollir posteriorment, en cadascuna de les esmenes, tot allò que ens van aportar.

Hom ens va parlar, durant aquella jornada, de la preocupació per l'accés a la platja, un tema que pràcticament va centralitzar allò que fa referència al dret d'accés; la regulació també dels animals o dels gossos de teràpia; també dels requeriments que hauran de tenir els centres d'ensinistrament, des del nom fins a les necessitats de personal o la vinculació amb organismes internacionals; també es va parlar de la necessitat de difondre adequadament la llei i donar suport econòmic a les persones usuàries; de la descripció de les malalties dels gossos i fins i tot –i aquest és un fet que ens va sorprendre, a bona part de nosaltres– dels drets dels gossos després de la seva jubilació. Com poden comprovar, doncs, es va plantejar un ventall ben ampli de propostes i de perspectives.

La ponència que es va designar el mateix dia que se substanciaven aquestes compareixences ha hagut de debatre durant els darrers mesos un total de 182 esmenes: 11 presentades pels grups de l'Entesa, 29 per Convergència i Unió, 118 pel Partit Popular i 24 pel Grup Mixt.

La xifra total resulta, com podem deduir, realment significativa, fins i tot correspondria a dues o tres esmenes per cadascun dels articles de la llei, si tenim en compte que aquesta incorpora trenta-un articles, nou disposicions addicionals, tres disposicions derogatòries i cinc de finals.

Però hem de comentar que bona part d'aquestes esmenes corresponen als capítols I i II, que regulen la condició del gos d'assistència i el dret d'accés, que entre ambdós han concentrat més d'un 42 per cent de les esmenes que en el seu moment es varen presentar.

Amb aquestes dades, aparentment poc il·lustratives, voldria remarcar que hi ha hagut un repartiment, tot i la insistència en alguns temes puntuals, força homogeni a l'hora de tenir en compte els temes, doncs, que han interessat la majoria de grups parlamentaris, i també, lògicament, les diferents compareixences.

No voldria, ans al contrari –i més en aquesta primera intervenció, en què correspon fer una valoració al màxim d'objectiva possible–, minimitzar cap de les aportacions, però sí que voldria comentar que hi ha alguna de les esmenes que té un cert caràcter reiteratiu, alguna

cosa probablement pot contribuir a inflar excessivament aquest nombre d'esmenes. Per exemple, doncs, en el cas del Partit Popular –i no ho poso amb ànim de rebatre-ho, sinó al contrari–, que ha presentat un 65 per cent de les esmenes, bona part d'aquestes estaven concentrades –un 16 per cent– a proposar un canvi de denominació dels centres d'ensinistrament per «entitats d'ensinistrament»; una cosa, doncs, que altres grups parlamentaris han resolt a través d'una única esmena.

En tot cas, al marge d'aquestes interpretacions, jo crec que tots plegats hem estat capaços d'incorporar allò que ha estat substantiu, no només del que han plantejat cadascuna de les entitats, sinó també els diferents grups parlamentaris que se n'han fet ressò.

La ponència ha celebrat tres reunions, però el treball en xarxa i les trobades més informals, que són igualment importants, han estat també productives. A nivell de balanç estadístic, voldria remarcar que han estat acceptades un total de tretze esmenes –vuit de Convergència i Unió i cinc del Partit Popular– i que se n'han transaccionat vint-i-una més –deu de Convergència i Unió i onze del Partit Popular–, dues d'aquestes darreres després de l'aprovació, fins i tot, del dictamen per part de la Comissió de Benestar i Immigració.

No incorpore en aquest balanç les esmenes del Grup Mixt, perquè ens varem trobar, precisament, en el moment en què estàvem tramitant aquesta llei, amb un canvi en el responsable del grup parlamentari, però, lògicament, des d'aquell moment els varem mostrar la nostra predisposició a incorporar-les i a tenir-les en compte. Per tant, considero que, tot i que no formin part d'aquest bagatge de les esmenes, en bona part s'hi poden sentir també representats.

En total, en qualsevol cas, s'ha arribat a un acord amb trenta-quatre esmenes, un 18 per cent del total, i, si bé és evident que, lògicament, cadascun dels grups parlamentaris les veurà de forma diferent –i segurament que aquest matís serà el que ens permetrà tenir una anàlisi molt més objectiva–, sí que voldria remarcar l'esforç que hi ha hagut per intentar, ho repeteixo, arribar al màxim d'acords.

El dictamen, en tot cas, que es va sotmetre a votació va rebre un ampli suport dels grups representats en aquesta cambra. Només un grup parlamentari es va abstenir, però espero que avui es pugui afegir a l'acord. Però, tot i això, també voldria remarcar que hi ha hagut una voluntat, fins al darrer moment –tot i que aquest acord ja estava aconseguit en aquesta comissió–, per arribar a acords amb referència, per exemple, a l'article 19. Varem tenir una reunió la setmana passada amb una entitat, aquesta entitat ens va proposar algunes modificacions –concretament AEPA-Catalunya–, les varem fer arribar a l'adreça dels grups parlamentaris, i, ho repeteixo, fins i tot en temps de descompte, pràcticament fins al darrer alè, hem aconseguit assolir un acord. La qual cosa, al meu entendre, és positiva, perquè es tracta de fer una lectura en el sentit que, fins i tot una vegada esgotat allò que és l'acord polític, som capaços, a través del que és la tramitació parlamentària, de fer al màxim d'«apremiable» possible allò que ens arriba de la societat civil i, en aquest cas concret, d'una entitat.

Al llarg de la intervenció he apuntat alguns temes que probablement suscitaran el debat al voltant d'algun grup parlamentari. Però és evident que no hi ha hagut una confrontació ideològica; aquest no és un projecte de llei que susciti grans debats ideològics, com sí que poden tenir altres projectes que en aquests moments estan en tramitació parlamentària. És evident que existeix un consens molt ampli, de l'abast que ha de tenir el dret d'accés, per exemple, com ho demostra el fet que només trenta esmenes es referien a aquest aspecte.

Aleshores, doncs, quins han estat els principals temes del confrontació? Jo crec que tots plegats coincidiríem que n'hi han hagut dos. D'una banda, si aquesta llei havia d'incloure o no els gossos o els animals de teràpia –un tema que jo entenc que hem pogut resoldre a través d'una via que no forma part directament de la llei, però sí que hi té un treball, diguem-ne, paral·lel, com comentaré després, en l'altra intervenció–, i l'altre tema probablement de debat també ha estat quins requeriments havíem de demanar als centres d'ensinistrament. És a dir el contrast, la balança entre la necessària exigència i la qualitat que, en definitiva, va en benefici d'allò que són les persones usuàries dels gossos d'assistència, que és el principal objectiu –no ho oblidem– d'aquesta llei, i, d'altra banda, uns requeriments que permetessin que aquelles entitats que en aquests moments estan treballant en aquest àmbit poguessin continuar-ho fent amb la màxima solvència possible.

Finalment, voldria fer un agraïment..., no citaré noms i cognoms, perquè probablement me'n deixaria algun, però sí que lògicament, d'una forma molt especial, a la consellera, a tots el membres del departament, a les persones que han treballat d'alguna forma o altra, doncs, de des d'aquest Parlament, a les entitats, lògicament, que han comparegut i de forma molt especial –m'ho permetran, també– als diferents ponents o les ponents amb els quals, a través d'aquests darrers mesos, hem tingut l'oportunitat de compartir, d'aprendre –perquè tots plegats hem après– i, en definitiva, de millorar l'articulat de la llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passem al debat, ara, de la defensa de les esmenes reservades. Té la paraula en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Assumpció Laïlla.

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president. Honorable consellera, senyors diputats, senyores diputades, abans de res, voldria saludar i agrair a les entitats i persones expertes que avui ens acompanyen en aquest tràmit final de la llei –per fi– la seva participació activa en la llei ja en el primer redactat, però també després, amb totes les esmenes i comentaris que ens van fer arribar mitjançant les compareixences o parlant amb els diferents grups parlamentaris, i també pel suport donat a la diputada que els parla, que aquest tema, doncs, no el coneixia en profunditat. I, per tant, vagi per endavant, doncs, l'agraïment a totes les per-

sones que avui ens han volgut acompanyar i a aquelles que no han pogut fer-ho.

De la mateixa manera, també vull agrair als diputats companys de la ponència el treball que hem fet en aquesta llei: el senyor Bosch com a ponent relator, el senyor Martínez, el senyor Miralles i el senyor López, així com també crec que és just valorar les esmenes que va presentar el senyor Robles, en nom del Grup Mixt, però que, pel motiu que tots coneixen, doncs, no ha pogut fer el seguiment de les esmenes que va presentar, i d'igual manera també la feina feta per la lletrada, l'Es-ther Andreu, i la tècnica que l'ha ajudat. En qualsevol cas, doncs, agrair i valorar positivament la feina que hem fet tots els ponents d'aquesta llei.

Honorable consellera, Convergència i Unió donarem suport a aquesta llei, com no pot ser d'una altra manera, perquè creiem en les polítiques socials, com hem anat defensant contínuament quan estàvem al Govern però també ara, i més en aquests moments que són complicats, són moments de dificultat, de crisi. Però no només per això, consellera, sinó perquè estem contents que finalment, després de tres anys que Convergència i Unió va presentar, doncs, la primera proposició de llei –la primera va ser a la legislatura passada, el 2006, i la segona ha estat al principi d'aquesta legislatura, el 2007–, per fi, hagin portat aquest projecte de llei al Parlament i així n'hàgim pogut tenir el debat pertinent.

Per tant, una vegada més, tot i fer tard, però una vegada més, fan una llei que el sector demanava i que Convergència i Unió també havia proposat. I és curiós perquè la defensa de l'esmena a la totalitat..., la justificació que van donar el Govern i els grups que li donen suport en l'última proposició de llei que va presentar Convergència i Unió va ser que es creia que no era necessària una nova regulació del tema, perquè això podia, doncs, crear dispersió de la normativa. Però, en qualsevol cas, finalment regularem l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitat acompanyades de gossos d'assistència i, per tant, doncs, benvinguda sigui aquesta llei. Perquè, consellera, correm el risc d'esgotar les persones que de bona fe, doncs, van fent d'aquest tema un dels temes importants en la seva trajectòria, perquè entre el retard i després d'haver repetit tantes vegades el debat en aquest hemicicle, com deia una representant d'una entitat, esperàvem que aquesta fos l'última vegada que hem de parlar d'això, com a mínim en aquests termes.

Però, consellera, ja ho deia, anem tard. Fins no fa pas gaire érem pioners en polítiques socials. De fet, era en nosaltres en qui s'emmirallaven altres territoris per desenvolupar les seves polítiques socials, era en Catalunya en qui s'emmirallaven. Ho vam ser el 93, com deuen recordar, amb la llei que regulà els gossos pigall, i ho hauríem estat en el seu moment si el Govern, doncs, deixant de banda els interessos partidistes i per una vegada, hagués acceptat a tràmit alguna de les proposicions de llei que vam proposar Convergència i Unió per dues vegades, i també una altra el Partit Popular, i segurament en aquell moment hauríem tornat a estar pioners. Ja li acceptem també que segurament els textos presentats es podrien millorar, però, entenem, com tots aquells que arriben a la cambra per passar el tràmit parlamentari,

provinguin d'on provinguin. Però no ha estat així, i és una llàstima. En aquest àmbit ens han avançat Galícia, Castella i Lleó, el País Valencià, també Euskadi, amb una proposició de llei que venia de l'oposició, i, consellera, pot estar segura que no ho diem per penjar-nos una medalla i dir: «Ostres, una altra vegada més hem estat pioners», sinó perquè hem evitat amb aquesta retard que dels beneficis que aporta aquesta llei, doncs, se'n beneficiïn les persones, algunes de les quals avui aquí ens acompanyen. I amb allò de..., no em vinguin després amb el tema dels vint-i-tres anys, perquè crec que, si ho comparem, no en surten gaire ben parats.

Pel que fa al contingut de la llei que ens ocupa, com ha dit el ponent relator, hi han hagut diferents temes que han generat controvèrsia, però concretament n'hi ha hagut dos: per una banda, la constitució del que és el centre d'ensinistrament amb les condicions que regula la llei, i per altra banda, la regulació o no en aquesta normativa dels gossos de teràpia.

En primer lloc, pel que fa als centres d'ensinistrament, des de Convergència i Unió, i després d'haver escoltat les entitats que treballen al sector, vam considerar que el que calia potser no era regular els centres d'ensinistrament, sinó que el que havia de ser regulat era l'existència d'entitats d'ensinistrament, ja que entenem que l'ensinistrament com a tal es duu a terme moltes vegades en un espai normalitzat on es desenvolupa la persona usuària –per tant, podria ser a casa seva– i en un primer moment, si cal, en el domicili de l'ensinistrador quan el gos és cadell o quan comença el procés d'aprenentatge, i potser no sempre és necessari un espai específic per dur a terme aquesta activitat. I, en tot cas, consideràvem que aquest fet podia ser optatiu, segons es consideri, doncs, amb cada entitat. Els grups que donen suport al Govern ho van entendre així, però confiem que en l'aplicació d'aquest fet, que comporta també, doncs, tota una normativa específica, tota una regulació específica, també se suavitzí.

D'igual manera, tampoc veiem lògic obligar que fos un psicòleg un dels professionals que supervisés la vinculació de la persona amb discapacitat i el gos, juntament amb un veterinari, sinó que entenem que aquesta tasca la podien realitzar, doncs, diferents professionals, en funció també de les necessitats de la persona que tenia la discapacitat. Perquè, evidentment, no és el mateix, entenc, una persona amb una discapacitat auditiva que una persona, per exemple, amb trets autistes, no? I que, per tant, en algun cas sí que evidentment sí havia de ser un psicòleg, però que en altres potser es podia obrir el ventall a altres professionals, com per exemple un terapeuta ocupacional. En aquest punt ens alegrem, però, que finalment, tot i que en un primer moment aquesta esmena de Convergència i Unió fos rebutjada, abans d'ahir els grups que donen suport al Govern, doncs, acceptessin aquesta esmena i també s'ampliés així la variabilitat professional que es pot donar en aquest cas i modificant l'article 19.1.

Un altre aspecte important per nosaltres en aquest article, a incorporar, i en què també abans d'ahir, doncs, vam arribar a un acord amb els grups que donen suport al Govern, és la necessitat de permetre que, ja que els

centres d'ensinistrament han de pertànyer a una associació o federació internacionals i, per poder-ho fer si encara no ho han fet, no ho són o no han començat els tràmits quan vam començar a debatre aquesta llei, i no pertanyen a cap organisme internacional, tinguin un termini de cinc anys per poder adequar-se a aquest criteri, ja que, com bé saben, en la majoria d'associacions internacionals, abans de ser-ne membre de ple dret es necessita superar un període de temporalitat, d'observador, que amb el text original de la llei aquest criteri no es podia complir. I per tant, i com deia abans, finalment abans d'ahir la nostra esmena va ser acceptada i es va poder incorporar en el text final de la llei.

L'altre tema que deia important, que també va captar la nostra atenció, va ser la inclusió o no dels gossos de teràpia com a objectes d'aquesta regulació, equiparables als gossos d'assistència. Al llarg de totes les compareixences, aquest tema va anar sortint i repetint-se, ja que moltes de les entitats que van venir a explicar-nos el seu punt de vista sobre l'aleshores projecte de llei treballaven amb gossos de teràpia, i, per tant, és en aquest sentit que vam voler també recollir les inquietuds que ens transmetien sobre aquest tema en les esmenes que des de Convergència i Unió vam proposar. Però, al repassar l'articulat d'aquest projecte de llei, també vam ser conscients que no era una llei que de manera clara pogués incorporar els gossos de teràpia, ja que segurament això, en realitat, si ho haguéssim fet així, hauria anat en detriment dels drets dels gossos d'assistència, que realment eren l'objecte, doncs, dels drets d'aquesta llei –igualment que els usuaris, lògicament.

Per això el que vam fer va ser presentar una esmena en forma de disposició transitòria, que també va obligar a fer una modificació en el preàmbul, en la qual demanàvem el compromís del Govern per fer una normativa específica per als gossos de teràpia en un termini de dos anys, però que mentrestant aquests poguessin ser regulats per la llei que avui ens ocupa. En qualsevol cas, ja reconec que hi havia el *handicap* de la regulació necessària de tots els animals de teràpia, no només els gossos, que són els objectes d'aquesta llei.

I és en aquesta línia, i mantenint-nos fermes en la idea que alguna resposta havíem de donar a les entitats que treballen amb gossos de teràpia i que, en certa manera, qui havia d'agafar aquest compromís era el Govern, hem aconseguit canviar i traduir aquestes esmenes en una proposició de resolució en què el Parlament insta el Govern de la Generalitat a crear un grup de treball que estudiï la situació dels animals de teràpia i impulsí, si s'escau, la seva regulació, amb el suport, doncs, de tots els grups parlamentaris. Així, d'aquesta manera, tot i que no de manera immediata, però podrem donar resposta a les demandes plantejades pels professionals, per les persones usuàries i les entitats que treballen amb els gossos de teràpia.

En definitiva, creiem que amb aquesta llei aconseguirem assegurar la igualtat de drets de les persones usuàries de gossos d'assistència, persones amb discapacitats visuals, auditives o ambdues, persones amb discapacitats físiques, amb trets autistes o amb un altra malaltia o discapacitat que puguï requerir el suport d'un gos per

tal d'ajudar a compensar o suplir alguna mancança en el desenvolupament de la vida quotidiana de la persona.

Per tant, amb aquesta llei augmentarem l'autonomia personal de la persona amb discapacitat, així com també de la família o de l'entorn més proper. I això s'aconseguirà mitjançant gossos educats especialment i específicament per fer un guiatge, per avisar en casos de necessitat a la persona usuària, però també a altres persones quan aquesta pugui necessitar ajuda, per realitzar accions físiques que la persona no pugui realitzar, com obrir un calaix, per exemple, o altres.

I també amb aquesta llei ens assegurem que aquests gossos compliran uns requisits formatius, higiènics, sanitaris, que també donaran seguretat i garanties per a tots aquells que entrin en contacte amb aquestes unitats de vinculació persona-gos, controlant-ne aquelles malalties que poden afectar el gos i que el Col·legi de Veterinaris, doncs, consideri adient controlar.

Ens hauria agradat poder disminuir mínimament la documentació i la paperassa que cal omplir per tenir cura d'aquest gos o gossa, així com per poder viatjar, i plantejàvem una reducció de la informació que ha de contenir el passaport europeu del gos. Donem per descomptat que totes les actuacions veterinàries requerides es compleixen, però no vèiem necessari, potser, que el passaport hagués de recollir tota aquesta informació sanitària del gos. Però, tot això ha quedat resolt amb la seva inclusió del document sanitari oficial que pot servir d'alternativa al passaport en molts casos.

D'igual manera, també hem volgut ser curosos amb aquells aspectes que, si bé poden no semblar d'especial rellevància en aquesta llei, sí que creiem que podien millorar la relació existent en la mateixa unitat de vinculació, com pot ser, doncs, que, tot i que el gos d'assistència ha de dur a terme unes tasques que estan concretades en el contracte de cessió, aquest gos també podia acompanyar la persona a realitzar altres activitats que no estaven així recollides però que formaven part de la vida quotidiana de la persona. Entenem que no queda prou clar en el redactat actual, però, en qualsevol cas, aquesta modificació no s'ha acceptat.

Consellera, ja li he dit que votarem que sí a aquesta llei, aquesta nova normativa que formarà part de les polítiques socials dirigides a disminuir la dependència de les persones i a augmentar-ne la seva autonomia personal; però no només això, sinó que creiem que enfortirà un dret, perquè amb aquesta llei parlem de llibertat, parlem d'igualtat, parlem de mobilitat, i, en definitiva, del que parlem és de dignitat.

Ho torno a dir: tot i que tard, celebrem que s'hagi tramitat aquesta llei i que, per fi, tots els grups parlamentaris en ponència hàgim pogut treballar sobre el text proposat per la conselleria. Lamentem el retard en la seva aplicació, perquè l'afectació directa a les persones que utilitzen el gos d'assistència, doncs, són les que notaran segurament aquests tres anys de retard, però, tot i així, tindrà el nostre suport.

Ja advertim, però, que estarem amatents al desplegament que es faci d'aquesta llei i al possible reglament

que en algun cas potser caldrà fer per assegurar-ne la bona aplicació.

Gràcies, president; consellera, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i posicionar-se respecte del text del dictamen, l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, gràcies per fer-nos l'honor de ser aquí, explicar-nos la llei, els treballs. Gràcies al relator, senyor Bosch, gràcies per tota la feina que ha fet, l'intent d'arribar a acords i l'intent que aquesta llei, important per al país, important per a moltes persones..., perquè un país no està consolidat, cohesionat, fins que totes les persones són ciutadans de primera i ciutadanes de primera. I avui donem un pas important perquè molts ciutadans i ciutadanes, invisibles moltes vegades, puguin ser ciutadans i ciutadanes de primera.

Continuo els agraïments. Agrair a les entitats que ens visiten..., i no només les entitats que ens visiten, sinó les entitats que també van participar en els treballs de la ponència parlamentària. Jo crec que va ser un debat riquíssim, amb diferències d'opinions, per descomptat, la qual cosa suposa que en tots els temes hi ha diferències d'opinions, amb interessos diversos, però que al final hem estat capaços d'arribar a una llei consensuada que el nostre grup, ja li ho avanço, i ho sap perfectament, votarà afirmativament, i afirmativament, si em permet, amb passió, votarà afirmativament.

Fa molt temps que vam dir que no era una llei política. És una llei tècnica. És una llei, més que tècnica, és una llei de drets. És una llei ètica. Que potser el senyor Bosch en algun debat que vam tenir, al principi de la legislatura em diu: «Home, no sigui demagògic, no ens digui que és una llei ètica.» Senyor Bosch, és una llei ètica. Perquè ètica i moral és, com deia abans, que hi hagin ciutadans que també siguin ciutadans de primera, perquè ciutadans de primera vol dir que no hi ha ciutadans ni de primera ni de segona, que tots som iguals. Per tant, és un pas important que donem.

Agrair a quines entitats? Doncs, per descomptat, a l'ONCE. I abans-d'ahir o ahir en parlàvem amb el portaveu socialista, quan deia: «Hem de fer un reconeixement a l'ONCE.» Clar que l'hem de fer! L'hem de fer perquè ha estat una entitat que ha treballat durant molts anys en l'àmbit de la discapacitat, i ha treballat també durant molts anys i ha estat pionera i ha fet..., i gràcies a l'entitat..., ha estat pionera també que en aquest país es reconeguessin... —ho ha dit la senyora Laïlla—, de forma diríem que primerenca..., és a dir, vam ser dels primers que vam tenir una llei de reconeixement, l'any 93, dels gossos pigalls, i això jo crec que també li ho hem d'agrair molt.

Agrair a la Fundació Bocalan també les seves aportacions, al Centre de Teràpies Assistides amb Cans, a

l'Associació Catalana de Gossos d'Assistència, a l'Associació d'Acció Social Discan, a Isla Animal, a Áskal - Gossos d'Assistència, a l'Associació d'Usuaris de Gossos d'Assistència AEPA-Catalunya, a l'Associació Positives Can, a l'Associació Can i Vida, a l'Associació d'Usuaris de Gossos Pigall de Catalunya i a l'Associació Internacional de Teràpies Assistides. Gràcies per les vostres aportacions. Gràcies també per ensenyar-nos moltes coses. Vosaltres sou els que viviu l'experiència, els que heu patit l'experiència moltes vegades, i hem pogut fer una activitat que jo crec que ens ha enriquit a tots. I que demostren una cosa.

I, fixi-s'hi, abans en parlàvem amb alguns diputats quan estàvem xerrant abans de l'inici de la sessió: no hi ha hagut, senyora consellera, fixi-s'hi, no hi ha hagut tema que no s'hagi discutit més com a proposta o proposició de llei que el tema dels gossos de teràpia..., dels gossos d'assistència –després en parlaré dels gossos de teràpia, dels gossos d'assistència.

Senyor Miralles, fixi-s'hi. No hi ha hagut tema... (*veus de fons*), i em sembla important, perquè després, quan parlem de la desafecció política, senyora consellera, que els polítics no escoltem la ciutadania, que estem molt allunyats, els podem dir, amb orgull, també, a les entitats que ens visiten, que no hi ha hagut tema que no s'hagi tramitat més per llei que el tema dels gossos d'assistència..., que els drets dels usuaris dels gossos d'assistència, que la necessitat de regulació en el nostre país dels gossos d'assistència, que la necessitat d'anar més enllà en l'accessibilitat a l'entorn.

Tres –tres– proposicions de llei de l'oposició, una oposició que jo crec, des del nostre grup i des del Grup de Convergència i Unió –primer amb el senyor Cleries, després amb la senyora Laïlla–, que ha estat una oposició lleial en aquest tema, i que sempre hem dit la necessitat de la regulació dels gossos d'assistència.

Que lamentablement, i també ho he de dir... –bé, m'he deixat de donar les gràcies també als altres companys i companyes de la ponència–, que també li he de dir que moltes vegades no hem trobat, des del Govern..., i quan hem presentat aquestes proposicions no hem trobat, des del Govern, el ressò que havíem de trobar.

I, per què li dèiem això? Perquè, fixi-s'hi, abans hi pensava: l'any 93 vam ser pioners. Podem dir el mateix, senyora consellera, que l'any 2009 som pioners en la regulació dels gossos d'assistència? No, no ho podem dir –no ho podem dir. Això no vol dir que estiguem contents que per fi s'hagi aprovat. No ho podem dir.

I jo me'n recordo, i passava, de les intervencions que ens deia..., i m'ha fet molta gràcia una que ens deia vostè. Miri, era el 16 de març de 2006. Imagineu-vos, 16 de març de 2006 es discuteix en aquest Parlament –tres anys i mig, eh?, tres anys i mig– una proposició de dret a l'accés dels usuaris de gossos d'assistència.

Què ens diu la senyora Capdevila, aleshores diputada, què ens diu?, diu: «Estem tots d'acord en la proposta, però li haig de dir que discrepem de la manera de resoldre aquesta mancança, aquest dèficit legislatiu» –hi estem d'acord, senyora consellera– «i és en el proce-

diment. Nosaltres creiem sincerament que no cal fer una llei nova.»

Què tenim avui aquí? Una llei nova. Calia fer una llei nova –calia fer una llei nova. I després, més enllà del 16 de març del 2006, el 3 de maig del 2007 el senyor Bosch ens torna a dir el mateix, i ens diu: «En cap cas, però, es planteja fer una nova llei.» Què tenim avui aquí? Una nova llei, perquè calia fer una nova llei.

I després, el 18 de juliol del 2007, ens torna a dir, dient «modificació» perquè, al nostre entendre, «disposar d'un nou text acabaria provocant un greuge comparatiu». Què tenim avui aquí, senyora consellera? Un nou text.

Per tant, anem amb retard. Anem amb retard perquè hem perdut tres anys i mig. I segurament això..., escolta'm, quan avui aprovem aquesta llei, doncs, tant des del sector com des d'altres grups parlamentaris, em diran: «Bé, però ja la tenim aquí.» Ho celebrem. Però, vull dir i vull posar sobre la taula que aquesta oposició sempre hi ha estat, sempre, els tres anys i mig. I sap per què? Perquè ens vam creure una cosa: ens vam creure que quan vostès van fer el pacte del Tinell i van dir que abans de finalitzar el 2006, senyora consellera, tindriem la, diguem-ne, renovació, el canvi, la modificació del Codi d'accessibilitat, ens ho vam creure. I encara l'estem esperant. Senyora Laïlla, encara l'esperem. L'accessibilitat ha de ser una prioritat per a aquest Govern? Sí, ha de ser una prioritat per a aquest Govern.

Per tant, nosaltres ens sentim orgullosos d'haver-hi participat, d'haver participat en les altres proposicions des de fa molt temps, i d'haver participat també en aquest debat. Cent divuit esmenes..., ho deia el senyor Bosch i ho reafirmava, no sé si ho deia tant com a relator o com a representant d'Esquerra Republicana de Catalunya. Diu: «Bé, algunes de les esmenes del Partit Popular són reiterades.»

Per nosaltres, és un tema important, i ara m'hi referiré al tema del centre i de l'entitat, és molt important. Perquè una de les coses que nosaltres vam intentar..., i abans la senyora Laïlla hi ha fet esment, i és cert, hem intentat desburocratitzar tot el possible aquesta llei, és a dir, acabar amb la paperassa i la burocràcia. És a dir, fixi-s'hi, que gran part dels recursos d'aquesta llei no vagin per a la burocràcia, sinó que vagin per als usuaris –i ara m'hi referiré en els reptes de futur–, que vagi als usuaris i no a la burocràcia.

I segon, reduir l'intervencionisme de l'Administració. Sap per què? I quan parlo de recursos em sembla important, i molta gent d'entitats que ens escolten des de fora i les entitats que estan aquí ho saben molt bé: moltes vegades hi ha més intervencionisme en allò que han de fer les entitats que en l'intervencionisme real que ha de fer l'Administració, que és donar els recursos a les entitats. Moltes vegades hi ha més intervencionisme via les entitats que han de fer, en si porten aquest paper o si porten l'altre, que no pas en el que han de fer: recolzar econòmicament les entitats.

I ara em referiré també a les previsions pressupostàries del 2010. Fixi's quina actualitat! Avui podem parlar de

les previsions pressupostàries, i una cosa que a nosaltres ens ha copsat.

Per tant, estem complint amb un mandat que vostès mateixos es van imposar, amb un mandat ètic, i també estem complint amb la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia. Constitució espanyola, tots ho sabem, article 14, igualtat dels espanyols i espanyoles davant la llei; article 9.2, remoure els obstacles, i article 49, el treball actiu perquè aquests obstacles es remoguin. I també l'Estatut d'autonomia, article 4.2, la igualtat efectiva; article 40.2, la protecció jurídica, i article 24.1 –i 66.1–, que li dóna competències en matèria de benestar social.

Fixi's..., això no estan recorreguts, no, no... (*Veus de fons.*) No, no..., no estan recorreguts –no estan recorreguts–, i com que no estan recorreguts, què diem des del Partit Popular de Catalunya? Es compleixen. (*Veus de fons.*) Sí o no, senyor Pujol? Es compleixen –es compleixen. (*Veus de fons.*) I, per tant, som els primers que li diem: «Senyora consellera, compleixi aquests articles.» No hi hem posat cap obstacle: cent divuit esmenes. I, fixi-s'hi, cent divuit esmenes; no ens n'han acceptat cent una, i diem que sí. Per què? Per responsabilitat política i responsabilitat de país. Segurament no és el nostre model, segurament, però direm que sí.

Hem arribat massa tard, ho hem dit, altres comunitats autònomes ens han avançat, però nosaltres hem treballat en la ponència com els qui més, hem treballat a la ponència amb aportacions. Primer, la reducció de l'intervencionisme. Per què ho deia això? Perquè nosaltres creiem que, avui en dia, i tal com es configura en altres països, no cal el concepte de «centre». El concepte de «centre» en el concepte d'institucionalitat, i preferíem parlar més d'«entitats», preferíem parlar més de «formadors», d'«educadors». Això sí, que la Generalitat de Catalunya tingués una potent o un potent sistema d'acreditació, que ens semblava molt més important.

És a dir, a nosaltres ens importava més acreditar, acreditar professionals –i acreditar gossos, si em permet l'expressió–, que no l'intervencionisme de què ha de tenir cadascun dels centres. Sap per què? Perquè una de les coses que vam dir, i ja ho vam dir quan vam fer el debat primer, vam dir: «A nosaltres ens preocupen les llistes d'espera. No hi ha dret d'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats amb gossos d'assistència si no hi han gossos d'assistència.» Això està molt clar. Com podríem reduir les llistes d'espera? Reduint l'intervencionisme i reduint, per descomptat, la burocràcia, com ha dit la portaveu de Convergència i Unió.

Hi havia un altre tema, i és cert, senyor Bosch, i semblava, a vegades –i ho semblava–, un tema menor, però que després va adquirir volada quan van venir les diferents compareixences: matí i tarda vam parlar de l'accés a l'aigua. I em sembla un tema important: l'accés a la sorra, l'accés a l'aigua. Era un tema important, per què? Perquè aquí hi conflueixen, diguem-ne, dues capacitats normatives: la sacrosanta autonomia local.

I nosaltres dèiem, fixi-s'hi: «No hi ha autonomia local que no puguí estar per sobre d'un dret universal reconegut.» I fixi's què li dic: veritat que estem parlant d'accés

a locals de concurrència pública que poden ser privats? Sí o no? I veritat que hem dit que, malgrat que siguin privats..., com estem demanant als gossos d'assistència uns requisits exquisits –requisits exquisits–, és a dir, molts més requisits dels que es demanen a qualsevol altre gos, molts més, amb una acreditació, amb unes condicions sanitàries, amb una formació, i per tant els diem a aquells que tenen locals de concurrència pública, privats, que el dret a deambulació o el dret d'accés està per sobre del dret d'allò que es diu, de permetre l'accés, és a dir, del dret privat, per què no els hem pogut dir el mateix als ens locals? Fixi's, quina cosa: els diem als privats que el dret d'accés està per sobre, però després als ens locals els diem: «No, no, escolti, vostè pot legislar.» És a dir, podem, amb aquesta llei, legalitzar una situació que un ajuntament digui: «A l'aigua no hi tenen accés, a la platja no hi tenen accés.» I nosaltres no hi estàvem d'acord, perquè pensàvem que els drets de les persones, el dret a l'accés i el dret a la igualtat a l'accés també a la sorra i a la platja està per sobre d'altres tipus de dret.

I després hi havia el tema estrella, per dir-ho..., gossos de teràpia, sí o no? Quasi era un referèndum, el tema, eh?: gossos de teràpia, sí o no? Nosaltres dèiem: «Sí.» Això vol dir que els animals de teràpia han de tenir una regulació específica? Sí, també. Però això vol dir que nosaltres...?

I fixi's, i per què diem gossos de teràpia sí? Primer, perquè ens ho creiem. Ens ho creiem. Des del Partit Popular de Catalunya ens creiem que els gossos de teràpia també tenen dret a l'accés –també tenen dret a l'accés– amb igualtat de condicions.

I segon, home, que si hem d'esperar tres anys i mig més per tenir una llei d'animals de teràpia, doncs escolti'm, preferíem fer una disposició addicional transitòria, com deia molt bé la senyora Laiïlla, preferíem fer-ho, això, que no esperar tres anys i mig per reconèixer nous drets. És a dir, com aquest Govern és lent, preferíem assegurar-nos i dir: «Escolta, transitòria»; fixeu-vos, perquè jo sé que moltes entitats..., unes hi esteu a favor i altres hi esteu en contra. Ho sé.

Què deia el Partit Popular de Catalunya? Transitòria: mentre no hi hagi una llei que ho reguli –mentre no hi hagi una llei que ho reguli– la Generalitat de Catalunya, juntament amb aquelles entitats acreditades, que tenen experiència en la formació de gossos de teràpia, permetran a aquests gossos l'accés també a l'espai públic i als espais de concurrència pública.

Abans ho deia: exquisit; és una llàstima que ens hagin dit que no. I malgrat que ens han dit que no, senyora consellera, què hem fet? Votarem a favor. I després nosaltres vetllarem pel compliment de la proposta de resolució de gossos de teràpia –de la proposta de resolució dels gossos de teràpia–, que creiem que ha de ser així. Hem entrat una esmena, espero que ens l'acceptin, de dir que en el primer semestre del 2010. Li prego, senyora consellera, que ens ho accepti, més que re perquè, si no, al final les proposicions són *sine die*, i ens podem trobar, dintre de tres anys, que es constitueix un grup de treball.

I segon tema: pressupostos. Senyor Bosch, i vostè intervingrà, digui'm en quina part del pressupost hi consta, en quina part del pressupost que ens han entregat, de les 6.927 pàgines de pressupost, hi consta –i acabo, senyor president–, una sola referència a aquesta llei? Una sola, dic; una. Ens agradaria que ens ho digués. Per què? Perquè si ens creiem aquesta llei, ens hem de creure que aquesta llei ha de tenir recursos econòmics. Els recursos que ha dit per a les unitats de vinculació, per exemple, no surten a la llei, no surten a la llei de pressupostos. I a nosaltres ens preocupa –a nosaltres ens preocupa. Tindrem ocasió de debatre, senyora consellera, sobre la Llei de pressupostos.

Per tant, malgrat tot, malgrat que segurament no és el nostre model, que hauríem inclòs els gossos de teràpia, que hauríem reduït la burocràcia, que hauríem reduït l'intervencionisme, nosaltres direm que sí, perquè creiem en els drets de les persones, perquè creiem en un país on no hi hagi gent de primera ni de segona i perquè creiem, sobretot, que la dignitat d'una persona és independent del seu grau de capacitat o de discapacitat.

Moltes gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, entitats que ens acompanyen, senyor president.

El president

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputadas y diputados, realmente soy la persona menos adecuada para hablar en este Pleno en relación con el Proyecto de ley que regula el acceso a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència.

¿Y por qué? En primer lugar, porque las enmiendas que se presentaron al proyecto de ley fueron formuladas por el diputado Antonio Robles, y han sido sustentadas por la diputada que ocupó su escaño, la diputada Carmen de Rivera, que es a su vez la portavoz del Grupo Mixto en la Comisión de Bienestar.

Por lo tanto, ante un compromiso personal ineludible de la diputada Carmen de Rivera que le impide estar presente en estos momentos, me ha hecho llegar un texto que me limitaré a reproducir en su estricta literalidad, y que paso a leer.

«Aunque lamentamos ciertas ambigüedades y cierto intervencionismo en el redactado final, nos felicitamos porque esta cámara consolide en un texto legal no solo la figura de los perros que ayudan a las personas invidentes a desplazarse, sino también a los que ayudan a quienes ven limitados sus movimientos rutinarios, que asisten a personas con dificultades de audición, que avisan a sus dueños en situación de alerta patológica y que cuidan de la integridad física de las personas que padecen autismo. Estos animales seguramente constituyen la mejor compañía para estas personas en su vida cotidiana, y era necesario regular las circunstancias relativas a su adiestramiento, cuidado y acceso al entorno.

»Nos congratulamos de la aprobación de leyes sociales que verdaderamente sirvan a los necesitados, que garanticen su integración, independencia y comunicación con los demás. Leyes como ésta, que demuestran sensibilidad y prestan atención jurídica a personas discapacitadas, contribuyen al doble objetivo de mejorar su vida diaria y a fomentar una sociedad más civilizada y concienciada con las personas que merecen atención especial.

»No obstante, debemos manifestar que compartimos las quejas que otros grupos han formulado por el retraso en la aprobación de una ley como esta. Y en este sentido, debemos aprovechar esta ocasión para señalar que nuestro deseo es que no vuelva a darse una situación semejante en otros supuestos en los que se tratan cuestiones que deberían estar por encima del rifirrafe partidista.

»Resulta lamentable que en este Parlamento se bloqueen iniciativas legislativas con el único fin de impedir que otros se cuelguen medallas. Nuestro grupo votó a favor de la tramitación de la iniciativa que presentó el PP en el año 2007, votamos a favor en la tramitación de la iniciativa que presentó Convergència i Unió y votamos también a favor en este caso.

»Con la aprobación de esta ley, sin duda, contribuimos a que Cataluña se acerque más al ideal solidario al que todos aspiramos.»

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, passem al posicionament dels grups sobre les esmenes reservades i el text del dictamen. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Alexandre Martínez.

El Sr. Martínez Medina

Honorable president, senyora consellera, senyores i senyors diputats, no volia començar així, perquè avui era un dia que precisament volia gaudir d'un dia feliç, d'un dia que, com parlàvem abans d'entrar, era per felicitar-nos tots plegats.

Però no puc evitar referir-me al comentari que ha fet l'il·lustre company senyor López. Clar, que vostè ens demani complir amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya... No, no puc... (*Veus de fons.*) Ja, però és que em sona una mica estrany, per part de vostès. Però en tot cas no li dedicaré més temps, perquè tinc molts temes, però sí que hi volia fer la referència, perquè em resulta, si més no, doncs certament estrany, no?

Permetin-me en principi saludar, doncs, totes les persones que avui ens acompanyen del sector de la discapacitat, els responsables dels centres i tots aquells que directament o indirectament estan relacionats amb l'activitat que avui pretenem regular.

Saludar també els membres del Departament d'Acció Social i Ciutadania que ens acompanyen avui, del Departament d'Educació i de Medi Ambient, perquè és un tema transversal –això va sortir molt durant el debat–, no és un tema que pertanyi exclusivament a les seves

responsabilitats, sinó que és un tema transversal i en el qual hem d'estar tots implicats.

I deixin-me felicitar especialment la Georgina Tomàs, que ens ha servit una mica de referent, ens ha ajudat al llarg de tota la tramitació, i penso que és de justícia avui reconèixer-ho.

Vull agrair les aportacions i les implicacions fetes per tots els meus companys de ponència: la senyora Maria Assumpció Laiïlla, del Grup de Convergència i Unió, el senyor Rafael López, que ha treballat..., malgrat tot, és una persona molt implicada i que a més està sempre molt pendent (*veus de fons*), molt pendent... Sí, senyor. Les coses s'han de reconèixer, i jo ho reconec: sempre molt pendent del tema. Del senyor Jordi Miralles, que hem après molt també de la seva saviesa. Del senyor Antonio Robles, que ho sento perquè va ser la persona del Grup Mixt que va presentar també tot un grapat d'esmenes, però que, a causa de la seva situació especial dintre del seu grup, doncs, no pot ser-hi en aquest moment. I el senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, a part de veí d'escó –de veí d'escó–, que també, doncs, tenim les nostres converses, ha fet de relator i ens ha facilitat la tasca desenvolupada al llarg d'aquests mesos, a la ponència, fins als últims moments; ahir encara estàvem remenant papers, buscant acords, buscant... Això és bo –això és bo. Agrair el suport tècnic donat per la lletrada Esther Andreu, l'assessora lingüística Núria Lucena i la gestora parlamentària María José Bello.

Vull agrair la presència dels usuaris dels gossos d'assistència que avui ens acompanyen. Són ells, amb la seva experiència personal, els que poden donar fidel testimoni de com el seu gos els ha ajudat en la millora de la seva qualitat de vida.

I vull saludar molt especialment la Luci, l'Odina, el Lars, el Draco, el Yellow, i em sembla que n'ha entrat algun altre al final, que són els gossos que fan la feina, que dia a dia estan juntament amb vosaltres. Sé que segurament no m'entendran, no tinc aquesta capacitat encara, però els volia saludar perquè penso que realment estan fent una tasca incommensurable.

Finalment, voldria agrair a totes les fundacions i associacions que han comparegut durant la tramitació de les esmenes, per les seves interessants i de vegades sorprenents aportacions, que ens han permès centrar la mirada sobre els temes que realment preocupen el sector.

Abans ho comentava el senyor Pere, jo encara recordo amb cara de sorpresa, la meva, la meva cara de sorpresa, quan una representant de l'Associació d'Usuaris de Gossos d'Assistència ens va trametre la seva preocupació pel fet que la llei no recollia la situació dels gossos jubilats. Per un moment vaig pensar, sincerament, que m'havia equivocat de comissió: «Què passa?» Però després vaig caure que els gossos també es fan grans, també envelleixen, i que mereixen envellir amb dignitat al costat de la persona que va ajudar amb tanta cura al llarg de tants anys.

O també els discursos que, al voltant de si una ocupació temporal d'un gos en una activitat diferent de la que va

ser ensinistrada li feia perdre la seva condició d'assistència, recordaran els senyors ponents.

O també el tema famós de l'aigua, la sorra i el trànsit de l'aigua fins a la sorra, o si era la sorra la que marcava el límit o no era el límit de la... Va ser realment un debat apassionant.

El to que han utilitzat en la defensa de les esmenes reservades tant Convergència i Unió com el Grup Popular en aquest Ple no pot amagar –i això haig de dir-ho– el gran grau de consens assolit al llarg del debat en ponència. A tots plegats ens ha guiat un escàs afany de protagonisme i un marcat sentit de la responsabilitat.

En ocasions, els diputats i diputades que tenim l'honor i la responsabilitat de tramitar una llei acostumem a iniciar la intervenció des d'aquest faristol tot dient: «Senyores i senyors diputats, avui és un dia històric.» La llei que avui aprovarem, i espero que per unanimitat, em porta, malgrat em suposi no quedar en la història del parlamentarisme català, a utilitzar dita frase.

Per tant, senyores i senyors diputats, amb l'aprovació d'aquesta llei estem assistint a un moment històric, que repercutirà en la millora de la qualitat de vida de moltes persones amb discapacitat visual, auditiva o física, o d'aquells que pateixen trastorns de l'espectre autista, diabetis, epilèpsia o altres malalties que en un futur poden sorgir.

Permetin-me una obvietat. Aquesta llei pretén donar cobertura legal a una necessitat existent i a una situació que ve de lluny. Tenim precedents en la Llei 10/93, abans també s'ha comentat, del 8 d'octubre, que regula l'accés a l'entorn de les persones amb disminució visual acompanyades de gossos pigall, que ha estat sens dubte un valuós referent, un document de treball, que des de l'experiència i professionalitat de l'ONCE ens ha permès ampliar els drets reconeguts als seus gossos cap a d'altres que ofereixen en funció dels seus ensinistraments diferents tipus d'ajudes tècniques a les persones.

La disposició transitòria primera fa un reconeixement específic dels gossos pigall ensinistrats o adquirits a institucions internacionals reconegudes per l'ONCE, atorgant-los automàticament la condició de gos d'assistència; també contempla, aquesta disposició, els gossos que ja existeixen en el moment d'entrada en vigor d'aquesta llei.

Aquesta és una llei, senyores i senyors diputats, facilitadora; és una llei solidària amb els febles; és una llei de drets i de deures; és una llei que clarifica i regula, que dignifica; és una llei que situa el gos ensinistrat més enllà de la concepció clàssica del millor amic de l'home. No és finalitat d'aquesta llei legislar, com s'ha dit en algun altre cas, sobre cap altre animal que no siguin els gossos d'assistència vinculats al suport que donen a les persones amb algunes de les discapacitats recollides a l'article primer.

En aquest sentit, la llei és molt clara definint en el paràgraf vuitè del preàmbul quin és l'animal a qui es legisla, i que no és altre que el gos d'assistència. Al paràgraf catorzè també del preàmbul s'explicita que els

animals de teràpia no són contemplats en aquesta llei, malgrat que es reconeix implícitament que hauran de ser regulats en una normativa específica. I permetin-me centrar-me en aquest tema, perquè, com han dit abans els il·lustres diputats, aquest va ser un dels temes segurament més importants que es van parlar al llarg de tota la tramitació.

La llei estableix des del seu títol una relació biunívoca, indissoluble, entre persona amb discapacitat i gos d'assistència, i ho fa detallant els gossos emprats per aquesta llei, eh?: els classifica en gossos guia, gossos pigall, etcètera –no m'hi estendré. En defineix els usuaris dient que han de ser persones amb discapacitat visual o sordegues, amb discapacitat física, auditiva, trastorns de l'espectre autista, epilèpsia, etcètera. I sobretot –sobretot– defineix quines han de ser les habilitats d'aquests gossos en funció del seu usuari: fer de guia, prestar ajuda en l'activitat diària, indicar la procedència dels sons, donar alertes i tenir cura de la integritat dels usuaris.

No serà aquest diputat qui negui les valuoses aportacions que els animals de teràpia, hi insisteixo, animals de teràpia, donen en forma específica a qui els utilitzen. S'han demostrat útils per estimular la comunicació, per afavorir la socialització amb l'entorn, per combatre la solitud, per superar depressions, la por, donar companyia, reduir l'estrès, incrementar sentiments d'autoestima, produir efectes relaxadors, etcètera, fer exercir l'exercici físic... Totes aquestes i altres aportacions són molt positives, però en cap cas poden ser motius de regulació en aquesta llei, ja que formen part de processos de millora dins d'una concepció psicoterapèutica interactiva, i no són *stricto sensu* ajudes tècniques.

Finalment, constatar que el catàleg d'animals de teràpia és amplíssim i divers, amb una complexitat d'encaixar-los normativament extraordinària. Crec sincerament que a ningú se'n passa pel cap aplicar aquesta llei a dofins, a cavalls, a gats, conills, gallines, ovelles, lloros, etcètera, que ho són, animals de teràpia, i tenen un indubtable valor psicoterapèutic, perquè és de difícil adaptació a l'articulat de la llei.

En tot cas, haurem de fer el que hem de fer, i és en aquest sentit que partint de la demanda del sector, que hi és –hi ha una demanda al sector, implícita, que hi és, de regular-ho, com s'ha posat de manifest tant en el tràmit de les compareixences com en el debat polític–, ha estat un encert, penso, proposar dins de l'àmbit de la Comissió de Benestar una proposta de resolució, signada per tots els grups parlamentaris, que insta el Govern de la Generalitat a crear un grup de treball, d'estudi de la situació dels animals de teràpia i que impulsi, si escau, la seva regulació al marge de la llei que avui presentem.

Dit això, permetin-me, en el poc temps que em queda, centrar la mirada en alguns aspectes de la llei. Abans ho deia el senyor López: els drets fonamentals de les persones amb discapacitats en l'àmbit de l'accessibilitat recollits en la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia, la convenció internacional i, fins i tot, en sentències al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya són, sens dubte, els pilars sobre els quals es fonamenta aquesta llei. Constata una necessitat, li dona cobertura jurídica, la defineix dins d'un àmbit jurídic comú per a

totes aquestes persones que necessiten fer ús de gossos d'assistència, des del seu ús irrenunciable i lliure dret a decidir, a accedir..., a moure's, a viatjar, a gaudir, en definitiva, d'una millor qualitat de vida.

Aquesta és una llei molt tècnica, amb irrenunciable vocació d'introduir seguretat –abans ho comentava el senyor Quera–; és fonamental, aquest aspecte: introdueix seguretat, drets i seguretat. Seguretat per als agents de socialització, per als centres d'ensinistrament, per als gossos d'assistència, però fonamentalment seguretat per als usuaris d'aquesta ajuda tècnica. Algú podria pensar que aquesta llei està redactada amb l'ànim de dificultar l'activitat de posar a disposició dels usuaris gossos ensinistrats per donar serveis específics; res més allunyat de la voluntat que ha guiat aquesta i no altra redacció.

Per què, doncs, una llei amb tant marcat contingut regulador? –abans ho comentàvem–, per què? Doncs, perquè aquesta llei comporta l'atorgament de nous drets als ciutadans, eh? Estem ampliant els espais vitals on, a partir d'ara, usuaris i gossos d'assistència conformaran una unitat de vinculació que els permetrà l'accés a instal·lacions esportives –ho deia la consellera–, a edificis judicials, centres d'ensenyament, sanitaris, centres religiosos, museus, estacions, etcètera.

Finalment, voldria constatar que el nivell d'èxit en el desplegament d'aquesta llei passarà inexorablement, sota el meu criteri, per la interiorització i la concepció cívica que el conjunt de la ciutadania ha de fer sobre aquest aspecte. S'amplien drets més enllà dels que fins ara en gaudien els gossos pigall, i s'hi incorporen altres tipus de gossos sota la denominació genèrica de «gossos d'assistència», amb els mateixos drets i les mateixes obligacions. Per tant, és fonamental desenvolupar amb plenitud allò que recull la disposició addicional sisena, per tal que s'enduguin campanyes informatives, divulgatives i educatives a tots els àmbits, des de les escoles als ajuntaments, dels comerços als transports, dels serveis hospitalaris als serveis educatius; tothom ha de saber de l'existència d'aquests gossos.

En definitiva, senyores i senyors diputats, avui és un dia important per a la discapacitat. A partir d'avui disposem d'una eina que sortirà avalada, i entenc que per unanimitat, per aquest Parlament. Les persones existeixen, les persones ens estan demanant que hi hagin aquest tipus d'ajudes tècniques, i, en tot cas, el que ens resta als parlamentaris, a aquest Parlament, és no defraudar-los.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, l'avantatge de fer dues intervencions és que pots dedicar la segona a una part, a una anàlisi més política i a una certa confrontació, si m'ho permeten, a nivell d'arguments. La primera ha estat una intervenció bastant més objectiva, com correspo-

nia, lògicament, a la feina de ponent relator, i en aquesta segona intentaré posar en valor –que de fet ho ha fet ja alguna altra intervenció– el que significarà aquesta llei, i lògicament, també, intentar rebatre algun dels arguments que s'han plantejat al voltant de dos temes que són plenament coincidents, allò que comentàvem en la primera intervenció, els dos elements probablement que han suscitat, jo no diria «confrontació», perquè probablement seria excessiu, però sí que un major debat en l'àmbit de la ponència, que és el tema dels animals de teràpia, gossos de teràpia, i per altra banda, també, els requisits o els requeriments que han de tenir els centres d'ensinistrament.

En tot cas, voldria començar valorant la importància d'aquesta llei. Mirin, hi ha una màxima jueva que diu que qui salva una vida salva el món sencer. Jo crec que en aquest cas podríem aplicar també, des d'un punt de vista de l'aplicació de la llei, aquesta mateixa màxima: qui dóna un dret a una persona el dóna al conjunt de la ciutadania. I avui tant se val que aquesta llei pugui afectar cent, dues-centes, cinc-centes persones; estem fent un pas –parafrasejant el meu company d'escó– històric, i voldria emmarcar-lo també en els passos que ha fet també els darrers anys el Govern.

Aquest Govern s'ha destacat per dues coses en l'àmbit dels serveis socials. Primera, pels avenços legislatius inexorables que s'han produït: Llei de serveis socials, Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista i dues lleis que s'estan tramitant al marge d'aquesta..., en aquest Parlament, la llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència i també la llei d'acollida. Es tracta d'un paquet legislatiu que no té antecedents, i no vull posar la vista enrere i mirar el retrovisor, perquè encara tots plegats hi prendríem mal, però es tracta, certament, d'un salt endavant que segurament –segurament– d'aquí a uns anys tindrem molta més capacitat per valorar-lo.

Però és que, a part d'aquest salt legislatiu, no només hi han hagut drets, hi han hagut també realitats. L'altre dia ens presentaven el pressupost del departament; els últims cinc anys, el pressupost del departament s'ha triplicat. Això no havia passat mai. I no només passa en aquest departament; passa en altres departaments que formen part de l'àmbit social. L'últim any, el pressupost del departament ha crescut un 26 per cent; em sembla que és una xifra històrica que denota el salt que estem fent en aquests moments.

I avui n'estem bastint una pota més. Hi ha algú en alguna intervenció que ha dit: «Això arriba amb retard. Aquí varem presentar dues proposicions de llei en el seu moment.» Home, s'han comentat algunes coses que no són certament precises. El diputat del Partit Popular comentava: «És que vostès la varen rebutjar, tot i que nosaltres en aquell moment ja estàvem parlant dels animals de teràpia.» Home, és que vostès posaven un model que, francament, no és el model a seguir; vostès posaven el model del País Valencià..., bé, en paraules seves, de la Comunidad Valenciana, com en diu vostè, i resulta que si agafem el model del País Valencià els animals, els gossos –al marge dels gossos pigalls– que hi han inscrits en aquests moments, senyors i senyores,

s'agafin... –perquè és qüestió d'estadística–, és un animal, un gos. Si això exemplifica l'èxit d'una norma, que ha estat, ho repeteixo, el gran referent, el gran exemple, pràcticament, diguem-ne, una còpia literal del que vostès ens varen venir a presentar a aquesta cambra, jo crec que això no pot ésser el referent.

I no es tracta només que ho digui jo. Escoltin, és que ho deien també en alguna altra intervenció. Deien: «Escolta'm, aquesta llei» –ho deia María José Benito Gavilán, la responsable de la Fundació Bocalan en la seva intervenció– «és bastant completa i millora notablement lleis anteriors promulgades al respecte en altres comunitats autònomes.» Per tant, és evident que arribem amb retard, tots plegats voldríem que aquesta llei s'hagués fet abans, però és una llei pionera. El Govern de la Generalitat continua sent, en aquesta matèria, absolutament pioner.

També se'm comentava per part d'algun altre grup parlamentari amb referència a aquesta mateixa temàtica que, doncs, el nostre grup havia argumentat en el seu moment que, bé, que no era necessària una nova regulació. És que la proposta de Convergència i Unió, en el seu moment, el que plantejava és tenir dues lleis: la llei que teníem de gossos pigalls i una altra llei paral·lela. I això el que creava no era només una disfunció, sinó que creava un doble recorregut que nosaltres no podíem admetre. El que volem és ampliar drets i que els drets siguin iguals per a tothom.

Però quins han estat els dos grans elements de debat? Ha estat, d'una banda, el tema dels animals de teràpia, o sigui, la possibilitat d'incloure o no els gossos de teràpia en el contingut d'aquesta llei, i d'altra banda, també ha estat el tema dels requeriments que havien de tenir els centres d'ensinistrament. Després parlaré d'alguna altra cosa que ha sorgit també en el debat, però voldria destinar una bona part de la introducció a això.

En bona part de les intervencions es remarcava, lògicament, la necessitat de regular allò que són els animals de teràpia, però en cap o gairebé en cap s'afirmava amb absoluta rotunditat, perquè tothom ho veia així, que aquesta llei era el marc idoni per encabir-ho. És més, aniré més enllà: si fem una lectura precisa de les esmenes que ha presentat algun grup parlamentari que volia incloure per la porta del darrere, com comentaré tot seguit, la regulació dels animals de teràpia, és que jo crec que podem arribar a l'absolut convenciment que ni tan sols qui ho presentava s'ho acabava de creure. Per què?

Doncs, home, d'una banda, perquè el Grup de Convergència i Unió el que plantejava és una mena de proposta, allò, de dir: «Entrem-ho aquí com a disposició addicional...», no recordo si era ben bé aquesta fórmula, però es tractava, en definitiva, d'una fórmula, doncs, bé, entrant per la porta del...

Però és que el Grup del Partit Popular, que era pràcticament el que tenia més desenvolupada aquesta matèria, què plantejava? Doncs, plantejava també una disposició addicional, però sense definir què entenem per «gossos de teràpia». O sigui, hem de crear...? (*El Sr. López i Rueda intervé sense fer ús del micròfon.*) Sí, sí, senyor

López Rueda, vostè estava enumerant determinats supòsits, però no hi havia ni un plantejament del que són els animals ni els gossos de teràpia, ni tampoc els requeriments que hem de demanar als centres d'ensinistrament per ensinistrar els gossos de teràpia, ni altres aspectes que són substantius, nuclears, i que si no els regulem, si no tenim cura d'això, estem perjudicant també altres sectors. I ho deia també clarament la Fundació ONCE en la seva intervenció. Ens deien: «Alguna altra llei ha barrejat els gossos de teràpia, però això ha acabat derivant en una certa inoperància.» Estic convençut que la persona que deia això es referia al seu gran exemple de sempre, el cas del País Valencià.

Però és que, a més a més, es tracta de supòsits diferents. Lògicament, tindrem oportunitat, perquè hi ha una proposta de resolució a iniciativa dels grups que conformem l'Entesa per regular aquesta matèria i una esmena, a més a més, que es va introduir en el seu moment, no perquè algun altre grup no l'hagués presentat, en el preàmbul remarcant la necessitat de regular de forma específica aquesta matèria... Però és que, ho repeteixo, el que no podem fer és equiparar-ho, perquè són dues coses diferents. Una cosa és una persona que té una necessitat imperiosa, ineludible, de tenir un gos d'assistència al seu costat, i una altra és un animal, o un gos de forma específica, que pot representar una gran ajuda però que no és absolutament imprescindible perquè aquesta persona pugui fer una vida autònoma o el màxim d'independent possible.

Per tant, ho repeteixo, ningú jo crec que s'acabava de creure la introducció d'aquesta matèria i, al capdavant, el que sí que és important, jo crec que amb el que ens hem de quedar tots plegats és que la solució proposada em sembla que és la més sensata: treballar a través del Govern amb un grup de treball que reguli aquesta matèria.

L'altre element de confrontació que hi ha hagut també al llarg dels treballs de la ponència i que també ha aparegut, doncs, en les altres intervencions és el tema de les condicions que han de tenir els centres d'ensinistrament. La primera cosa que vull remarcar –faig un petit parèntesi– és que no deixa de resultar emblemàtic que precisament en una llei que parla de drets, d'ampliar drets, estiguem centrant bona part del debat no en aquests drets, en de quina forma garantim aquests drets, sinó en els requeriments que els hem de demanar als centres d'ensinistrament.

Vostès ens plantejaven el tema de la democràcia, el tema que som excessivament controladors; quan després passa alguna cosa, són vostès mateixos els que vénen a demanar aquí que el Govern no hi està, que el Govern no regula, que el Govern no controla. No estem parlant de regulació, estem parlant fonamentalment de l'objectiu que té aquesta llei, que són drets, i és garantir la qualitat de les persones usuàries dels gossos d'assistència. I aquest ha estat l'objectiu principal que ha regulat tot allò que fa referència a les condicions que han de tenir els centres d'ensinistrament.

Voldria remarcar, en tot cas, que s'ha arribat a algun acord amb algun grup, que em sembla que serà assumit per la resta de grups parlamentaris, en referència a

l'article 19, que jo crec que és un article que és bastant més flexible del que ha estat interpretat per part d'algun grup parlamentari. És veritat que estem parlant de «centre», és veritat que estem parlant que aquest centre haurà de disposar d'un espai suficient, però em sembla que això és prou flexible –prou flexible– perquè s'hi puguin adaptar la majoria d'entitats que estan treballant en aquest moment.

Altrament, també hem introduït, conjuntament, ho repeteixo, amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, algunes esmenes a nivell de donar més termini per tal de poder vincular-se a una associació internacional i també a nivell d'altres aspectes.

Per tant, jo crec que hi ha hagut prou flexibilitat. I, en tot cas, lògicament, el que haurà de demostrar-nos si això és idoni o no ho és haurà de ser lògicament l'aplicació de la mateixa llei. És a dir, serà en els mesos següents, serà en els anys següents que ens hauran de demostrar si això representa un impediment insalvable per als centres d'ensinistrament que s'hi estan dedicant aquest moment o realment no.

Han aparegut altres temes; un dels temes que apareixia també és el tema del dret d'accés a les platges. La veritat és que bona part de les intervencions que varen constituir la compareixença, i també s'hi ha dedicat el senyor López Rueda, es van dedicar a aquesta qüestió.

I una de les preguntes que varem fer precisament a una entitat que em sembla que és prou adient perquè li fem, que és l'Associació d'Usuaris de Gossos Pigall de Catalunya, a petició d'aquest diputat..., els vaig preguntar: «Escoltin, vostès s'han trobat algun ajuntament, hi ha algun ajuntament o algun municipi de Catalunya –algun municipi de Catalunya– que hagi restringit l'accés dels gossos pigall» –que és el marc normatiu que tenim en aquest moment– «en el seu municipi?»

La resposta és absolutament contundent: «No, no n'hi ha cap.» La qual cosa no vol dir que, lògicament, el que hem de tenir en compte aquí, sobretot aquells grups que som municipalistes, és la màxima cura perquè sobretot la darrera paraula la puguin tenir els ajuntaments. Però, de restricció, cap ni una, d'una banda perquè la realitat ho desmenteix i per altra banda perquè jo crec que si algun ajuntament ho regula, serà sobretot en benefici, sobretot, de les persones usuàries.

Ha aparegut també el tema de les ajudes garantides; segurament que, doncs, en la seva intervenció la consellera podrà ratificar-ho, però lògicament si varem introduir aquest aspecte i a més a més s'hi va introduir una esmena específica en determinats àmbits és perquè, lògicament, ens ho creiem i perquè serà d'aplicació.

En qualsevol cas, tot i aquests matisos, jo crec que es tracta d'una bona llei, en surt una llei reforçada, una llei que té un ampli suport, que té la unanimitat d'aquesta cambra, i em sembla remarcable, tot i aquest caràcter tècnic que li volíem comentar. I una llei que no només té la funció d'ampliar drets; jo crec que té una altra funció igualment important, i és visibilitzar una temàtica que probablement a hores d'ara no és coneguda per la gent.

Dos mesos després de l'aplicació, que és el que marca aquesta llei, les persones usuàries podran circular pràcticament arreu i fins i tot podran circular, que era un tema que preocupava, a nivell de tot l'Estat espanyol; una altra cosa és que passi a l'inversa, que, segurament, doncs, tampoc hi haurà cap mena de problema. Però podran circular arreu. I això ens ho permet precisament que aquesta llei sigui detallista; aquesta llei és detallista, perquè precisament el que volem és que pràcticament l'endemà de la seva aplicació les persones usuàries puguin deambular sense necessitat que s'hagi de desplegar de forma reglamentària.

Per tant, en definitiva, és un pas important, un pas que afecta un col·lectiu important del país i que, en definitiva, contribueix a un aspecte que per nosaltres és fonamental: la cohesió i la independència de les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. Consellera, conseller..., en primer lloc, sumar-me a la benvinguda a les persones representants d'entitats, d'associacions, també dels diversos departaments de la Generalitat; una benvinguda per felicitar-los, perquè vostès han estat protagonistes en aquesta elaboració i perquè vostès també seran protagonistes pels continguts, per la matèria que s'aprovarà, espero que per unanimitat, d'aquesta llei.

Jo voldria reconèixer també la feina feta pel relator, pels diputats i diputades que hem treballat aquest projecte de llei, i també per la lletrada, que entre tots i totes ho hem fet més fàcil, en una llei que algú deia que era tècnica..., jo crec que hi ha una part, òbviament, com a qualsevol llei, que és tècnica, però que és molt política, perquè té molt de social. I després al final m'hi referiré.

Pel nostre grup parlamentari, quins eren els objectius, com vam encarar el treball en la ponència? Agilitzar la llei en la tramitació, com a primera qüestió; com a segona, aconseguir un ampli acord; el tercer, avançar en drets, i quart, aconseguir garanties.

Aquest era el marc respecte del qual el projecte de llei, doncs, ja hi contribuïa. I el nostre grup parlamentari, amb els altres membres de la ponència i especialment amb els representants del grup de l'Entesa, hem treballat per agilitzar-la, aconseguir ampli consens, avançar en drets i garanties.

Jo no entraré en el detall dels continguts i dels temes més polèmics, perquè ja faig meves les intervencions dels representants del Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi i d'Esquerra Republicana, i no per repetir els mateixos arguments donarem més raons, i, per tant, crec que ja està prou explicat en aquelles qüestions en què hem tingut més diferències en la discussió.

Sí que voldria entrar en algunes qüestions, més del que ha unit les intervencions de l'oposició, de Convergència i Unió i del Partit Popular, i després alguna reflexió més general.

Bé, vostès parlen com..., sembla que hem fet una bona feina, sembla que al final estan contents, però els costa, els costa que puguem aprovar aquesta llei. Entenc que hi ha un rol d'oposició, que així s'expressa, però és una llei molt important i tots hem fet molta feina per poder arribar a aquest punt. I, en aquest sentit, no només cal reconèixer-ho, sinó que és una evidència.

En quines coses busquen diferenciar-se? Una, en l'intervencionisme, Convergència i Unió, també el Grup Mixt i especialment el Partit Popular. Escoltin, que les coses s'han de regular, que les lleis existeixen, a més, el títol de la llei diu «Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn». Per tant, estem regulant; haver esmenat això!

És normal que quan hi han drets s'han de regular. I, per tant, vostès tenen una visió del que és el paper de l'Administració, del sector públic, del Govern i de les institucions que no és la mateixa que tenim nosaltres.

I davant d'un fet d'avançar en drets i en garanties, amb un rol garantista de l'Administració, i buscar seguretat, doncs, sempre treuen l'intervencionisme. Sembla que és una paraula que queda bé, com un element de confrontació amb aquells que pensem que democràcia vol dir garantir drets, i, per tant, s'han de regular —s'han de regular. Bé, en tot cas, hem arribat a un punt en algunes coses, però segueixen amb la musiqueta de l'intervencionisme.

I la segona qüestió, en el temps. Miri, per nosaltres els drets i la política no són una cursa vejam qui arriba primer; encara que hi hagi algú que sembli que amb fotos grotesques amb Ferrari sembla que arribaran primers, no?, i més en aquesta comunitat autònoma, que ja li n'ha explicat el senyor Bosch el model, i el model és que una llei va portar que hi hagi un..., eh?, un gos, que és el que ha donat cobertura a aquest projecte aprovat en el País Valencià. Ni els drets ni la política són per vejam qui arriba primer, sinó fer-ho bé i, si podem, fer-ho junts, que és el que hem pretès en aquesta llei, amb el treball amb les entitats, amb les associacions i amb el conjunt dels grups parlamentaris. No és una qüestió de fotos, ni de Ferraris.

El nostre grup parlamentari entenem que també el Govern d'entesa tenim una fixació, i la fixació que vam impulsar des dels programes del Govern catalanista i d'esquerres i ara del Govern d'entesa és l'autonomia personal. És una fixació. I legislacions, propostes, presupostos, any rere any van marcats per aquesta fixació: l'autonomia personal.

Per què? Perquè fa més lliures les persones i ens fa millor la societat. I això vol dir polítiques i recursos, prioritats. I aquesta llei avança en l'autonomia personal, avança en l'autonomia personal de les persones discapacitades, dona més garanties als professionals, també a les entitats i també al que diu i a l'objecte de la llei, també als gossos.

I, per tant, vol dir que nosaltres som de l'opinió que aquesta llei garanteix, dóna passes molt importants en aquesta autonomia personal, en l'articulat, en el contingut, però a la vegada no és ni una llei sectorial, ni és una llei tècnica; és una llei per a aquesta societat que estem construint, una societat que volem que sigui i que reconegui la diversitat que existeix, que avanci en nous drets i que contribueixi a la visibilitat.

I aquesta llei avança en nous drets, expressa i recull la diversitat de la nostra societat i també promou la visibilitat, és a dir, per la matèria que tracta aquesta llei i pels objectius, estic convençut que aquesta llei deixa o deixarà una petjada a Catalunya, una petjada important –una petjada important–, perquè ens garanteix una societat que volem més justa, més igualitària i més inclusiva.

Moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació. El senyor López demana la paraula...

El Sr. López i Rueda

Sí, senyor president, per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. No, només dir al senyor Bosch que té un problema, que no es llegeix bé el que nosaltres presentem. Primer, és fals, ja li ho dic, que la proposició que vam presentar nosaltres sigui calcada de la de València, i si vol, demostrí-m'ho, és un tema de comparar les dues, i m'ho demostra.

Segon, jo..., escolti, vostè sembla que té poders telepàtics, perquè diu: «Això dels animals de teràpia vostès no s'ho creien.» Una altra vegada vostè no llegeix bé: l'esmena nostra sobre els gossos de teràpia, el punt 2 defineix exactament què s'entén per un gos de teràpia, és a dir que no és el que vostè ens deia.

Per una altra banda, quan vostè ens diu: «Ecolti, cap ajuntament ha dit que no a l'accés dels gossos de teràpia a la platja, a la sorra, a l'aigua.» La pregunta és: amb aquesta llei podran dir que no? La resposta és: sí. I per això nosaltres hi estàvem en contra.

I al senyor Martínez dir-li que, si vostè es mostrava sorprès pels gossos jubilats, nosaltres tenim una esmena, que és la 50, que diu: «Els gossos d'assistència que per raó de l'envelliment no puguin complir les seves funcions mentre continuïn en el mateix nucli de vinculació mantindran els mateixos drets.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

Jo demano, senyor president, la votació separada d'aquest punt, perquè vostès passin de la sorpresa a la sensibilitat i ens puguin votar que sí.

Gràcies.

El president

Concretament quin punt és, senyor diputat?

El Sr. López i Rueda

És l'esmena 50.

El president

Gràcies. *(La Sra. Laïlla i Jou demana per parlar.)* Senyora Laïlla...

La Sra. Laïlla i Jou

Gràcies, president; també de manera molt breu. Dir al senyor Miralles que jo en la meua intervenció ja ho deia, que tots havíem fet molta feina. I, escolti'm, no ens sap greu fer aquesta llei. I, de fet, vostè, si m'ha escoltat, deu saber que ja vam presentar dues proposicions de llei per regular aquest tema. Per tant, no ens fa por la regulació d'un tema com aquest quan nosaltres prèviament a vostès ja havíem presentat dues proposicions de llei en aquest tema.

I el que li demanaria és que no confongui intervencionisme amb paperassa, que és al que nosaltres fèiem referència.

I per acabar, referent a la seva intervenció, quan vostès parlen que el tripartit té fixació en l'autonomia personal, també crec que és una afirmació agosarada i no crec que agradi gaire a totes aquelles persones que encara a dia d'avui estan pendants del seu reconeixement de la seva discapacitat mitjançant l'aplicació coneguda com a Llei de dependència i també de tots els drets que d'aquesta llei es desprenen.

I pel que fa al senyor Pere Bosch, miri, la nostra intenció no era fer entrar els gossos de teràpia per la porta del darrere –disculpi, que no l'ubicava ara, en l'hemicicle. I jo crec que és una llàstima que no hagi escoltat bé la meua intervenció, perquè jo sí que explicava quina era la intenció d'aquesta disposició transitòria, i que, de fet, ja he valorat, ja he explicat per què no fèiem l'aplicació dels gossos de teràpia en tot l'articulat de la llei, perquè enteníem, doncs, que era una...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Laïlla i Jou

...regulació complicada.

I només dir-li, quan vostè fa referència a la llei del País Valencià, doncs, que quan miren cap enfora siguin també una mica més originals i no facin una còpia de les lleis, com és en aquest cas de la llei de Galícia.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Doncs, començarem votant les esmenes presentades pel Grup Mixt.

En primer lloc votariem les números 2 i 89.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 48 vots a favor, 69 vots en contra i 12 abstencions.

Votem seguidament la resta d'esmenes reservades del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 114 vots en contra i 11 abstencions.

Votariem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Podem votar-les totes en bloc.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 69 en contra i 15 abstencions.

I votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, però..., senyor López, tenim un problema, a mi no em consta l'esmena número 50 com a esmena viva. (*Veus de fons.*) La 50 és del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. López i Rueda

Llavors, res. Gràcies, senyor president.

El president

Vostè ha demanat votació separada de l'esmena 50 del seu grup, he entès jo.

El Sr. López i Rueda

Sí, del nostre grup, sí.

El president

Veig que la 50 és del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) Deu ser la numeració antiga.

El Sr. López i Rueda

D'acord.

El president

La té localitzada o no?

El Sr. López i Rueda

La lletrada voldria fer la consulta? (*Pausa.*) No?

(*Pausa.*)

El president

És l'esmena número 73. No, perdó, aquesta esmena és de Convergència i Unió... (*Veus de fons.*) Senyor Ló-

pez, pot dir-me exactament què és el que vol que votem separatament? Llegeixi l'esmena.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. L'esmena és una esmena a l'article 10.3, segons m'ha fet arribar la lletrada... (*Pausa.*)

El president

Que fa referència a «no s'acordarà la suspensió o pèrdua de la condició de les assistències si la causa d'alguns dels motius especificats en els articles 8.9...»?

El Sr. López i Rueda

Sí, em confirma la lletrada que és de Convergència i Unió.

El president

Per tant, senyor López, si li sembla, votarem totes les esmenes del Grup Popular amb els blocs que havíem fet. Gràcies.

Votem primer les esmenes números 5, 7, 10, 21, 23, 24, 26, 28, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 40, 41, 43, 44, 48, 52, 53, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 81, 82, 84, 99, 100, 102, 103, 104, 107, 112, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 124, 126, 127, 129, 130, 131, 133, 138 i 139.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 114 en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament les números 9, 11, 12, 14, 19, 27, 30, 32, 39, 42, 45, 46, 47, 75, 77, 79, 80, 90, 91, 92, 93, 94, 96, 97, 98, 101, 108, 109, 125, 128, 134 i 136.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

Votem ara l'esmena transaccional entre el text del projecte de llei i les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió números 86 i 88.

Comença la votació.

El president

Han estat aprovades per 129 vots a favor.

Votem seguidament les esmenes tècniques.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 129 vots a favor.

Votem finalment la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei que regula l'accés a l'entorn de les persones amb discapacitats usuàries de gossos d'assistència ha estat aprovat per 129 vots a favor.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Projecte de llei

de prevenció i control ambiental de les activitats (tram. 200-00058/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre el Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats... Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria començar per fer una salutació a la representació, avui present aquí, del mateix Departament de Medi Ambient i Habitatge, acompanyats, també, conjuntament, amb altres representants, tant de les entitats municipalistes com del sectors econòmics i professionals.

Encapçalen a tots ells el secretari general del Departament, senyor Eduard Pallejà, i la directora general de Qualitat Ambiental, que crec que en aquests moments deuen estar en un moment de transició entre, podríem dir-ne, l'auditori de la primera llei, que acabem d'aprovar amb tanta solemnitat i tanta alegria per part d'aquest Parlament, i la que, en aquests moments, pretenem aprovar també avui. Així doncs, en un moment més avançat tornaré a reiterar la salutació a les persones que ens acompanyen.

M'agradaria assenyalar que quan s'aprovi la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats, aquest mateix matí, culminarem el procés de reforma del model d'intervenció administrativa en prevenció de control ambiental de les activitats econòmiques en el nostre país. Un procés que es va iniciar, i això és important assenyalar-ho, reconèixer-ho, amb el que va ser la Llei 3/1998, d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

La llei del 98 va suposar la incorporació d'un sistema integral d'intervenció pel que fa a les autoritzacions a les llicències, a les comunicacions de les activitats susceptibles d'incidència ambiental: de l'aigua, de l'aire, dels residus, de les vibracions, dels sorolls i de la contaminació lumínica. L'objectiu era evitar-ne la incidència en el medi ambient i a la ciutadania del nostre país.

Com vaig tenir ocasió d'exposar ja en el moment de la presentació d'aquest projecte de llei, aquella, donar resposta a les problemàtiques detectades en l'aplicació d'aquesta llei, mitjançant la necessària adaptació jurídica, la racionalització i simplificació dels procediments i la correcció de les determinacions que han generat la seva complexitat.

Certament, aquella llei va ser més ambiciosa que la posterior legislació estatal i va anar més enllà de l'àmbit de les activitats previstes per la pròpia directiva europea, a l'estendre el règim d'intervenció integral ambiental a la majoria del conjunt de l'activitat econòmica amb incidència mitja i moderada.

Cal, però, tenir present que la llei deixava sense aplicació a Catalunya l'antic model d'intervenció del Reglamento de actividades molestas, insalubres y nocivas de l'any 1961, i, per tant, era imprescindible regular, també, la intervenció administrativa en l'obertura d'establiments. Això va comportar integrar en el marc normatiu la intervenció en la prevenció de risc d'accidents greus, la intervenció en la prevenció d'incendis i determinats aspectes de salut pública.

Si la tramitació final del projecte de llei del 98 va originar certes tensions competencials, la llei que avui es presenta i que esperem que s'aprovi, ha aconseguit un important consens entre les diferents administracions implicades –crec que aquest és un element a assenyalar.

És cert, en canvi, que no ha aconseguit la unanimitat de tots els actors econòmics, professionals, ambientalistes i socials implicats, considerant que els seus interessos diferenciats són complexos. Malgrat això, podríem dir que hi ha un important consens al voltant d'aquesta llei. Tot i les dificultats que ha comportat la llei del 98, la seva aplicació ha suposat, sens dubte, un gran avenç en el tractament preventiu i de controls de la contaminació, especialment en aquests últims anys.

Recordem-ho, pel que fa a les competències de medi ambient, s'han resolt un total d'11.400 noves autoritzacions, informes de noves llicències ambientals, adequacions ambientals d'empreses existents o de modificacions de les instal·lacions d'aquestes, totes elles avui en règim de controls.

Així mateix, s'ha de tenir en compte el gran esforç que varen dur a terme i han portat a terme els ajuntaments en la concessió de llicències de noves activitats i l'adequació a nova normativa d'intervenció ambiental d'un nombre importantíssim d'activitats de la seva competència.

La llei del 98 s'ha vist afectada, en aquests darrers anys, amb l'aprovació d'una important quantitat de normativa comunitària i estatal en matèria de medi ambient, que han originat modificacions procedimentals. Al mateix temps, s'ha aprovat o s'està tramitant gran part de la legislació catalana que incideix de manera directa en la intervenció i control de la seguretat i la salut de les persones.

Aquest fet, doncs, determina uns marcs competencials i procedimentals propis, que desborden l'àmbit dels

procediments de prevenció i control ambiental de les activitats. Podem dir, doncs, que s'han produït majors nivells d'intervenció, derivats del major nombre de controls, d'anàlisi i de verificacions en múltiples matèries de seguretat i salut de les persones, que han incrementat, fins i tot de manera desproporcionada, la intervenció i els costos per a les activitats del país, especialment per les petites i mitjanes empreses. Això és el que ha sigut fins ara.

Amb l'aprovació del Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats es vol donar resposta a aquestes problemàtiques mitjançant la necessària adaptació jurídica i la racionalització i simplificació dels procediments. Tot això de conformitat amb el Pla de govern 2007-2010 i les mesures d'acord del Govern de juny de 2007 sobre la facilitat en els tràmits en l'activitat econòmica i empresarial i a la simplificació i a la seva relació amb l'Administració, així com l'adaptació de les polítiques de la Unió Europea.

L'any 2006, comencen ja els primers treballs per aconseguir que la modificació de la Llei 3/98 incorporés la màxima participació i consens possible per part de totes les administracions, entitats empresarials i agents socials implicats en els seus procediments. I això, vull dir-ho, s'ha fet intensament, molt intensament durant aquests tres anys i mig, mirant la qüestió des de tots els punts vista possibles, intentant comprendre tots els interessos. I estic convençut que d'aquí a uns anys veurem la importància històrica d'aquest projecte; alguns, després, reconeixeran, en públic o en privat, que s'ha fet una bona llei. Però també reconec una altra cosa: reconec que aquesta llei ve a debat final en un moment molt dur, en un moment de crisi econòmica, que segurament això ha fet que algú es pogués perdre pel camí, pensant d'una manera excessivament conjunturalista i no en la gran millora que suposa en el seu conjunt.

Aquesta llei, doncs, comportarà una simplificació en els procediments i implementarà mesures de racionalització i de major eficàcia en la pràctica totalitat de les activitats. La majoria de les activitats quedaran subjectes només al règim de comunicació, especialment pel que fa a les empreses amb poca o mitjana incidència ambiental; aquestes, totes, hi insisteixo, a un règim de comunicació. Alhora, la llei implanta la tramitació telemàtica de les autoritzacions i llicències ambientals, per fer-les més eficients, més ràpides. Tots aquests factors, alhora, comporten una major eficiència i alhora menors costos administratius i de temps de dedicació, que, evidentment, han d'incidir especialment en el que és el sector amb poca incidència ambiental, i, per tant, estem parlant molt especialment de les petites i mitjanes empreses.

Però, alhora també que de la rapidesa, de la simplificació, de la racionalització i de l'eficiència, hem de parlar d'altres objectius. Hem de dir que la simplificació no ha de produir una reducció dels requeriments mediambientals exigibles; que alhora hem de garantir un equilibri entre els drets de participació i informació per part dels interessats en les activitats, tal com reconeix el conveni d'Aarhus 1998; que cal garantir l'àmbit competencial de l'Administració municipal en matèries que són d'es-

tricta i plena competència seva; per una altra banda, que no es poden regular els procediments en matèria mediambiental sense contemplar la incidència que tenen en altres matèries relacionades amb la seguretat o la salut de les persones, que simultàniament incideixen en l'obertura i la instal·lació i control de les activitats.

Durant la seva tramitació, aquest projecte de llei ha tingut un ampli procés de debat entre els grups parlamentaris; jo crec que han fet un molt bon treball per millorar els diferents aspectes del text legislatiu. Moltes de les propostes i de les observacions que s'han fet al llarg d'aquest temps han sigut incorporades al text, altres són objecte d'esmena, i unes i altres han contribuït, sens dubte, hi insisteixo, en la millora substancial per fer-ne un redactat més adaptat als requeriments plantejats. Així, doncs, aquest procés ha conduït el text que recull i incorpora les propostes realitzades i que espera comptar amb un recolzament ampli de les forces polítiques d'aquesta cambra. Això millorarà, en definitiva, la garantia de totes les activitats que tenen a veure en el nostre país amb incidència mediambiental.

Per tant, ja en capítol d'agraïments, reitero la presència d'alts càrrecs, començant pel secretari general, la directora de Qualitat Ambiental, subdirectors, representants, directors, serveis territorials avui presents del Departament de Medi Ambient i Habitatge, així com d'altres entitats. I vull avui donar les gràcies molt especialment, per una banda, al diputat senyor Daniel Pi com a ponent, als diputats Ramon Espadaler, senyor Jordi Terrades, Albert Rivera, a la diputada Laura Vilagrà, al lletrat senyor Ferran Domínguez, al gestor Frederic Solé, així com el treball lingüístic dels serveis lingüístics. *Last but not least*, volia assenyalar molt especialment –el deixava per al final per significar-lo especialment– el diputat Santi Rodríguez, no solament pel treball en aquesta llei, sinó perquè m'ha arribat que ens abandona a la Comissió de Medi Ambient. Ens sentirem una mica orfes, perquè és evident que durant aquest període, durant aquests tres anys, gairebé quatre anys, no?, que hem tingut ocasió d'estar plegats discutint, hem discutit intensament, apassionadament moltes qüestions, sempre amb un gran respecte, sempre amb un gran, diguéssim, afecte, eh?, per què no?, la duresa dels plantejaments amb la correcció dels plantejaments. I, per tant, en aquest sentit, per això, en aquest cas, ja que ens deixava, doncs, evidentment, fer-li palès que li desitgem tota mena d'aventures en la seva nova aventura parlamentària que comença ara.

Dir, doncs, que en aquest sentit m'agradaria que significués aquest debat final la possibilitat que aquesta llei incideixi d'una manera molt notable en l'eficiència al servei de la ciutadania, i en aquest cas, molt especialment, al servei a les empreses petites, mitjanes, grans, totes aquelles que, moltes d'elles, van haver de viure segurament les deficiències, el desenvolupament de la Llei 3/98, i que puguin, a través d'aquest sistema absolutament majoritari de comunicació que es posarà en marxa ara, notar que realment l'Administració no solament no ha de ser un obstacle o un problema, sinó que ha de ser un element d'ajut i de verificació alhora, però d'ajut i d'estímul, per a la tramitació de les empre-

ses que, en aquest cas, tiren avantprojectes que tenen a veure..., en relació amb el medi ambient.

Estic segur, per tant, que sent una llei, podríem dir, tremendament de relació entre els actors i l'Administració..., esperem que esdevingui una llei de millora general del sistema mediambiental del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. La comissió va nomenar relator d'aquest projecte de llei l'il·lustre diputat senyor Daniel Pi, que té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller i tota la gent que avui..., bé, diputades, diputats, per descomptat, però tota la gent que avui ens acompanya amb motiu d'aquest debat, gent vinculada al Departament de Medi Ambient i Habitatge, entitats, professionals..., a tots ells, benvinguts a aquest Parlament.

Com a ponent relator de la Llei de prevenció i control ambiental de les activitats, és un motiu de satisfacció –i en aquest cas no és una frase feta– presentar els treballs de la ponència. La ponència d'aquesta llei va ser designada el dia 10 de juny, i hem acabat els treballs el dia 5 de novembre; han estat cinc mesos, quatre si descomptem el mes d'agost, de treball intens, un període de temps que no està gens malament si tenim en compte que és una llei de procediment certament complex. S'han celebrat cinc sessions intenses, més el corresponent treball de passadissos.

És obvi que la feina parlamentària dóna satisfaccions, que és una feina apassionant, però, a més a més, en aquest cas, tenir l'oportunitat de treballar en la llei que regula els procediments d'intervenció ambiental és per a la meva persona especialment satisfactori, ja que la meua trajectòria professional i política inclou vuit anys –vuit anys, i aprofito per saludar el responsable de medi ambient de l'Ajuntament de Reus– aplicant la normativa en un ajuntament, l'ajuntament del qual jo era regidor. Vuit anys aplicant una normativa dóna moltes idees sobre com es podria millorar, i no sempre es té el privilegi de poder-ho fer o almenys de poder-ho intentar.

Però la feina parlamentària és sempre una feina col·lectiva. Per tant, jo haig de donar les gràcies, en primer lloc, als companys de ponència i als serveis jurídics i tècnics del Parlament. Ha estat una ponència d'una gran qualitat, i en aquest cas tampoc és, en absolut, un tòpic; amb ponents d'una qualitat humana i tècnica de gran categoria. I, per tant, jo haig d'esmentar i agrair el capteniment d'aquests ponents, dels seus membres: el senyor Ramon Espadaler, de Convergència i Unió; el senyor Jordi Terrades, del Partit dels Socialistes de Catalunya; la senyora Laura Vilagrà, d'Esquerra Republicana; el senyor Santi Rodríguez –se m'ha avançat el conseller a lamentar la seva pèrdua en el món del medi ambient–, del Partit Popular de Catalunya, i el senyor Albert Rivera, del Grup Mixt. A tots ells, gent amb un coneixement, els uns per trajectòria professional, els altres per responsabilitats polítiques i alguns per totes aquestes

coses, en el món de la Generalitat i en el món local..., tot gent amb la qual treballar-hi ha estat un autèntic plaer. Això ens ha permès d'avançar amb rapidesa, assolir acords i consensos, més enllà del que puguin indicar les previsibles votacions del dia d'avui, i, per tant, a ells, sincerament, moltes gràcies.

Com també haig d'agrair la feina impecable dels serveis del Parlament. En primer lloc, el lletrat, el Fernando Domínguez, que hem pogut comptar amb la seva competència professional, amb la capacitat i voluntat per aportar solucions a qüestions a vegades certament complexes, i la seva –i aquí li ho haig d'agrair especialment– disponibilitat, fins a casos que van més enllà del que seria exigible estrictament. Donar les gràcies també a l'assessora lingüística, la senyora Anna Muijal, que li ha tocat la difícilíssima tasca de traduir al català la *jerga* que fem servir moltes vegades un grup que, per dir-ho d'alguna manera, era intrínsecament de ciències. I a l'assessor parlamentari, el senyor Frederic Solé, per facilitar eficientment el treball de la ponència i per aguantar estoicament i resoldre les inevitables, pel que sembla, presses de darrera hora.

Les lleis, però, s'aproven en el Parlament, però són proposades pel Govern, i existeixen també durant el seu procés d'elaboració reiterades relacions amb el departament que les trameta. Per tant, el meu següent grup d'agraïments ha de ser per a la gent del departament que ha estat treballant de manera *molt* intensa perquè avui aquest debat sigui possible i perquè tinguem aquest projecte de llei que avui serà llei aprovada –confiem-hi, almenys.

Quan les coses surten malament pot ser fruit de la fatalitat, però quan les coses surten bé mai és fruit de la casualitat. Per tant, estic convençut que aquesta llei mai no hauria arribat a bon port sense l'excel·lent feina i els consensos previs, prèviament teixits, de tot aquell equip que hi ha estat treballant molt de temps –arrenca des de l'anterior legislatura– per fer avui possible aquesta llei. I aquí els primers agraïments han de ser per a la directora general, la Maria Comellas, i pel subdirector, el Lluís Laguna, als quals, més enllà de l'esforç i del treball, haig d'agrair la disponibilitat i les facilitats que ens han donat per a la nostra tasca parlamentària.

Agrair també la gentilesa dels que van facilitar les seves consideracions, a petició precisament dels membres de la ponència: el senyor Antoni Choy, el senyor Joan Perdigó, que avui també ens acompanya, el Pep Mir.

I, finalment, donar les gràcies també a totes aquelles entitats que abans, durant i després de les compareixences ens han estat fent arribar valuoses i necessàries consideracions, les entitats municipalistes, a les quals aquesta llei les afecta directament i amb les quals hem pogut treballar d'una manera excel·lent: la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació de Municipis de Catalunya; als equips tècnics de l'Ajuntament de Barcelona i de la Diputació de Barcelona; a les patronals, a Foment del Treball...

Si la funció d'una llei com aquesta, de procediment, és establir un compromís encertat entre la necessitat d'establir procediments de regulació i control dels impactes

ambientals, la defensa d'uns valors públics absolutament necessaris de mantenir, però també la necessitat de facilitar la feina, en tot moment però més en aquests moments de crisi, a aquells que tiren endavant una activitat de caire econòmic, resultaria compartit, crec, per tots que la normativa actual no resultava satisfactòria i calia que fos millorada. En el debat d'avui veurem si hem encertat en la formulació actual o no. En tot cas, a tota la gent que he esmentat i a tots aquells que m'he deixat, moltes gràcies per la seva col·laboració.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Passem ara a la defensa de les esmenes reservades. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, vagi per endavant que des del nostre grup creiem que aquesta llei, i el plantejament, i així ho vam dir en el debat de la totalitat..., era absolutament necessària la seva modificació. Per tant, la nostra posició ha de ser entesa sempre des de la col·laboració i la voluntat política que aquesta llei tiri endavant i es corregeixi allò que s'havia constatat des de l'any 98; allò, diguéssim, que fins i tot aquells qui varen tirar endavant la llei van reconèixer en aquell mateix debat, que tenia carències, que tenia dificultats, que tenia forats i que calia millorar-la.

Per tant, jo crec que hem de dir, si hem de ser rigorosos, que tots els grups d'aquesta cambra, i així ho hem manifestat en el debat de la totalitat, creiem que s'havia de tramitar aquesta modificació legal.

És cert també que, en el marc legislatiu, doncs, no ho fèiem només per voluntat pròpia. Hi ha una nova directiva –teníem una directiva de l'any 96, amb una llei de l'any 98–, hi ha una directiva, la Directiva 1/2008, i, per tant, hi han coses que, per sort, com que estem dintre del marc de la Unió Europea, són marcades per una homogeneïtzació, per una harmonització de les polítiques ambientals, en matèria ambiental en àmbit europeu. Per tant, diguéssim que una bona part, també, d'aquesta modificació era marcada, era limitada per aquesta directiva europea.

Dit això, nosaltres, doncs, vam plantejar en aquest debat, quan vam fer les esmenes, una sèrie d'objectius que marcaven, traçaven la línia, bàsicament, del quadre d'esmenes. Ciutadans va presentar vuitanta-una esmenes en aquest projecte de llei i s'ha de dir que algunes han estat transaccionades, fins i tot alguna acceptada. Però teníem uns objectius principals i hem de veure, per votar i com votem en aquesta llei, si s'han complert tots els objectius, si s'han complert parcialment o si no se n'ha complert cap.

Des del nostre punt de vista, el text final que se sotmet avui a votació ha complert part dels objectius que nosaltres marcàvem, part dels objectius. I aquí ens toca valorar, com a grup responsable, doncs, quan es compleixen part d'aquells objectius, segons la qualitat dels

objectius, la quantitat, veure si realment un ha de votar a favor, s'ha d'abstindre o ha de votar en contra.

Aquesta és la posició racional que hem mantingut en aquest debat, i així ho pot constatar i així ho ha explicat també el relator, de la cordialitat i la bona feina que s'ha fet dintre de la ponència. Després m'hi referiré també, al mateix ponent i al relator, perquè també crec que hem de tenir unes paraules i reconèixer els mèrits dels diputats d'aquesta cambra.

Dit això, nosaltres, amb aquestes vuitanta-una esmenes, vam plantejar uns objectius bàsics. El primer, agilitzar, simplificar els procediments a l'hora de posar en marxa un projecte econòmic, un projecte empresarial. Com saben vostès, a Catalunya, a més a més, el nostre teixit industrial, el nostre comerç, en definitiva, la nostra, pràcticament, naturalesa econòmica, doncs, fa que una llei com aquesta..., potser en altres zones d'Espanya no tingui la importància que té i en canvi, per sort, amb un teixit industrial com el que tenim, això té molta més importància, i potser també fins i tot es posa més lupa a sobre d'aquesta llei, no?

Nosaltres marcàvem, per tant, l'objectiu: simplificar, agilitzar els tràmits i retallar tots aquells terminis que facin posar traves, dificultats per engegar un projecte econòmic. Un projecte econòmic..., que és cert, com deia el conseller, que estem en una situació econòmica complexa, però no deixa de ser cert també que, encara que no hi fóssim, també hem de posar tota la carn a la graella perquè aquests objectius econòmics tirin endavant. No hem d'oblidar, al final, que si tenim benestar, si tenim administració, si tenim impostos, com diem ahir en el debat de la Llei de mesures fiscals, és perquè hi han persones que engeguen projectes, que paguen els seus tributs i que donen llocs de treball, que creen llocs de treball o que treballen per a si mateixos.

Per tant, jo crec que hem d'arribar a un punt, en ple segle XXI –i permeti'm que faci una reflexió més enllà de la mateixa llei, ara–, de no criminalitzar i no fer bons i dolents. És a dir, els que posen empreses en marxa, projectes en marxa, no han de ser els bons sempre, i els dolents per a una part d'aquest hemicicle, i al revés. Jo crec que estem en una situació en què hauríem de comprendre que aquelles persones valentes que volen engegar un projecte..., hem de posar les màximes facilitats perquè el posin en marxa, perquè ens beneficia a tothom.

I això no és incompatible –i aquí també hi entrarem després– amb la protecció del medi ambient, que des del nostre grup hi som sensibles i, com sap el Govern, doncs, moltes vegades hem votat coses conjuntes en aquest camp. En aquest camp, en l'habitatge i en d'altres punts, no? Per tant, hem d'intentar compatibilitzar la part i la dinàmica econòmica amb la protecció del medi ambient. Compatibilitzar, no prioritzar només una cosa sobre l'altra. I per això nosaltres mantenim la posició política que després comentaré.

Un dels objectius, per tant: agilitzar, simplificar.

Un altre objectiu era coordinar, que es coordinés, que hi hagués una bona coordinació entre administracions. Un dels problemes, en el seu dia, competencials, que van

haver-hi a l'hora de plantejar la llei del 98 era un problema bàsicament competencial entre administracions. Creiem que un dels objectius de les esmenes que hem fet era coordinar, escoltar també, perquè alguna de les esmenes, no ens hem d'enganyar, venien del món municipal –per tant, eren esmenes que s'havien tractat– i de les compareixences que s'han fet a la mateixa comissió. I, per tant, hem intentat també esmenar en una línia que, al món municipal, les friccions que puguin haver-hi amb la Generalitat i amb altres administracions, doncs, quedin superades.

Per tant, l'altre grup d'esmenes podríem dir que anava en la línia de coordinar la feina, la tasca entre administracions, perquè, al final, com hem dit moltes vegades en aquesta tribuna, al final, als ciutadans els importa ben poc o molt poc quina administració els presta el servei. El que volen és que se'ls presti el servei, que se'ls faciliti. I, per tant, hauríem de tenir una tendència a no mirar-nos tant el melic, de quina administració és competent, sinó que aquells que apliquen les polítiques siguin competents. Més aviat..., i permetin-me aquest joc de paraules. Per tant, nosaltres no ens preocupem tant de qui té la competència, sinó que la coordinació permeti un millor funcionament al món econòmic, al món empresarial i al món dinàmic.

Per altra banda, l'altre objectiu que teníem també –i no ens enganyarem, que era un dels que estaven sobre la taula– era un objectiu de girar la truita, si em permeten l'expressió. Com vostès saben, hi ha, podríem dir, un clàssic dintre del dret administratiu, un debat etern, que és el silenci administratiu positiu o el silenci administratiu negatiu; una qüestió que pot semblar molt tècnica però que en situacions reals, doncs, segurament molts emprenedors saben què vol dir el silenci positiu i què vol dir el silenci negatiu. Perquè m'entenguin, el silenci negatiu vol dir que si no et contesto es dona el no per resposta; el silenci positiu vol dir que hi ha una obligació per part de l'Administració de respondre i que, si no, s'entén que allò tira endavant.

Per tant, com entenen, és veure el got mig ple, mig buit, és veure-ho des d'un extrem o l'altre, però en definitiva una de les altres esmenes que hem fet era reduir terminis i que el silenci passés a ser positiu, perquè creiem que era important, així ens ho demanaven els col·legis professionals, així ens ho demanaven les associacions de petites i mitjanes empreses, i vostès saben perfectament que hi han hagut pronunciaments aquestes darreres hores abans de votar aquesta llei d'algunes entitats com Pimec, que volien que aquesta llei, d'aquí, sortís i aprofitéssim l'oportunitat de donar la volta a la truita i de tenir un silenci, en aquest cas, positiu. Però no per caprici, que també s'ha d'entendre les empreses, no per un caprici, sinó perquè volen agilitzar els seus mecanismes per engegar projectes. Per tant, hi insisteixo, no cal criminalitzar ningú, tothom té els seus interessos legítims.

Entenc la posició administrativa; també l'entenc des del Govern, de dir: «Escolta'm, és complicat portar a terme això, això complica molt la tasca de l'Administració, és responsabilitat de l'Administració.» Però és que hem de donar un pas endavant. Si volem que

l'Administració estigui al servei dels ciutadans i no els ciutadans al servei de l'Administració, és fonamental, era fonamental incloure en aquesta llei aquest silenci administratiu positiu.

I lamentablement no s'ha fet, i no serà pels intents, amb les esmenes..., pels mateixos intents, ho hem de reconèixer, del mateix ponent i relator de la llei, el senyor Pi, que ha fet una feina extraordinària, i s'ha de dir –una feina extraordinària–, per intentar buscar punts de consens, i en aquest punt en concret. Però, clar, les posicions polítiques són les que són. I, per tant, tot i els esforços personals del ponent, doncs, les posicions no han arribat finalment a un bon port en aquest punt que per molts de nosaltres era essencial.

Dit això, en aquesta essencialitat, nosaltres considerem que hi han hagut algunes transaccions, algunes esmenes fins i tot d'altres grups, de Convergència o PP, que també han sigut molt profitoses i que han portat, sens dubte, a fer un balanç. I entrarem ja a la fase de balanç final de la llei. Hem de dir i s'ha de dir clarament que aquesta llei és millor, o fins i tot podríem dir molt millor, que la que teníem. Jo crec que això..., i estic convençut que els..., coneixent els ponents dels altres grups parlamentaris, ningú dirà el contrari, perquè és una realitat que aquesta llei és molt millor que la que teníem.

Ara bé, i anem a les conclusions, aquesta llei és la millor que podríem tenir? Aquesta llei... (*Veus de fons.*) Sí, el Govern ens dirà que sí, però nosaltres, des de Ciutadans, creiem que no és la millor, que hem desaprofitat una ocasió; hem desaprofitat l'ocasió de girar aquesta truita que dèiem, de reduir també alguns terminis. S'hauria, des del nostre punt de vista, sincerament, d'haver fet un esforç major, sense por, per reduir determinats terminis, per agilitzar aquests processos.

Per tant, nosaltres creiem, en la conclusió, que tot i que la llei és molt millor que l'anterior s'ha perdut una oportunitat. I quan arriba a un parlament, amb el que costa engegar un projecte de llei, amb el que costa consensuar posicions amb la societat civil, amb el que costa consensuar amb les administracions locals, amb el que costa posar-se d'acord..., valia la pena donar aquest pas endavant. És la nostra visió, i ho diem amb total respecte però també amb absoluta convicció que això ha estat així.

Tant de bo..., algú deia, em sembla que era el conseller: algun dia algú haurà de reconèixer el pas històric que representa aquesta llei. Segurament, senyor conseller. I segurament vostès també hauran de reconèixer algun dia..., perquè l'evolució de l'Administració anirà cap a aquesta via –tant de bo–, hauran de dir: «És veritat, en aquell moment poder hauríem d'haver donat el pas d'assumir el que potser haurem d'assumir d'aquí a vuit anys, d'aquí a sis, d'aquí a deu.» Per tant, nosaltres entenem que, si bé s'ha donat el pas endavant, vostès poder d'aquí a un temps també diran: «No hem donat..., o no vam ser valents per donar aquest pas endavant.»

Al final, és un concepte de societat, és un concepte de model, de per a què està l'Administració. Jo tinc la sensació moltes vegades que alguns –i parlo en primera persona– tenim carències de conèixer el funcionament

de l'Administració. És evident en el meu cas, perquè no he estat mai en un govern, i en una altra situació, perquè tampoc per edat, doncs, no he tingut gaire temps ni tan sols de poder participar a l'Administració. Però sí que tenim una petita –o depèn de qui, molta– experiència en l'àmbit privat i veiem el prisma des d'aquell que està..., o que necessita l'Administració perquè l'ajudi, que no viu per a o a l'Administració, sinó viu a l'altre costat del riu, que hauria de ser el mateix riu, al final, perquè són dues bandes, però hauria de ser el mateix.

I crec, moltes vegades..., i vam tenir una reunió, fins i tot, si em permeten comentar l'anècdota, una reunió amb els tècnics de la conselleria, i, sincerament, personalment de vegades tenia la sensació, quan es parlava precisament del silenci positiu, la sensació que l'Administració era com reticent, com protectora, de dir: «No, és que, si això no es produeix, sempre els queden els tribunals.» Dic: «Home, només faltaria», no?, que no els quedés els tribunals als empresaris o als autònoms..., per anar als tribunals.

Però és que no és això, senyors. És que no hem d'arribar als tribunals. És que per agilitzar la nostra economia, per agilitzar aquests procediments, la via no és anar als tribunals. Els tribunals és –i això sí que els ho dic en primera persona, com a advocat– allò no recomanable. És a dir, els bons advocats normalment recomanen mai no arribar als tribunals; és a dir, solucionar-ho abans. Per tant, la via dels tribunals, els he de dir –aquí sí, en primera persona i amb coneixement–, no és la solució, perquè quan arribem als tribunals segurament aquella empresa ho tindrà difícil per engegar el projecte, ho tindrà difícil per posar-ho en marxa, ho tindrà difícil per donar llocs de treball.

Per tant, nosaltres entenem, en aquesta posició, que no, no hem tingut aquesta visió suficientment..., o no l'han tinguda, permetin que els ho digui, els grups que donen suport al Govern, de donar aquesta passa endavant.

Per tant, nosaltres, finalment, i també els dic que fins a l'últim dia, fins i tot consultant amb el coixí, hem tingut la temptació de canviar el nostre vot; de canviar el nostre vot perquè també, doncs, hem llegit, hem parlat, hem comentat, hem vist que les entitats que representen les petites i mitjanes empreses, alguns col·legis professionals, no s'acaben de trobar còmodes amb aquesta llei, no s'hi acaben de trobar còmodes, perquè creuen que s'ha perdut aquesta oportunitat.

Però també els dic una altra cosa. Nosaltres, des de Ciutadans, creiem que hem de mantenir una coherència política i creiem que no és moment de moure fitxes perquè hi hagin eleccions d'aquí a nou mesos o d'aquí a un any, o de canviar posicions per notes de premsa. La nostra posició política és la mateixa que era el primer dia d'aquesta ponència i és la mateixa que és avui. I ho sap el senyor Pi, que personalment ho hem parlat, que vam dir –ho vam dir des de ja fa mesos– que si no es canviava el punt del silenci positiu, del silenci administratiu positiu, nosaltres no hi podríem votar a favor. Però també vam dir que intentaríem avançar amb tot allò que ens hi trobéssim, i ens hi hem trobat, en moltes coses.

Per tant, hem volgut ser coherents amb la nostra posició. Sabem que això potser no és mediàtic. Sabem que aquesta posició segurament no sortirà als diaris. Sabem que el que voti avui Ciutadans no farà soroll. Però no ens importa. No ens importa perquè creiem en una fórmula d'administració, creiem en una fórmula de comportament polític i en una fórmula de treballar en aquesta cambra. I alguns, doncs, la veuran d'una manera i uns d'una altra. Nosaltres mantindrem aquesta posició.

I també he de dir: i respectem aquells grups –perquè ho he de dir– que opten lliurement, com a grups de l'oposició, doncs..., que si no estan d'acord encara que sigui amb una coma d'aquesta llei, tenen tot el dret del món a votar-hi en contra.

Per tant, admetem amb absoluta normalitat les posicions polítiques en aquesta cambra, reconeixent els passos donats endavant i reconeixent, encara que sigui entre passadissos, senyor Pi, doncs, que es podien haver donat alguns passos més i que potser, tant de bo, algun dia, potser amb altres majories, potser amb altres governs, potser amb altres colors polítics, entrarem en aquest Parlament el projecte de modificació de la llei..., no sé quina barra serà, la llei no-sé-què/2009, canviant o modificant aquest punt concret que ens portava a tots de cap.

Tant de bo sigui així. Jo no hi perdré l'esperança. Però en qualsevol cas sí que acabo reconeixent la tasca feta, reconeixent l'esforç que han fet, reconeixent al senyor Pi la seva feina un altre cop i també agraint, doncs, que compregui la posició de vegades complicada de ponents com el que està en aquesta tribuna, que hem d'anar a set, vuit, nou comissions –de vegades, no trobem el moment per poder anar a una ponència o per posar-nos d'acord– i fent esforços per fer passos endavant. Nosaltres creiem que s'han d'agrar les coses, que s'han de dir les coses pel seu nom i, per tant, agraiem profundament aquest treball, també als altres ponents, per la qualitat de les esmenes i del debat que s'ha produït finalment.

I, entenent i respectant les posicions, nosaltres ens permetrem no sé si el luxe o l'error, ja ho veurem..., però en qualsevol cas convençuts que ens hem d'abstenir en aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Per a la defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, persones..., secretari general, directora general, subdirector del departament, que ens acompanyen en aquest tràmit parlamentari, i persones..., sobretot, especialment l'altra part, una mica, no només els de l'Administració, sinó els que seran els usuaris, per entendre'ns, d'aquesta llei, representatius i representants de diferents sectors

econòmics i empresarials d'aquest país, que han volgut seguir un debat que, certament, és important, que potser no serà el debat més vistós del que és aquest Ple, que estem substancialment, però que té una transcendència en tant que la llei que avui, doncs, si no canvien les coses, s'aprovarà, malgrat el nostre vot, doncs, té una incidència molt directa en la regulació, en tot, com es tramiten els permisos de qualsevol activitat que tingui poc o molt impacte sobre el medi ambient.

Em plau, per tant, pujar en aquesta tribuna, en nom de Convergència i Unió, per defensar el nostre plantejament, i ho faig, doncs..., nosaltres no hem defugit mai quina és la nostra responsabilitat en la Llei 3/98, en la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Ja fa temps que hem constatat –i ho hem dit des d'aquesta tribuna, i ho tornem a dir avui– que aquesta era una llei manifestament millorable. Una llei que, com bé deia l'honorable conseller, va néixer amb bones intencions, perseguia un objectiu lloable, entre d'altres, el de la finestra única. Jo crec que seria anhelat per una part important de la ciutadania, però que la realitat, l'Administració, les administracions i tot plegat han demostrat, doncs, que això no ha arribat a port i que allò que era molt ben intencionat s'ha demostrat que no ha estat del tot eficient.

Val a dir que, en aquell moment, doncs, hi va haver un consens prou ampli, en aquesta cambra; hi va haver un debat potser massa focalitzat en els aspectes competencials –i algú hi ha fet referència–; però, en qualsevol cas, era un debat ampli, que va néixer d'aquella llei que avui, doncs, superem amb aquesta nova llei, amb un suport, en aquest cas, del Govern i del grup que li donava suport, Convergència i Unió, també del Partit Socialista, també d'Esquerra Republicana i també del Partit Popular.

Nosaltres, en qualsevol cas, no ens dol reconèixer que aquella llei que naixia amb bones intencions el seu desplegament ens ha demostrat, doncs, que és difícil. I, on som? Doncs, som en un moment, i això s'ha posat de manifest en més d'una i en més de dues intervencions, des de ja fa temps en aquest Parlament, amb un ampli, amplíssim, consens que calia canviar aquesta llei. Aquest era un compromís que tots portàvem en el programa electoral. Aquest era un compromís que demanaven totes les patronals, tots els sectors emprenedors d'aquest país, de les pimes o de les més grans empreses. Calia canviar aquesta llei.

Per tant, nosaltres creiem que el debat l'hem de situar..., escolti, aquesta llei que avui ens porta..., finalment ens arriba en aquest tràmit portada de la mà del Govern, l'hem de jutjar, des de la nostra perspectiva, des d'una doble perspectiva o des d'un doble context: per un costat, en comparació amb el que era la llei precedent, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, però també –i això no és parlar de conjuntures, senyor conseller– amb el moment en què vivim.

Això és parlar no tant de conjuntura, que és una conjuntura crítica, que és una conjuntura de problemes per a les empreses, sinó posar-la en el context d'allò que ve, i intentaré explicar-me i aprofundir-hi una mica més, no només des de la conjuntura del moment, certament

difícil, sinó també a veure cap a on van les coses, sobretot en el nostre marc europeu.

Si la comparativa la fem amb la LIIAA hi han aspectes positius. No ens plau reconèixer-ho. Nosaltres no la votarem aquesta llei, però reconeixem que hi han alguns aspectes positius. Ho varem dir i no varem presentar una esmena a la totalitat, perquè els varem voler reconèixer. El més substancial, el més substantiu –i suposo que els grups que donen suport al Govern tindran tres veus, més la del conseller, quatre, per defensar-ho, per tant, jo no em recrearé a dir els aspectes positius– és el règim de comunicació en un nombre més gran d'activitats. Això és positiu. Com ho són, en principi, després s'ha anat matisant en alguns aspectes, les autoritzacions substantives. És a dir que un departament, doncs, en aquest cas, competent en tema energètic, doncs, autoritzi determinades autoritzacions, amb informe –això, sí, doncs– del Departament de Medi Ambient.

Per tant, si fem aquesta comparativa hi han aspectes positius, però no és menys cert que en alguns casos ens hem quedat curts i fins i tot en alguns altres hem anat enrere. El cas més flagrant –ara s'hi referia un intervinent que m'ha precedit, el senyor Rivera–, és el del silenci negatiu.

Escolti, hi ha una dita catalana, i me la recordava la diputada Ribera, escolti: «Qui calla atorga». Miri si està arrelat que tenim una dita a casa nostra. I això és el que nosaltres volíem que no es perdés de l'antiga llei, que vostè ho ha reconegut, que també algunes coses positives tenia, que era el silenci positiu. És a dir que l'Administració, doncs, no fes per silenci la denegació de determinades activitats. I aquest és un nítid i clar pas enrere.

No pretenem tant, i ho hem dit per activa i per passiva en el tràmit parlamentari, que s'autoritzi activitats pel silenci de l'Administració. El que pretenem és que l'Administració, conscient que acabarà autoritzant al final si no es posa les piles i si no fa les coses al seu temps, doncs, s'afanyi a fer-ho. Això és el que perseguíem, i no hem estat capaços, nosaltres, de fer veure això als ponents que donen suport i al Govern o als grups parlamentaris que el representen en aquesta cambra, de tenir prou cintura per corregir una cosa que, per nosaltres, és anar en contra dels signes dels temps i anar en contra del que està passant en el nostre entorn europeu.

Per tant, per nosaltres el debat no és tant o només, escolta, la Llei de prevenció *versus* la Llei d'intervenció integral al medi ambient, que una part sí, sinó..., el debat substantiu d'aquesta llei és, escolti, si aquesta nova llei serveix o no al doble objectiu de preservació del medi ambient i agilització administrativa. Aquest és el debat important.

I el debat important és si aquesta nova llei va, o no, en la línia de les demandes que ens han fet a tots els grups parlamentaris, sobretot des del món dels emprenedors, particularment del món de la petita i mitjana empresa. Escolti, aquesta llei respon a allò que ens han demanat tots aquests emprenedors d'aquest país? Sí o no? Aquest és el tema que hem d'analitzar en profunditat i aquest és el

quadre que ens fa concloure, com hem conclòs nosaltres, de no donar suport en aquesta llei, no?

I, hi insisteixo, el tema substantiu és dir: «Escolti, podem fer d'aquesta llei...», i això és el que no hem pogut fer entre tots, i per això nosaltres no la votarem. Podíem fer d'aquesta llei –i això és el que ens dol– un element més de competitivitat i no ho hem aconseguit.

I li diré per què, perquè nosaltres ens hem marcat, doncs, una colla d'aspectes per tastar, per veure si hem assolit o no aquests objectius, que entenem que eren una demanda explícita, clara, latent dels emprenedors d'aquest país, i també expressada pels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra, no? I des de Convergència i Unió hem arribat, doncs, malauradament..., que ni mirant la llei en ella mateixa, per alguns aspectes que assenyalaré, ni situant-la en aquest context i mirant de futur, de dir: «Escolti, què està passant a Europa?» Nosaltres hem de legislar pensant en el futur, si volem que aquesta llei tingui durabilitat, si no volem haver-la de reformar d'aquí a cinc, tres, dos o un any i mig. També arribem a la conclusió que no hi podem donar suport, no?

I constatat, doncs, el *mea culpa* que hem fet d'haver fet una llei ben intencionada que a la pràctica no ha resultat prou bé, i ho hem fet manta vegades des d'aquesta tribuna, i vist el consens i la demanda que hi havia per part de tots els agents socials, i vist el consens teòric que hi havia entre tots els grups parlamentaris, que això calia canviar-ho, mires els resultats..., i dius «home, ens hem quedat francament curts», des de la nostra perspectiva. Ens hem quedat francament curts. Creiem que se'ns demanava molt més, des dels sectors emprenedors. Creiem que se'ns demanava un esforç molt més gran.

Què ens demanaven? Des de la nostra perspectiva, ho han dit els uns d'una manera o d'una altra, ens demanaven fonamentalment quatre coses, i cap de les quatre hem reeixit d'una manera..., allò..., brillant, segura, en pro d'aquestes demandes. Se'ns demanava sobretot seguretat jurídica per a totes les parts. Això és veritat. Ho han dit els ajuntaments, ho han dit els emprenedors, ho han dit els enginyers, ho han dit els col·legis... Se'ns demanava seguretat jurídica.

Se'ns demanava evitar el malbaratament de temps. En aquest país hi ha un impost que no en parlem gaire que és l'impost del temps, que el paguen moltes i moltes empreses, i que té expressions en aquesta llei com, per exemple, aquesta del silenci: «Miri, no dic res, va passant el temps i al final denego aquesta activitat.» I després li'n posaré algun exemple concret.

Se'ns demanava, tercer, racionalitzar els costos econòmics... –i aquest és un problema gruixut. La disparitat de costos per fer una mateixa activitat en aquest país és un tema complex.

I se'ns demanava, en definitiva, simplificació administrativa. El balanç és manifestament millorable en tots els quatre punts.

I entro, amb brevetat, que m'imposa el temps, però, per argumentar això que dic, perquè no siguin només uns simples enunciats.

Seguretat jurídica per a totes les parts. Aquesta llei dona seguretat jurídica a les administracions. I això és positiu. Aquesta llei fa responsabilitzar, doncs, els emprenedors si fan les coses malament. Molt bé. I l'Administració es cobreix. Molt bé. Ens sembla raonable que sigui així, però l'administrat no té aquest mateix nivell de seguretat jurídica. I li ho diré amb un exemple, doncs, concret, perquè hi ha massa ambigüitat en molts conceptes.

El principal, i ha estat un cavall de batalla, que no han reeixit, i el senyor Pi ho sap, és el concepte del canvi substancial. Al capdavant un canvi substancial segueix sent allò que el tècnic corresponent, perfectament legítim, del departament consideri que és un canvi substancial. I nosaltres volíem anar més enllà.

Nosaltres dèiem: «Acotem una mica, posem-hi més criteris...» Hem fet propostes que poden..., dir: «Escolti, què entenem que és un canvi substancial?» Doncs, aquell que canvia una activitat d'un annex o d'un codi... Busquem maneres de donar aquesta seguretat. Un canvi substancial implica haver de renovar una llicència, i renovar una llicència implica pagar l'impost del temps i pagar molts diners. Una llicència o una autorització... Acotem aquest concepte de canvi substancial, perquè no és menor. I això és no donar prou seguretat jurídica a la llei, com no en dona prou, doncs, alguna definició d'idoneïtat, suficiència dels projectes. Aquí s'han acceptat algunes esmenes, i jo crec que s'ha acotat. I aquí el senyor Rodríguez ha fet aportacions importants, que valorem i que agraïm; però no hi ha prou seguretat, des d'aquesta perspectiva, com no hi és en quan cal, no queda tot clar en tots els supòsits, una declaració d'impacte ambiental o no cal. No hi és tot. Sempre hi ha un àmbit massa gran de discrecionalitat. Per tant, aquest punt no l'hem resolt bé.

Com no hem resolt bé el tema dels costos econòmics. No pot ser que per fer la mateixa activitat hi hagi disparitat de costos tan abismal com hi ha. Que la mateixa activitat feta al municipi A pugui costar 1 i la mateixa al municipi B pugui costar 20 o més. I en aquesta llei vam fer propostes també, de dir: «Escolti, mireu d'acotar-ho, això, sabem que és una competència municipal, però hi hem fet aportacions. Bé, ha quedat una cosa més...» I en vam fer una segona, vam dir: «Home, mireu, com a mínim, que el preu d'un règim de comunicació que no sigui superior al d'una llicència, i mireu, com a mínim, que el de la llicència no sigui superior al de l'autorització ambiental.» Que em sembla que és demanar molt poc. Ni això. Per tant, tampoc des d'aquesta perspectiva hem resolt un dels temes substancials.

Tercer aspecte que no s'ha resolt bé: simplificació administrativa. Home..., sí, és veritat, el règim de comunicació simplifica, les coses pel seu nom, però creiem que hi havia molt més camí a córrer, en aquest capítol, i que, doncs, en qualsevol cas, per la raó que sigui, no s'ha volgut recórrer, i, per tant, seguim pagant, el quart aspecte que ens preocupa, i molt, aquest impost del temps. No pot ser que calgui tant temps per fer un activitat.

Mirin la paradoxa, i aquesta llei té dues vares de mesurar: una per als administrats i una per a l'Administració. Quan l'Administració se salta els seus propis terminis,

no passa res. Els lleigeixos literalment l'article 25 com queda: «Transcorreguts els terminis establerts sense que s'hagin tramès els informes corresponents» —és a dir, de l'Administració a l'Administració— «es poden prosseguir les tramitacions, sens perjudici que els informes emesos fora de termini, però rebuts abans que es dicti la resolució, s'hauran d'incorporar a l'expedient.» O sigui, l'Administració diu: «Home, jo tinc l'obligació d'informar, però si no ho faig, ja ho incorporaré més tard.» Home! I a l'administrat què li diuen?: «Home, escolti, és que té quinze dies per portar aquest paper, si no el porta, miri, surt del circuit.»

Això no és mesurar les coses amb el mateix raser. Això no va en la línia de les demandes que ens fa tot el món empresarial. Hem de jugar tots amb les mateixes regles de joc. I aquí hi ha una sobreprotecció de l'Administració, i el ponent que m'ha precedit ho deia.

I d'aquest exemple n'he triat un, potser molt vistós, n'hi han molts i molts més. Per tant, nosaltres ens neguem o intentarem amb les nostres forces, i ara tenim la que tenim, però més endavant..., aquest no, perquè nosaltres votarem que no a aquesta llei, porta en el seu si una llavor positiva, que són aquells canvis que nosaltres creiem, i el compromís nostre de fer aquests canvis, en aquestes quatre direccions: en l'agilització administrativa; en el fet de no haver de pagar aquest impost del temps, que ens sembla perillós; en la racionalització dels costos, que no és tampoc un tema menor, i en l'aspecte de la seguretat jurídica. No pot ser que l'administrat estigui sempre..., i en legislació ambiental això és especialment greu, perquè preocupa i molt. Per tant, aquest no que farem en aquesta llei el fem, conscients que hi ha un avenç, no el neguem, en absolut; però sobretot el fem perquè és una oportunitat perduda. Una oportunitat perduda d'anar en la direcció que marca la Unió Europea.

Jo no sé si el Departament de Medi Ambient, doncs, es passen els papers amb altres departaments, però em consta que hi ha algun departament del mateix Govern de la Generalitat que està treballant o comença a treballar un document que a nosaltres ens sembla un bon nord, un bon full de ruta, que és una comunicació de la Comissió al Consell del Parlament d'Europa i al Comitè Econòmic i Social d'Europa sobre..., fixi's, pensar primer a petita escala. És el que la Unió Europea anomena *Small business act*. Un document que diu: «Escolti, per què no pensem quan legislem primer en petit?» Perquè resulta que en aquest país aquest document ens va com anell al dit, a Catalunya, perquè en tenim més de petits que de grans. Per què no pensem, primer, com pateixen els petits, quins tràmits tenen, què els angoixa, dels silencis, dels costos, de la disparitat de costos, de les tramitacions administratives...? En fi, no n'han fet ni punyeter cas.

I aquest document, que és el nord del que hauria de ser, i dic «no és legislar des de la conjuntura, no és decidir el nostre vot des de la conjuntura, és decidir-lo des del que marca la Unió Europea», aquest document, que estan treballant els diferents estats, i ens sembla o ens semblaria que la Generalitat hi hauria d'estar treballant, diu: «Home» —en el seu punt 3—, «elaborar normes d'acord

amb el principi de pensar primer a petita escala.» És un gran document, aquest. No és el cas d'aquesta llei.

Un altre aspecte, diu: «Fer les administracions públiques permeables a les necessitats de les petites i mitjanes empreses.» No és l'esperit d'aquesta llei; aquesta llei està pensada a l'annex 1 i va teixint cap avall i aplica anar flexibilitzant, doncs, el mateix esquema. No ens hem desempallegat del vell esquema. En el fons hem fet com una reforma. Això és com si fos un pis; hem tirat un envà a terra, hem fet una mica més gran l'habitació del règim de comunicació, que no és dolent, però, escolta, és que no hem mogut res d'estructural —no hem mogut res d'estructural—, i en alguns casos fins i tot hem anat endarrere. El cas del silenci és flagrant.

I nosaltres no pretenem que les empreses d'aquest país tinguin autorització..., llicències ambientals, pel silenci; el que pretenem, que el silenci esperoni l'Administració a complir els terminis, que és una cosa molt i molt diferent. No hi ha hagut manera.

Per tant, des de la filosofia de l'*Small business act*, d'aquest pensar en primer lloc a petita escala, nosaltres, doncs, malauradament, i ens hauria agradat poder fer el contrari, no donarem suport a aquesta llei i la hi votarem en contra. La hi votarem en contra reconeixent que era un bon punt de partida, conseller, però és que és un mal final. I vam reconèixer que era un bon punt de partida i per això no vam fer esmena a la totalitat, però ens hem quedat allà, ens hem quedat allà mateix. I la varem agafar amb il·lusió i al procés final, doncs, hi assistim amb decepció, i malauradament hi votarem en contra.

I deixi'm acabar..., i li demano molt poca generositat, per fer una colla d'agraïments...

El vicepresident segon

Acabi, senyor diputat.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...brevíssimament, doncs, a tots els ponents que han treballat en aquesta llei; en primer lloc, i ho dic molt sincerament, al senyor Daniel Pi. Conseller, que quedi clar, si de tarannàs anés, el nostre vot seria favorable, perquè el tarannà del ponent ha estat constructiu en tot moment. I malgrat les discrepàncies, que hi han set, i que farem un vot ben diferent, les coses pel seu nom: ha estat, com sempre, un plaer poder treballar d'una manera constructiva, marcant les diferències, que hi són, des de la pluralitat i des de, doncs, el que és la vida parlamentària.

Donar les gràcies també, evidentment, a la resta de ponents, al senyor Jordi Terrades, del Grup Socialistes, a la senyora Laura Vilagrà, d'Esquerra Republicana, a l'Albert Rivera, al Santi Rodríguez, que jo no sabia que se n'anava a una altra comissió. Conseller, no se'l traurà de sobre tan fàcilment, perquè se'n va, em diu, a la comissió d'interior i els continuarà, espero, doncs, «atossigant» amb el tema dels vuitanta per hora; però això són figures d'un altre paner.

I agrair, doncs, també molt sincerament al lletrat la seva aportació de rigor i el seu suport, i a tots els tècnics d'aquesta casa i també del Departament de Medi Ambient, doncs, que han fet possible aquesta tramitació, que, hi insisteixo, ens decep en aquest punt final. Era un bon començament, aquesta llei, però no hi ha hagut la cintura política, no per part del diputat, que hi ha posat tot el que sigui, sinó, conseller, per part del departament, que no s'ha volgut moure i que no ha entès que les coses a Europa van cap a un altre costat: pensar en petit, pensar en els petits emprenedors i no fer de les lleis un problema sinó com a mínim una solució.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per a la defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya i per posicionar-se respecte del text, té la paraula l'illustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començar la intervenció en representació del Partit Popular, del Grup Parlamentari del Partit Popular, també reiterant els agraïments que s'han formulat als mateixos membres de la ponència, al personal de la conselleria, la directora general, subdirector general, secretari general, també al lletrat. I quan cito el lletrat, el Ferran Domínguez, voldria també que es veiés incorporat tot el personal del Parlament que ha estat al darrere d'aquesta llei, d'aquest projecte de llei, i que segurament, doncs, no hem tingut tant de contacte personal, però ells sí que han tingut contacte amb aquesta llei.

Senyor Pi, senyor Baltasar, permetin-me també que els agraeixi les paraules que m'han ofert, però deixin-m'ho arreglar una miqueta. M'ha donat la impressió que vostès se sentien descansats que jo me n'anés a una altra comissió. (*Rialles.*) M'ha donat aquesta impressió. Però vostès no pateixin –vostès no pateixin–, que seguirem els temes de medi ambient no de primera línia però sí des de la rereguarda. I tampoc no me'n vaig gaire lluny, com deia el senyor Espadaler; me'n vaig a seguir un altre conseller d'Iniciativa, que és el senyor Saura, i que just quan acabem aquest projecte de llei, doncs, tindrà l'oportunitat de tenir la primera interpellació amb el conseller de l'Interior.

Al respecte d'aquesta llei, respecte del posicionament final, jo crec que hem de valorar..., ho han fet altres ponents, però hem de valorar el treball que s'ha fet a ponència. I, a més a més, crec que val la pena destacar-ho quan hi han altres persones que menystenen el treball que es fa en el Parlament i diuen que això del Parlament, doncs, no serveix per a res i tal, no? I és precisament en les ponències parlamentàries quan veiem la utilitat o no que té l'activitat parlamentària. Segurament aquí en l'hemicicle, doncs, es poden veure unes posicions predeterminades, unes posicions globals, però realment allà on es veu si l'activitat parlamentària té utilitat o no és precisament en les ponències, especialment quan hi ha debat i quan hi han arguments sobre la taula per defensar uns posicionaments o per defensar altres

posicionaments. I, per tant, jo crec que hem viscut una experiència gratificant; amb resultats positius per uns, no tant positius per altres, però jo crec que en conjunt han estat gratificants.

El senyor Pi ens parlava de la seva experiència en la regidoria de medi ambient d'un ajuntament. De fet, és una ponència, jo crec, si m'ho permeten, quasi, quasi de luxe –quasi, quasi de luxe–, perquè teníem un ex-conseller de Medi Ambient, a la ponència, un regidor de medi ambient, una alcaldessa, un exregidor de medi ambient i, si m'ho permeten, jo humilment he patit els regidors de medi ambient des de l'altra banda de la barrera, i bé que ho saben la senyora directora general i el subdirector general, que han estat a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú uns quants anys abans de venir a parar en aquest departament.

Permetin-me..., segurament en un llenguatge inapropiat del lloc en què estem, però segurament vostès podran sortir avui de l'hemicicle dient –i possiblement no ho entengui tothom, però els que coneixen aquest àmbit, doncs, m'entendran perfectament–: «Morta la «iaia», visca la «paca»».

Nosaltres no ho podem fer –nosaltres no ho podem fer. I, en aquest sentit, no ho podem fer perquè estem convençuts que amb aquesta llei ens hi estem jugant molt, ens hi estem jugant la competitivitat de les empreses catalanes i, per tant, ens hi estem jugant una part important del futur del país.

Coincidim tots plegats que l'aplicació de la «iaia», de la Llei de la intervenció integral, segurament no ha estat ni de bon tros la més adequada, i permetin-me que els digui que un que ha treballat en aquesta llei ha vist amb pena, amb molta pena, com empresaris que han estat treballant al llarg de tota la seva vida s'han hagut de veure amb l'obligació de tancar els seus establiments per impossibilitat física de dur a terme les adaptacions que els exigia la «iaia». I això és un element que sense cap mena de dubte ha pesat en el nostre grup i ha pesat en la defensa de les esmenes que nosaltres hem fet en la ponència a l'hora d'intentar buscar la compatibilitat entre el medi ambient i la competitivitat.

Permetin-me que comenci des del punt de vista quantitatiu, que és irrellevant, però jo crec que sempre m'agrada donar aquest punt de vista quantitatiu, és a dir, quantes esmenes s'han presentat. El Grup Parlamentari Popular en va presentar cent una, en vam retirar onze perquè enteníem que quedaven subsumides en altres esmenes que s'aprovaven o que es transaccionaven; se'n van aprovar i transaccionar trenta-tres, i se'n van rebutjar cinquanta-set.

Hi insisteixo, tot i que quantitativament són unes xifres que són potser més que acceptables –segurament la vegada que, del Grup Parlamentari Popular, en lleis que ha portat aquest diputat, s'han acceptat més esmenes–, les esmenes que tenen més pes, les esmenes que segurament tenen més importància en el conjunt d'aquesta llei són aquelles en què malauradament no hem pogut arribar a cap mena d'acord.

Qualitativament, ja ho ha dit algun altre diputat, aquesta llei té aspectes positius. En alguns aspectes aquesta llei

és millor que la Llei de la intervenció integral. I ho deia el senyor Espadaler: règim de comunicació amb més activitats, menys activitats afectades per la llei. Són aspectes positius. També la reducció de les activitats, de la quantitat d'activitats sotmeses a llicència és un altre aspecte positiu.

I amb les esmenes que el nostre grup hem presentat perseguíem diversos objectius globalment: suprimir discrecionalitats –se n'han acceptat algunes i, per tant, en algun cas això ho hem aconseguit–, suprimir discrecionalitats o possibles discrecionalitats per part de l'Administració. Reduir els grups d'activitat. Dèiem: «Sortim d'una llei en què teníem quatre grups d'activitat i passem a una altra llei per simplificar en què tenim set grups d'activitat.» Al final hem aconseguir reduir-ho en un, ha quedat en sis grups d'activitat.

Hem introduït elements que creiem que són importants i necessaris per facilitar l'ús de les noves tecnologies en els procediments administratius. Entenem també que l'aplicació d'aquestes noves tecnologies o l'impuls de l'aplicació de les noves tecnologies no depèn del Departament de Medi Ambient, sinó que, en tot cas, deu dependre d'altres departaments del Govern.

I hem introduït també elements de millora de la coordinació entre les administracions, sobretot entre la Ponència Ambiental i els òrgans, els organismes ambientals dels ajuntaments i consells comarcals. Alguna petita simplificació de tràmits als efectes de l'administrat també ha estat acceptada i incorporada a la llei.

Ara bé, la llei manté elements negatius. Per tant, escolti'm, quan se'ns presenta una llei que ve a simplificar tramitacions, una llei que ve a facilitar les tramitacions, clar, no s'entén que puguem dir: «Escolti'm, miri, aquells tràmits que abans» –les autoritzacions– «trigaven...» –«trigaven» entre cometes, perquè tots sabem que trigaven molt més, però que tenien un termini establert... Sí, però ningú va fer ús del silenci administratiu positiu; ningú en va fer ús, del silenci administratiu positiu, i trigaven molt més, fixi's. En canvi ara no; ara, quan s'acabi el termini, pumba!: silenci administratiu negatiu. Escolti'm, aquelles autoritzacions que abans trigaven sis mesos, ho simplifiquem i ara només en trigaran entre vuit i deu. O aquelles que en trigaven quatre ara també ho simplifiquem i només en trigaran sis. No, això no s'entén, i, per tant, nosaltres no compartim aquesta voluntat d'allargar aquests terminis com –i no ho repetiré perquè ja ens han donat prou explicacions– tampoc no compartim el canvi del silenci administratiu positiu que hi havia pel silenci administratiu negatiu.

Un petit incís, perquè no s'ha comentat anteriorment. És cert que la directiva europea..., hi han directives europees en temes de medi ambient, doncs, que diuen que ha de prevaldre el permís per escrit i, per tant, seria una justificació per demanar el silenci administratiu positiu. Però és excepcional. I vostès, d'allò que és excepcional en les directives europees, agafen i en fan la norma en la llei que avui portem a aprovació en aquesta cambra. I, per tant, nosaltres no compartim aquest esperit.

Hi han aspectes de garanties per als administrats i de seguretat jurídica que no queden perfectament reflectits en

aquesta llei. I, en aquest sentit, em remeto a les esmenes del nostre grup parlamentari que encara queden vives. Com, per exemple, la possibilitat que l'òrgan ambiental pugui establir determinats criteris mediambientals al marge de les normatives. És a dir, si les normatives sectorials ja ens diuen quins són, per exemple, els nivells màxims d'emissió que ha de tenir una determinada activitat, creiem que és sobrer que l'organisme ambiental hagi de tenir la potestat d'incloure mesures addicionals. No, escolti'm, la normativa sectorial ja preveu quins són aquests límits d'emissions i, per tant, no ens hem d'inventar res i no hi hem d'afegir absolutament res.

O el fet que es puguin exigir millores tècniques per reduir emissions sense tenir en compte no només ja els costos de les inversions, sinó l'avanç de l'amortització de la inversió anterior. És a dir, en la mesura que la inversió anterior no ha estat amortitzada, no podem exigir als ciutadans que facin una substitució de la maquinària, perquè entren en una inseguretat jurídica que els impedeix calcular *a priori* si aquella inversió serà rendible o no serà rendible i, per tant, valdrà la pena tirar-la endavant o no valdrà la pena tirar-la endavant.

Una altra oportunitat que perdem. I vostès, que em coneixen, saben que sóc potser molt obsessiu en l'aspecte de les entitats ambientals de control, però és que a mi em continua donant la impressió que continuem sense definir clarament quin paper ha de ser el d'aquestes entitats. I el nostre parer és clar: aquestes entitats han d'assumir el paper de l'Administració quan l'Administració els ho encarrega. El que no podem fer és encomanar a aquestes entitats funcions que estiguin fent per compte de l'empresa i que després puguin fer per compte de l'Administració, perquè no poden ser art i part. És a dir, o estan d'un costat o estan de l'altre, però no se'ls poden encarregar tasques que facin que estiguin en els dos costats.

I tornem a perdre l'oportunitat. Ja en el seu moment la va perdre Convergència, quan governaven, perquè havien d'haver fet la llei de regulació de les entitats ambientals de control i no ho van fer. Però vostès també la van perdre, perquè va ser una de les primeres iniciatives, proposicions de llei que va presentar el Grup de Convergència en aquest Parlament, i vostès s'hi van negar. I nosaltres també en aquesta llei introduïm una disposició perquè es regulés per llei el paper d'aquestes entitats ambientals de control, que crec que és un element important.

Aspectes de competències professionals. Quines recances poden tenir perquè, exactament igual que se li exigeix a una empresa o a una consultoria que fa un certificat o que fa un document tècnic que tinguin una capacitació professional, una capacitació tècnica, la tinguin també les persones de l'Administració que han de decidir sobre aquell projecte? O que les tinguin també les persones de les entitats ambientals de control que han de decidir sobre aquell projecte i sobre aquella documentació tècnica. Sincerament, no entenem que això no hagi pogut quedar recollit en aquesta llei.

Finalment, és una llei que, com els deia, millora en alguns aspectes l'actual marc legislatiu, en altres, l'empitjora. Crec que ho podem resumir dient: «És una llei

que fa que hi hagi més temps de tramitació, com a mínim el previst per les autoritzacions i per les llicències, amb menys garanties, moltes menys garanties que aquesta tramitació pugui acabar sent positiva.» És a dir, així com abans els ciutadans no exigien l'aplicació del silenci administratiu positiu i s'allargava el termini, el ciutadà sabia que..., bé, si trigava vuit, nou o deu mesos, acabaria tenint l'autorització, acabaria tenint la llicència. Ara no, ara si l'Administració, pel motiu que sigui, es retarda, el que sap segur aquell ciutadà és que no tindrà la llicència i haurà de tornar a començar els terminis. I això ens preocupa.

Crec –i ho hem dit moltes vegades i s'ha posat en evidència moltes vegades en la ponència– que la llei, el contingut de la llei es basa en una desconfiança manifesta cap als ciutadans. I m'ho permetran, segurament m'autoreconec que jo en la ponència he mostrat una desconfiança cap a les administracions a l'hora de fer aquestes tramitacions.

Home, jo crec que ni l'una cosa ni l'altra, segurament hem de buscar un terme mitjà. I jo els vaig citar, quan hi havia el debat d'esmena a la totalitat –els la vaig citar–, una frase del senyor Milà que es basava en una comissió, que es basava, exclusivament, en la confiança envers els ciutadans. És a dir, els ciutadans, i en aquest cas les empreses, han de saber quina és la normativa que els és d'aplicació; que l'apliquin –que l'apliquin. No cal que els demanem papers, no cal que els fem controls, no cal que els anem al darrere. Que l'apliquin. Ara, com l'apliquin malament o no l'apliquin..., al darrere, ja hi som. Sistema anglès –sistema anglès.

Bé. Això s'allunya absolutament d'aquest sistema. És una llei molt garantista per l'Administració, és una llei molt regulacionista o intenta ser molt regulacionista. I, com a conclusió d'això, segurament és que és una llei intervencionista, però no ho entenguin des del punt de vista de la intervenció de l'Administració en les activitats, sinó des del punt de vista d'intervenció de l'Administració en el procediment administratiu d'atorgament de llicències.

Els ho deia al començament, nosaltres, el Partit Popular, estem convençuts que medi ambient i sostenibilitat no són incompatibles amb competitivitat, sinó que són conceptes que poden ser perfectament complementaris, i, des d'aquest punt de vista, nosaltres hem tractat els treballs en ponència d'aquesta llei.

Finalment, i per acabar, respecte de les esmenes vives del Grup Mixt i de Convergència i Unió, anunciar que les votarem majoritàriament totes favorablement, excepte cinc o sis de cadascun dels grups, bàsicament perquè aquestes cinc o sis de cadascun dels grups el que fan és incloure més tràmits. I, com que som coherents, i diem: «Escolti'm, no volem que això s'allargui, no volem que hi hagin tants tràmits, volem que sigui d'una simplificació», aquestes esmenes d'aquests grups, nosaltres les votarem en contra.

Deia el senyor Martínez, que ara no és a l'hemicicle, en l'anterior projecte de llei: «Quan s'aprova una llei, s'acostuma a sortir al faristol a dir: "Avui és un dia històric, s'ha aprovat aquesta llei."» Això, nosaltres avui no

ho podem dir. I, en tot cas, si es diu, podríem dir: «Avui és un dia històric perquè s'ha perdut una oportunitat de millorar la competitivitat de les empreses catalanes, i això malauradament ho lamentarem.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, alts càrrecs del Govern de la Generalitat, entitats ambientals i empresarials, representats d'aquestes entitats que ens acompanyen..., hem dit moltes vegades que és obligació dels poders públics vetllar per protegir el medi ambient, per mitjà de polítiques públiques; també ho és vetllar perquè l'activitat econòmica del nostre país, amb una economia absolutament oberta i global, sigui competitiva.

L'activitat econòmica, a banda de generar i de contribuir a generar riquesa en el país per tenir un país socialment avançat –que jo crec que aquest és l'objectiu de tota la cambra, si més no dels grups que donen suport al Govern, segur, del meu, claríssimament–, pot, també, originar problemes ambientals, que, a través de les polítiques públiques, doncs, ajuden a través de l'articulació de mesures correctives oportunes..., van en aquesta finalitat.

La Llei del 98, d'intervenció integral de l'Administració ambiental, va establir a Catalunya, doncs, un model de prevenció i control de la contaminació, seguint o aplicant o transposant la directiva europea de l'any 96. Va ser un avenç. Aquesta és la nostra percepció. La vam votar a favor quan el Govern de Convergència i Unió la va portar a la cambra.

Però al final, ja s'ha dit, a bastament, i jo crec que aquí hi havia una coincidència total per part dels grups del Parlament de Catalunya, que conformem el Parlament de Catalunya, també dels àmbits econòmics del país..., que aquesta al final ha resultat una llei «farragosa», una llei feixuga, una llei intervencionista, una llei que, en definitiva, no servia, o servia relativament poc, al teixit productiu i econòmic del nostre país.

I, per tant, vam coincidir que el que calia era una nova norma, una nova llei que garantís la prevenció i el control del medi ambient que la societat ens demana, amb la reducció imprescindible de càrregues administratives per a les empreses i les persones que desenvolupen activitats econòmiques en el nostre país. És a dir, mesures de prevenció i de reducció de la contaminació, a l'atmosfera, al sòl, a l'aigua; però també agilitat i eliminar entrebancs a la constitució d'empreses.

La Llei de prevenció i control ambiental de les activitats que avui aprovarem, des del nostre punt de vista, va justament en aquesta línia. En ponència –i aquí em vull referir al treball de la resta de ponents, també del lletrat de la comissió– la percepció, la nostra percepció és que hem millorat l'avantprojecte de llei que va entrar

al Parlament. És la meva percepció, eh? Fins i tot, hem millorat i hem aconseguit trobar una solució de regulació que preocupava a ajuntaments i a un sector molt concret, no?, aquell que fa referència a les activitats subjectes a la legislació d'espectacles públics i activitats recreatives, sobretot, el sector de l'hostaleria, que tots..., la diputada i els diputats ponents, doncs, hem tingut ocasió, des de fa molt i molt de temps, d'escoltar les seves reivindicacions, no? I aquest també ha estat, en treball en ponència, un dels marcs que hem aconseguit entendre, jo crec que aquí sí, de tots els ponents, trobar-hi una solució i un encaix.

La nova llei, des del nostre punt de vista, malgrat el que aquí s'ha afirmat per aquells diputats que han anunciat el seu vot contrari a la nova llei, des del nostre punt de vista, la llei simplifica els procediments i redueix el cost administratiu per a les empreses, sense rebaixar el que ha de ser, des de la nostra perspectiva, també un dels elements d'aquesta llei, no?, que és sense rebaixar l'exigència dels requeriments mediambientals.

La nova llei permetrà a les empreses, ho torno a dir, abaratir els costos econòmics de la tramitació ambiental. Hem estat parlant que s'han introduït i s'han reconegut respecte a l'anterior llei, doncs, millores, eh? S'ha afirmat que el règim de comunicació és un avenç. Després, clar, no acabem quantificant què significa això per al teixit productiu. Jo crec que és bo, des d'aquesta tribuna, doncs, dir-ho, no?, perquè quedi constància d'això. Més del 80 per cent de les activitats econòmiques del país, de les empreses del país, senzillament hauran de comunicar a l'Administració que posen en marxa la seva activitat econòmica. Aquesta llei servirà, doncs, justament, per agilitzar l'activitat econòmica en el país. Només el 20 per cent de les empreses o activitats econòmiques estaran sotmeses a la llei, i necessitaran..., o, dit d'una altra manera, necessitaran autorització o llicència ambiental; la resta, ho torno a repetir, s'acollirà al règim de comunicació.

És a dir, la majoria de petites i mitjanes empreses del país, aquest teixit productiu que la llei fins ara vigent no li servia, que són les que tenen una incidència escassa o moderada des del punt de vista ambiental, podran obrir sense necessitat de llicència prèvia, només hauran de comunicar l'inici de l'activitat a l'ajuntament per al seu control posterior.

Jo crec que hi ha una diferència claríssima, que l'hem de posar en valor, i el meu grup parlamentari ho vol fer. A diferència de la llei del 98, que avui derogarem, la immensa majoria de petites i mitjanes empreses estaran de forma immodificable en el règim de comunicació. És a dir que aquestes activitats que avui estan subjectes a la decisió dels ajuntaments... I amb això no vull fer una crítica als ajuntaments, eh?, en tot cas, era una esclatxa que tenia la llei del 98. Els ajuntaments no podran decidir sotmetre aquestes activitats que estan o que estaran subjectes al règim de comunicació a altre tipus d'autoritzacions, és a dir, a un sistema de llicència ambiental.

Jo crec que això, per al teixit productiu del nostre país, és una gran notícia. Perquè iguala, en el conjunt del territori..., la igualtat de condicions que aquestes activitats

podran exercir. I, per tant, els ajuntaments no podran modificar, ho repeteixo, unilateralment, les activitats subjectes al règim de comunicació.

La llei refon també en una sola norma les directives europees i la legislació estatal, i, des del nostre punt de vista, simplifica els procediments. Aquesta serà només, a diferència de la del 98, una llei exclusivament ambiental, que no entrarà i que no entra en aquells àmbits que disposen de legislació sectorial pròpia –temes de salut, temes d'incendis, temes de seguretat.

Se simplifiquen també els controls, i al mateix temps s'allarguen els terminis dels controls d'aquelles activitats que estan subjectes a llicències. S'allarga el termini a sis anys, i s'elimina també la necessitat de renovar periòdicament les llicències ambientals, que, segons la llei del 98, s'havien de realitzar cada vuit anys.

Únicament, algunes activitats que estan subjectes a autoritzacions ambientals, que la competència és de la Generalitat, estaran subjectes a renovació periòdica; però estem parlant, com vostès saben, d'una proporció respecte al conjunt de les activitats molt petita, màxim un tres per cent d'aquestes activitats.

Per tant, escolti'm, més simplificació dels controls, que en termes econòmics vol dir reducció dels costos de control. I aquí no voldria posar una xifra, però el conseller em sembla que en parlava, no? Estem en una situació econòmicament molt complexa, molt complicada, molt dura per a les empreses del país. Aquesta llei ajudarà també, en la mesura del que avui acabem aprovant, amb una reducció dels costos a les empreses del país.

Una de les diferències que hi ha hagut respecte als grups que no hi donaran suport ha estat, i ha estat expressat des d'aquesta tribuna, en tot allò que fa referència als silencis, si els silencis havien de ser positius o havien de ser negatius.

Mirin, no és un debat de capricis, com s'ha expressat des del faristol, ni un debat administrativista per facilitar la feina a l'Administració, i no és tampoc un debat, des del meu punt de vista, sobre documents de treball de la Unió Europea, eh? Jo puc estar d'acord o podria estar d'acord amb alguns dels plantejaments que es fan en aquest document de treball, però els documents de treball són documents de treball, i aquí el que estem fent és aprovar lleis per donar seguretat jurídica al teixit econòmic del país, a les empreses, les que estan constituïdes i les que volen obrir.

I vostè sap i vostès saben perfectament que el règim del silenci positiu per a les autoritzacions i llicències ambientals es considera incompatible amb les normatives europees i estatals en matèria de medi ambient. L'estatal és evident, perquè beu de la transposició de les directives europees. Aquelles empreses que estan incloses a l'annex primer, allò és «impepinable», si se'm permet l'expressió, perquè està dintre de la Directiva IPPC, que el permís ha de ser per escrit. Però vostès també saben que en les activitats que estan subjectes a llicència municipal, les de l'annex 2, si volem mantenir el caràcter ambiental integral de la llicència, no es pot imposar el silenci positiu, és a

dir, si volem mantenir el caràcter integral en una sola llicència, en lloc de diferents autoritzacions que exigiria cada àmbit sectorial específic, que necessiten permís per escrit.

Vostès saben que les diverses directives europees que fan referència a l'àmbit del medi ambient, totes –les de soroll, les de residus, les d'aigua, les atmosfèriques, de contaminació atmosfèrica–, totes demanden permisos per escrit. Fins i tot la directiva de serveis s'apla- na, justament, a la resta de directives europees que, per aquests vectors, demanen llicències per escrit. Dit d'una altra manera: el que s'ha d'imposar és el silenci negatiu, que no vol dir que estiguem facilitant la vida a l'Administració, només faltaria, no? I també s'ha dit des de la tribuna: que aquell que vol obrir una empre- sa i que encara no té resposta en els terminis que hem fixat, no pugui anar als tribunals de justícia a defensar el tema. No, jo no ho discuteixo, això, eh? Jo li estic dient que, per donar seguretat jurídica als emprenedors, a les empreses del país, el que no podem fer és fer dis- cursos o intentar fer lleis sobre documents de treball que encara no són lleis, que no són norma. Hem de donar seguretat jurídica als nostres empresaris, al teixit econòmic del país.

Per anar acabant, i com a conclusió del debat o de la llei que avui aprovarem..., perquè el debat jo crec que ha estat un debat molt rigorós, molt seriós, a la ponèn- cia, que ha ajudat a millorar l'avantprojecte; al final no ha aconseguit, doncs, tenir aquest punt d'acord que ens permeti aprovar la llei per amplíssima majoria. En conclusió, jo crec que es produeix un canvi en el model d'intervenció; que més o menys el 80 per cent de les activitats no necessitaran llicència d'autorització ambi- ental; que es redueixen les activitats subjectes a renova- ció de les autoritzacions i les llicències; que s'amplien els terminis de control; que hi ha menys intervencions i, per tant, menys costos; que la simplificació adminis- trativa en cap cas comportarà reducció de requeriments ambientals i, per tant, de seguretat a les ciutadanes i als ciutadans que tenen empreses que compleixen amb tota la normativa ambiental.

Algun diputat interpellava: «En termes globals, aquesta llei serà més àgil?, ajudarà a agilitzar tots els procedi- ments?» La meua resposta és afirmativa, és «sí». Jo crec que amb aquesta llei farem compatible la necessària competitivitat de les nostres empreses...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Terrades i Santadreu

...amb la garantia d'adequació permanent de les instal- lacions i activitats als requeriments ambientals que un país modern com Catalunya s'ha fixat i necessita.

Gràcies, senyor president.

El president

La senyora Laura Vilagrà, en nom del Grup Parlama- ta- ri d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Vilagrà i Pons

Sí, gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, bé, a partir d'avui, obrir un negoci a Catalu- nya serà més senzill. Aquest podria ser el resum i podria ser l'objectiu que compartim tots els que estem aquí, en aquesta cambra. I per què serà més senzill? Doncs, per- què teníem, de fet, un mandat d'aquesta cambra, havíem de fer els deures d'aportar aquí una nova proposta de llei que permetés, doncs, agilitzar aquests tràmits.

De fet, la llei que fins ara ens regia –ja s'ha dit en dife- rents ocasions– partia d'un model i uns criteris, doncs, molt estrictes, molt exigents des del punt de vista de la càrrega administrativa i de la tramitació administra- tiu, i, per tant, calia un canvi substancial. I, en aquest sentit, les activitats que avui es veuran afectades per aquesta nova normativa serien les activitats de caràcter industrial, les activitats de caràcter mercantil, artesa- nals, i també les pròpies de professionals liberals. I, en canvi, en quedarien al marge les activitats no estricta- ment econòmiques i aquelles que fan referència a jocs d'atzar, loteries, apostes, activitats cinematogràfiques..., perquè aquestes, com bé sabem, doncs, tindrien la seva normativa sectorial.

Amb aquesta nova llei creiem que s'assoleixen diferents objectius. D'una banda, harmonitzar la diferent norma- tiu que hi ha en les lleis estatals i directives europees. Un altre objectiu és unificar la legislació, que fins ara es trobava dispersa. Però també facilitar i integrar el procediment d'impacte ambiental i d'autorització ambi- ental. I un element important, creiem, per Esquerra, és el fet que no s'hi inclogui tota la normativa d'incendis, de seguretat industrial, salut pública i espectacles de pública concurrència, que ja tenen les seves normati- ves pròpies.

Per això creiem que, com a objectius concrets, aquesta llei aconseguirà simplificar els processos que afecten les nostres empreses, les activitats; també reduir els costos administratius, però no només costos en diners, sinó també en temps –i en aquest sentit, doncs, em contra- dic amb el diputat de Convergència i Unió, però crec que és realment així–, però, en tot cas, sense reduir els estàndards ambientals.

També preveu que la majoria de les activitats, el 80 per cent, vagin en un règim de comunicació i que, per tant, els controls siguin *a posteriori*, i en tot cas es posa molt l'accent, és element cabdal la responsabilitat de l'em- presari a fer les coses ben fetes, i en aquest sentit, no- més posant en coneixement de l'ajuntament l'obertura de l'activitat, doncs, ja té validesa. Això donarà un res- pir important als ajuntaments, però també als mateixos comerciants –i ho dic com a alcaldessa i com a filla de comerciants, perquè tant el meu pare com la meua mare, doncs, tenen un negoci, i per tant, en aquest sentit, es valora molt positivament.

També s'agilitza enormement la posada en marxa de les empreses, bàsicament petites i mitjanes, que són les que tenen dificultats per tirar endavant moltes vegades. I, en aquest sentit, és una bona cosa el que planteja aquesta llei.

Per tant, el que plantejem és un canvi radical respecte de la Llei 3/98, que anava molt carregada, que comportava dobles i triples inspeccions. És una llei, la que plantejem avui, molt menys intervencionista; en tot cas, racionalment intervencionista, ja que, com diem, s'amplien les activitats de règim de comunicació, però també dels règims d'intervenció simplificats. Per tant, estem parlant de procediments molt més senzills.

Per tant, en un mercat i una economia global molt canviant, es necessitava una llei com aquesta, adequada, que és més flexible, que és més moderna, i, per tant, en aquest sentit, doncs, els grups polítics teníem aquest objectiu, teníem aquest objectiu de fer-la molt més flexible. De fet, prèviament al que hem estat treballant, el Consell Europeu de Lisboa ja l'any 2000 va marcar els objectius de lleis com ara aquesta i que arreu, doncs, s'han anat aplicant. I el Govern català els va fer seus, també, amb el Pla estratègic per a la internacionalització de l'economia, en aquest cas impulsat pel conseller Josep Huguet.

Així, doncs, creiem que amb aquest nova normativa s'evitarà l'actuació administrativa excessiva, s'evitaran intervencions complexes i redundants, no associades al medi ambient, i també s'evitaran formalitats burocràtiques en la presentació de documents o terminis indeterminats –valgui la redundància– o excessivament llargs. Per tant, menys tràmits, però això no vol dir que hi hagi menys requeriments ambientals.

Aquesta llei, creiem que també una de les seves virtuts és trobar l'equilibri entre el dret de participació i informació que tenen els ciutadans quan se'ls obre un negoci, una activitat al costat de casa seva, però també la simplificació administrativa que hi ha d'haver. Per tant, creiem que aquest equilibri és clau.

Un altre element important és la disminució dels costos de les autoritzacions i les llicències ambientals, i dels costos associats al medi ambient. I en aquest sentit s'ha valorat entorn de 158 milions d'euros el que ens estalviarem entre tots, i sobretot els nostres emprenedors i emprenedores.

També un element important és la major responsabilitat dels titulars de l'activitat i dels seus tècnics. La llei de l'any 98 el que preveia segurament era una desconfiança excessiva vers l'administrat, i d'això se'n queixava amargament el nostre empresariat. En qualsevol cas, ara el que es planteja és una coresponsabilitat tècnica, una coresponsabilitat empresarial, i, evidentment, les administracions –l'Administració nacional, l'Administració catalana i la local– haurem de canviar el xip respecte de la relació, doncs, amb els emprenedors.

També s'acaba amb la disparitat d'ordenances en els ajuntaments que va comportar l'antiga llei i que plantejava una complexitat afegida quan s'havia d'obrir un negoci.

En tot cas, aquesta proposta de llei, aquest projecte de llei el que planteja és un nou cos pel que fa a les classificacions d'activitats. I, en aquest sentit, els annexos han canviat substancialment. En aquest cas, l'annex 1 només afecta un 2 per cent de les activitats; l'annex 2, un 8 per cent; l'annex 3, que és el més substancial o el

més important, un 80 per cent; i l'annex 4, un 10 per cent de les activitats.

Quant a l'annex 1, són les activitats que, evidentment, tenen una afectació més gran en el medi; serien les que afecten aigües residuals, residus, aire, atmosfera, sorolls... Són unes dues mil empreses, i aquestes sí que han de passar la valoració d'impacte ambiental. En tot cas, sí que es preveuen règims una mica especials, simplificats per a activitats com les eòliques o les extractives, i això, sens dubte..., sobretot pel que fa referència a les eòliques, que en alguns moments havien trigat anys i anys a fer-se realitat activitats en aquest sentit, doncs, es simplificarà molt més, i, per tant, segur que el medi ambient ens ho agrairà.

Pel que fa a l'annex 2, és un règim simplificat d'intervenció ambiental de titularitat municipal.

I l'annex 3, que és el més lax..., que aquí hi posaríem, doncs, totes les activitats, petites i mitjanes empreses que no tenen incidència ambiental, que estaríem parlant de totes les botigues, oficines, etcètera. En aquest cas s'aposta molt per la responsabilitat empresarial i, en qualsevol cas, si alguna activitat té una afectació en el medi, doncs, ja es podran fer les actuacions de control tècnic que facin falta. En aquest cas no hi ha control, sinó que estem parlant d'autocontrols.

I l'annex 4, doncs, són activitats –bars, restaurants, discoteques, etcètera– que ja estan regulades per la Llei d'espectacles públics i d'activitats recreatives; per tant, en aquest sentit, ja tenen la seva tramitació sectorial.

Per tant, en conjunt, valorem positivament aquest nou text, per les raons que us hem explicat: perquè és un canvi de model, perquè la majoria de les activitats no necessitaran llicència, perquè s'eliminen terminis indefinits, etcètera –això ja ho hem anat comentant. I per tot això ens sembla que Convergència i Unió i el Partit Popular, que són els dos principals partits de l'oposició i que els teníem per partits d'ordre, diguem-ne, doncs, no entenem massa el posicionament que fan. Ens semblava que tenien més seny que rauxa, i, en tot cas, no entenem el vot contrari, perquè entenem que no és justificable, sobretot per part de Convergència i Unió, qui va impulsar la llei que tots hem convingut que era excessivament intervencionista, que ara ens faci més un discurs de barra lliure, no? Entre poc i massa. Entenem que en l'equilibri de les coses hi ha la virtut, i la virtut, segons una màxima aristotèlica, és l'adequació de la conducta a un punt mitjà entre dos extrems. En aquest cas, un extrem seria la llei intervencionista de l'any 98, i l'altre extrem seria l'excessiu liberalisme que algú ens vol plantejar. Per tant, entenem que l'equilibri i la virtut és la llei que plantejem els grups de govern i que avui s'aprovarà amb un ampli suport polític i social.

Per acabar, no voldria deixar passar l'ocasió de saludar els membres del departament que avui ens acompanyen –el secretari general, la directora general, el seu equip–, i agrair la feina, doncs, especialment del lletrat, el Ferran Domínguez, que ha tingut una paciència de sant a incorporar les esmenes i totes les transaccions que hem hagut de fer; tots els membres de la ponència, que, al marge que cadascú, evidentment, farà el seu vot, doncs,

ha transcorregut en un clima de cordialitat i de treball molt positiu, i especialment en Daniel Pi, que, diguem-ne, ens ha fet treballar molt, ens ha fet treballar a un ritme molt constant, molt dinàmic, i, per tant, li hem d'agrair que aquesta ponència hagi anat amb aquesta agilitat amb què realment ha anat.

Moltes gràcies a tots, president, diputats i diputades.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, secretari general del departament –al qual, incomprendiblement, abans no he saludat, i li'n demano disculpes–, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa va començar el treball d'aquesta llei amb uns objectius que jo penso que eren compartits per la resta de grups: en primer lloc, un d'imprescindible, refondre la legislació bàsica estatal i les directives; el segon, simplificar els règims d'intervenció i control, mantenint la mateixa exigència –les exigències ambientals no vénen per aquesta llei, vénen per la normativa sectorial, i nosaltres ni en traïem ni n'afegim una a aquesta llei–; definir un model de major responsabilitat per als titulars de les activitats i per als tècnics que signen els documents de les sol·licituds o dels controls, i garantir als interessats l'accés a la informació en els termes convinguts pel conveni d'Aarhus.

Jo, escoltant alguna de les intervencions que m'han precedit, que han utilitzat la frase d'«intent fallit», pensava: «De quina manera podré jo explicar què és el que canvia aquesta llei?» Se me n'ha ocorregut una, però el rellotge no me la deixarà fer. Ara a mi m'agradaria llegir l'annex 3 d'aquesta llei, totes aquelles activitats que passen a comunicació; són noranta-dos grans grups d'activitat que, si les llegíem, em poliria pràcticament tot el temps, però sortirien indústries transformadores de metalls, calderes, soldadura, emmagatzemaments de productes, fabricació de teixits, tallers de confecció, carnisseria, fabricacions de mobles, fusteries, ebenisteries, tallers mecànics si no hi ha pintura, hospitals i clíniques fins a cent llits, centres geriàtrics, establiments hostalers fins a quatre-cents llits –*small business*, quatre-cents llits–, set cases de colònies, albergs de joventut, centres docents o turisme rural. I n'he dit poquíssims.

Molt bé. Doncs, el que jo vull explicar, perquè això és el que potser algú que segueix el debat no pot entendre, és que tot aquest amplíssim conjunt d'activitats, 80 per cent de les activitats –i, escolti, digui'm algun *small business* que no estigui aquí dintre–, passen a comunicació. Comunicació és que jo agafo els papers, els presento a la finestreta i l'endemà pujo la persiana. Escoltin, això és una llei intervencionista? Algú m'ho pot explicar, en què ens basem?

Una cosa: hem tancat l'escletxa que va permetre, a la llei anterior, aquella llei que va ser coresponsabilitat

absolutament de tots els grups, passar del règim de comunicació a altres règims; això ara ho tanquem. A sobre, afegim una finestra que a més a més jo crec que els ajuntaments la poden utilitzar molt bé: és la possibilitat de passar de llicència, de permís, a comunicació en funció de situacions geogràfiques. Tals activitats si vostè, encara que faci soroll, me la demana en un polígon, li passo comunicació. I aquesta via no hi era, ara hi és. Bé, a totes aquestes activitats, aquest gran ventall d'activitats, no els afecta ni el termini ni el silenci; ni el termini ni el silenci en què han basat vostès l'oposició a aquesta llei.

Un altre gran paquet d'activitats: les sotmeses a la legislació d'espectacles públics i locals de pública concurrència. Si per la Llei d'espectacles estan subjectes a comunicació, en aquesta mateixa comunicació s'integra la variable ambiental, no hi ha tramitació ambiental. Si estan subjectes a llicència, en aquesta mateixa llicència s'integra la variable ambiental, no hi ha una segona llicència, amb unes excepcions: bars musicals, discoteques, sales de ball, festes d'espectacles, activitats de naturalesa sexual o activitats esportives de més de cinquanta persones o cinc-cents metres quadrats; prevencions que espero que considerin lògiques. Permetin vostès als alcaldes d'aquest país, dels quals n'hi ha de tots els colors polítics, una certa capacitat en aquestes activitats.

Això és el que diu aquest projecte de llei, no li fem dir el que no diu. I a totes aquestes, hi insisteixo, no els afecten ni els terminis ni el sentit del silenci. Això és anar en contra de la competitivitat de les empreses?

Miri, jo tindria un argument pel seu no. Això és un debat, exposem arguments, ens intentem convèncer. Ara imagini's, com una hipòtesi de treball, que m'han convençut; que m'han convençut que aquest ha sigut un intent fallit i que quan haurem de donar les instruccions de vot, eh?, o les indicacions, com que m'han convençut, votem que no. Votem que no, i en quin règim legal ens quedem? Llavors sí que els que defensen els emprenedors tindrien tot el dret a dir-nos que estan empiats.

Deixin-me que els expliqui una anècdota. Ahir em va trucar un empresari de la Cambra de Comerç de la meua ciutat, i em va dir: «Ecolti, vostè, què és això que fareu demà, que complicareu tant la vida?» Dic: «Para't un moment, vés-me dient empreses, eh?», ell i jo ens les coneixem, i les vam anar repassant. Es va parar a la vuitena; de les vuit que em va dir, totes vuit passaven a règim de comunicació. I al final em diu: «Doncs, no ho entenc.» I jo vaig estar a punt de dir-li: «Jo preferiria no entendre-ho.»

Oposar-se a un text legal confiant que ja l'aprovaran els altres i jo quedaré molt bé, permetin-me que els digui que té una certa poca volada. I oblidar-se que un text legal és sempre un equilibri entre uns objectius de simplificació però que hi són –que fem passes de gegant: 80 per cent de les activitats– i uns altres interessos que la llei també ha d'afectar, la capacitat competencial, intrínseca als ajuntaments, la defensa d'aquells aspectes ambientals, eh?, escolti, aquest punt d'equilibri no pot anar, com ha dit molt bé algú que m'ha precedit en

l'ús de la paraula, ni a una banda absolutament, però tampoc no pot anar a l'altra. No em sé estar de dir que té el seu punt d'ironia que els qui ens van posar, els que van contribuir a posar la llei del 98 avui no facin el vot per simplificar extraordinàriament la regulació d'aquestes empreses.

Però ara em podrien dir: «És que vostè parla molt d'aquest 80 per cent.» És clar que sí, perquè és el 80 per cent. «Però i el 20 per cent restant, com queda, aquest 20 per cent restant?» Escolti, no queden encadenats, eh?, no queden sotmesos als dictats d'una administració discrecional. Els que estan afectats per la Directiva IPPC hauran de complir el que diu la Directiva IPPC. Perogrullo, però és així; ni hi afegim ni en traiem absolutament res. Són les úniques que veuran la Generalitat. Vaja llei intervencionista, en què el Govern de la Generalitat es reserva poder actuar en un 3 per cent de les activitats; un 3 per cent, no? Introduint-hi, a més a més, qüestions que fan referència a les autoritzacions substantives –quan un departament de l'Administració dóna una determinada autorització per matèria de les seves competències, com pot ser un parc edíl·lic o una extractiva, allà també s'integra la variable ambiental, no els fem fer dos camins– i determinant –i no entenc qui pot dir que hi ha aquí discrecionalitat– quines són les que s'han de sotmetre a l'*screening*, al debat previ, a la consulta prèvia de si hi ha declaració d'impacte ambiental o no, que són molt poquetes, perfectament taxades, o aquelles que se situen en un espai natural, cosa que també és, crec jo, absolutament raonable.

Les que no estan a dins d'aquest annex 1 d'IPPC van a règim de llicència. Considerem raonable que els ajuntaments que tenen competències locals reconegudes per llei puguin establir en aquestes activitats, que estan aquí perquè tenen afectació damunt del medi, les condicions de funcionament, els límits d'emissió, o també –per què no?–, en aquells casos en què hi hagin qüestions que afecten la capacitat del medi receptor, quins són els criteris amb els quals han d'actuar. I això, tenint en compte que estem parlant d'un nombre limitat i absolutament justificat d'empreses, creiem que té la seva més absoluta racionalitat.

Arribem aquí al punt del silenci, el silenci negatiu. Ja s'ha parlat de la coherència jurídica en normativa mediambiental, però jo vull afegir una altra cosa: el silenci positiu, en aquestes poques empreses que tenen efectes significatius, no els afegiria cap seguretat jurídica, perquè precisament la funció de la llicència és establir les condicions de funcionament. Si no tinc llicència, en quines condicions de funcionament ho faré? Sense cap condició? Això m'ho admetrà posteriorment un jutge, com que tinc *licencia para matar*? No m'estranya que amb silenci positiu ningú s'hagi atrevit a utilitzar-lo; això no dóna cap tipus de seguretat jurídica.

Terminis. Miri, terminis és una qüestió de realisme. Apartat el 80 per cent de les empreses que ja no queden subjectes a terminis, deu mesos autorització ambiental, vuit mesos substantiva i sis mesos llicència. Són uns terminis que en aquest moment tots els que estem o estàvem en aquest *mundillo* firmaríem amb els ulls clucs. Si aconseguim aquest objectiu, senyors, perdo-

nin, xampany i pastes per a tots. Qualsevol emprenedor en aquests moments ens els firmaria. Deu mesos una autorització ambiental, sis mesos una llicència? Ai, Déu meu, què ens falta per arribar fins a aquest punt!

Per cert, recordin que pel que fa referència a la incorporació d'expedients de l'Administració fora de termini, eh?, es posa que si arriben fora de termini s'hauran d'incorporar; efectivament, senyor Espadaler. Però si arriben després de resoldre, doncs, això el que possibilita és que, si algú no emet un informe i no arriba dins del termini de resolució, allò es resol exactament, qüestió que fins ara no teníem.

Una altra qüestió important: la llicència ambiental o l'autorització ambiental passen a ser ambientals –una altra aparent *perogrullada*. Deixem d'incorporar-hi qüestions que no són estrictament ambientals: no incendis, no seguretat, etcètera. Què aconseguim amb això? Una qüestió que estic convençut que alguns dels nostres convidats que treballen a les OGAU ho coneixen perfectament: Medi Ambient deixarà de ser el responsable de qüestions que realment estan a qualsevol altre departament que no és el de Medi Ambient. Per tant, facilitarà l'assumpció de responsabilitats i que cadascú assumeixi les seves, i el Departament de Medi Ambient, les que fan referència a medi ambient.

S'elimina la necessitat de renovar les llicències ambientals; això vostès ho han passat, així, absolutament pel damunt. Els costos passen a ser menors, perquè els terminis també s'allarguen... Hi han coses que no podem fer en una llei, perquè nosaltres hem de ser respectuosos amb les competències dels altres. Nosaltres no podem regular en una llei el que correspon de regular als ajuntaments: les seves taxes. Podem fer el que hem posat, unes propostes de recomanació, però no podem pas anar més enllà.

Mirin, hem procurat trobar un punt d'equilibri, eh? Enlloc del món, almenys del món civilitzat, aquest punt d'equilibri es situa en l'absència de regulació. Però allò que tantes vegades es reivindica des dels grups de l'oposició i se'ns demana a nosaltres, jo avui els ho demano a ells: una certa centralitat. No podem anar d'un extrem a l'altre, eh?, no podem passar de demanar una llicència a un petit obrador a no intervenir en unes indústries que per emissions, sorolls o vibracions tenen un impacte, ja no els diré sobre el medi ambient, perquè potser no els motiva, tenen un impacte damunt de la ciutadania, del veí que ha d'aguantar aquella activitat allà al costat, i aquí també hi han uns béns a protegir.

La meua opinió –i m'hauran de perdonar– és que en aquesta llei existeix un equilibri; que si fóssim capaços de deixar al marge la pressió política perquè s'acosta el final de legislatura, aquells apriorismes «que d'aquest Govern no se'n pot esperar res de bo», les pressions puntuals d'última hora d'aquells que entenen que la llei diu allò que la llei –els ho asseguro– no diu, hauríem pogut avui possiblement avançar en alguna cosa més que el vot negatiu. I aquí penso que qui ho ha encertat, qui ho ha entès perfectament, i li ho agraeixo, ha estat el Grup Mixt.

Hi ha hagut algú que ha dit, i jo estic d'acord amb ell, que el dogmatisme no és pensar sempre, desconfiar

sempre de l'administrat; hi estic absolutament d'acord. El dogmatisme, eh?, també és quan creiem sempre, estem convençuts sempre que l'Administració ho farà malament, i havíem de fugir d'una i de l'altra cosa.

L'opinió del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és que l'objectiu que ens havíem marcat, d'aconseguir un equilibri en aquesta llei, s'ha aconseguit; que aquesta és una llei que farà les coses més fàcils, en algun cas –el 80 per cent dels casos– molt més fàcils, a la gent que tira endavant projectes empresarials en el nostre país. Estem satisfets del resultat, ens congratulem del projecte, i, per tant, no cal que els ho digui, és obvi, donarem suport en la votació a l'aprovació d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació. (*El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.*) El senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Senyor president...

El president

Té un minut.

(*Pausa.*)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Ah, perdoni, senyor president, no ho havia entès, la tenia... No, per fer dues precisions que em semblen importants en aquest debat. El senyor Pi hi ha un moment de la seva intervenció que diu: «Escolti, vostès, des de Convergència i Unió, voten que no des de la tranquil·litat, tot sabent que nosaltres votarem que sí, i vostès quedaran molt bé amb la gent.» Escolti, nosaltres, em sembla, potser no m'he explicat bé, però les hem donat, les raons. Votem que no, primera, per coherència, i segona, per la seriositat que ens atribuïa –i ho agraeixo molt– la diputada d'Esquerra Republicana; diu: «És que vostès són gent molt seriosa.» Per això i perquè nosaltres volem legislar no mirant enrere, sinó mirant endavant. I ja ho he dit: si mirem enrere i només ens comparem amb la llei anterior, amb la LIIAA, escolti, és un pas endavant; ho hem dit i, si vol, li ho tornem a dir. Però és que, si mirem endavant, és on..., els documents de la Unió Europea i on ens diu: «Escolti, pensin en petit; pensin en les petites i mitjanes empreses.»

I aquesta és la raó de fons per la qual nosaltres no la podem votar, perquè aquesta llei, si li volem donar durabilitat, si volem que aquesta llei serveixi anys i anys, i estabilitat, que és una cosa que es necessita tant des de la perspectiva de les pimes com des de la perspectiva ambiental, el millor que podem fer és mirar els documents que vénen de la Unió Europea. I aquesta és la raó del nostre no.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

El president

Senyor Rodríguez, intueixo que per...

El Sr. Rodríguez i Serra

Allusions també, senyor president.

El president

Un minut...

El Sr. Rodríguez i Serra

Simplement una..., dues consideracions, no? Una primera és al respecte de la llista d'establiments que ens ha donat el senyor Pi, que es podria ampliar perfectament a aquelles activitats que passen a comunicació. Però també és cert que algunes d'aquestes, moltes d'aquestes, en el moment en què es combinen amb altres activitats, que són inherents a la mateixa activitat, per exemple l'hostaleria de fins a quatre-cents llits, se sol combinar amb establiments de restauració, amb establiments de bar musical..., fa que la tramitació canviï, no? I, per tant, aquest és un element a tenir en compte. Una primera qüestió.

Segona qüestió. No es preguntí tant què passaria si avui aquesta llei no s'aprovés aquí; preguntí's què podríem fer perquè aquesta llei millorés.

Senyor Pi, li faig la darrera oferta: accepti'ns les esmenes números 103, 112, 174 i 178, que són les que redueixen els terminis i que són les que canvien el silenci administratiu de negatiu a positiu, i el nostre grup parlamentari li donarà suport.

Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Procedim a la votació.

Votarem en primer lloc les esmenes del Grup Mixt.

Primer votariem les que se n'ha demanat votació separada, que són la 46, 58, 93, 263 i 264.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 81 en contra i 45 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 69 vots en contra i 45 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc votariem les números 39, 40, 59, 246, 279, 282 i 283.

Perdó, un segon. (*Pausa.*)

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 45 vots a favor, 81 en contra i 3 abstencions.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 57 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. En aquest cas no hi ha cap petició de votació separada, per tant les podem votar totes conjuntament.

Comença la... *(Pausa.)* Perdó, s'atura la votació.

(Pausa.)

Votem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 69 en contra i 48 abstencions.

Passem a votar les noves esmenes presentades per tots els grups parlamentaris de conformitat amb l'article 112.5 del Reglament.

Votem l'esmena nova número 4, que tot seguit llegirem. S'addiciona un nou apartat 1 bis a l'article 74: «Sens perjudici de les atribucions que la normativa sectorial atorga a l'òrgan competent per emetre l'autorització substantiva, el departament competent en matèria de medi ambient pot inspeccionar el compliment de les condicions ambientals fixades en la declaració d'impacte ambiental, així com les accions de restitució o restauració que hagin estat incloses en l'autorització substantiva. En qualsevol cas és preceptiva una inspecció en finalitzar les accions de restitució o restauració.»

Votem, doncs, aquesta esmena número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor i 61 vots en contra.

I votem seguidament la resta de les noves esmenes presentades per tots els grups parlamentaris de conformitat amb l'article 112.5.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor i 60 abstencions.

Votem, a continuació, les esmenes tècniques presentades després de l'aprovació del dictamen de la comissió i que tots els grups parlamentaris ja tenen a la seva disposició.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 129 vots a favor.

Votem, finalment, la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de prevenció i control ambiental de les activitats ha estat aprovat per 69 vots a favor, 57 vots en contra i 3 abstencions.

Interpel·lació

al Govern sobre la seguretat (tram. 300-00244/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)* Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular, portem aquesta interpellació a l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació en referència a diversos temes de seguretat. I, en aquest sentit, no hem volgut centrar la interpellació respecte d'una qüestió concreta sinó que hem volgut tocar alguns altres temes que considerem que són d'actualitat i que, per tant, val la pena posar sobre la taula i escoltar l'opinió del conseller.

No començaré aquesta interpellació, com ha estat freqüent en aquesta legislatura, amb la llista de despropòsits de la conselleria d'Interior, però sí que haig de referir-me, com a mínim, als últims esdeveniments, als que van tenir lloc a Reus fruit d'una manifestació convocada per Unió de Pagesos, i al balanç d'aquella manifestació i de la posterior intervenció dels antiavalots dels Mossos d'Esquadra, doncs, que va acabar amb dinou persones contusionades, entre elles vuit mossos.

No recriminem ni l'acció ni venim a qüestionar absolutament les accions que es van dur a terme en aquell moment ni en aquelles circumstàncies, però sí que voldríem saber si allò que, quan hi va haver el desallotjament del rectorat de la Universitat de Barcelona, el conseller ens va venir a dir aquí, en el Parlament, primer, si no ho recordo malament, el 30 d'abril, en la comissió corresponent, i després..., o el 30 de març en la comissió i l'1 d'abril en el Ple del Parlament, que s'havia de revisar el protocol d'intervenció en referència a l'advertiment de les persones abans d'una càrrega, si això s'ha realitzat ja, si això s'ha materialitzat ja, si això es va aplicar en el cas de Reus i si això, certament, va ser suficient i va funcionar en el cas de Reus o no.

I li fem aquesta pregunta també tenint en consideració que ens aquests moments ja no hi és el senyor Olmos i, per tant, difícilment podrem derivar responsabilitats cap a aquesta persona.

La segona qüestió que li volíem posar sobre la taula és la que s'ha vingut a anomenar o podem anomenar «la vaga de bolígrafs caiguts» dels mossos de trànsit. I concretament, per les notícies que ens arriben, aquesta vaga s'està produint en les regions policials Metropolitana Nord, Metropolitana Sud; després s'hi han adherit la regió policial de Girona i finalment també s'hi va adherir la regió policial del Camp de Tarragona. Amb unes

reivindicacions..., i a mi certament em va sorprendre, no?, que precisament amb un conseller d'aquell partit que és el gran defensor dels treballadors, tenen unes reivindicacions, especialment en temes de seguretat, per part concretament dels mossos de trànsit, no?

I en aquest sentit les informacions apunten que un 30 per cent dels motoristes no poden sortir a patrullar perquè no tenen casc o no tenen un casc en condicions, o no els han arribat els cascs. I, per tant, és una notícia que ens sorprèn. O que els mossos no disposen de jaquetes..., les jaquetes de protecció d'estiu, o que no disposen de pantalons amb la protecció adequada per utilitzar les motos, o que les botes no s'adeqüen als pantalons que tenen per utilitzar les motos...

No riguin, són les reivindicacions que nosaltres hem sentit i que hem llegit, i que segurament n'hi han més, com la de l'increment de les plantilles dels mossos. Però aquesta, que és una reivindicació llarga i que vostè també coneixerà perquè també és una reivindicació esperada i és una reivindicació a més a més conseqüent de la manera que s'ha fet el desplegament..., però això ja és aigua passada, el desplegament s'ha fet com vostès van voler que es fes, i ara, d'alguna manera, també n'estem patint les conseqüències amb aquestes reivindicacions.

El més sorprenent segurament d'aquestes, sí, reivindicacions i d'aquest anunci de vagues, que consisteix a no sancionar els infractors que cometen infraccions més lleus, simplement se'ls adverteix –per cert, aquesta és una actitud que suposo que els ciutadans també agraeixen, que això sigui d'aquesta manera–, és quan se li pregunta al conseller, quan es pregunta als càrrecs d'interior..., diu: «No ho sé, no en tinc constància, no ho contesto; no ens n'assabentem aquí, no; a nosaltres no ens consta ni que hi hagi vaga ni que hi hagin reivindicacions ni que hi hagi res de res.»

I quan mirem..., des d'Interior es diu..., no sé si va ser vostè mateix, conseller, però d'Interior ens diuen: «Escolti'm, la quantitat de sancions que s'han posat durant el mes de setembre del 2009..., són superiors a les que es van posar el mes de setembre del 2008.» Oh, clar!; la vaga la van començar a finals d'octubre i la vaga no té, no pot tenir efectes retroactius. En tot cas, ho començaran a notar el mes de novembre, si hi ha més sancions o no hi han més sancions. Però, vaja, jo crec que amb els comunicats que fan alguns sindicats..., jo crec que en tenen més que suficient per donar-se per assabentats que efectivament hi ha una vaga de bolígrafs caiguts en els Mossos.

Per tant, ens agradaria, senyor conseller, també, que ens informés al respecte de quina és la situació, quines novetats ens pot aportar al respecte d'aquesta situació.

Passem a una altra qüestió, una altra qüestió més de l'àmbit de la seguretat ciutadana. I en aquest sentit, permeti'm, no voldria..., quan parlo d'alarma, em refereixo d'alarma política, en el sentit que darrerament s'estan donant diverses circumstàncies que ens preocupen.

Una primera. Coneixem, aïlladament, a través dels mitjans de comunicació, notícies de segrestos exprés –a Mollet va passar a l'estiu, a Castelldefels va passar l'any

passat–, però també ens arriben notícies de segrestos fallits, sortosament fallits, però que es produeixen i que s'han començat a produir amb massa insistència a l'entorn d'escoles. I l'objectiu d'aquest segrest són nens. Per tant, a nosaltres ens agradaria, senyor conseller, que ens digués què en sap vostè, d'això –què en sap vostè, d'això. Hem de llançar un missatge de tranquil·litat a la població, què fan els Mossos d'Esquadra o quines instruccions s'han donat als Mossos d'Esquadra per tal d'intentar prevenir que es donin aquestes circumstàncies? I una altra circumstància que ens alerta, no per nova, sinó perquè ja va ser actualitat un temps enrere i no volem que torni a ser actualitat en el futur, és la dels robatoris amb violència, i a vegades amb violència extrema. I això va tenir lloc abans d'ahir, si no ho recordo malament, a Calonge. Tenim un senyal, ha passat una vegada, va passar amb anterioritat, fa pocs anys, molt pocs anys. Però, senyor conseller, nosaltres el que voldríem és que ens donés un missatge de tranquil·litat en el sentit de dir: «Escoltin, hem vist que aquí hem d'actuar amb determinades mesures de prevenció, i això és el que farem a partir d'aquest moment.»

I l'última qüestió, que segurament donaria no només per una interpellació, sinó per molt més, perquè és una mica amb referència a les grans dades de seguretat a Catalunya, i, concretament, en aquelles que es posen en relleu en el darrer informe sobre seguretat a Catalunya, i en el qual..., per cert, l'informe 2009, que es basa en dades de l'exercici 2008, però, bé, aquesta és la informació pública que tenim, i, per tant, a la qual accedim i per la qual ens regim, no? (*L'orador estossega.*) Perdó. I en aquest informe hi han dades reals, fets constatables, i també hi han les dades de l'enquesta de seguretat que fa el seu departament. I, per tant, podem contrastar una mica entre la realitat de les denúncies fetes dels delictes comesos i detectats pels agents dels Mossos d'Esquadra i la percepció que tenen els ciutadans de seguretat, d'aquesta seguretat.

I, en aquest sentit, m'han cridat l'atenció unes xifres que jo crec que..., no voldria que resumissin tot aquest informe, però sí que són allò, significatives, no? Una primera qüestió són els fets penals, la comparativa de fets penals en els anys 2007 i 2008. I parlant de dades absolutes, és a dir, sumant els fets coneguts, tant pel Cos dels Mossos d'Esquadra com per les forces i cossos de seguretat de l'Estat, hi ha hagut un increment del 2007 al 2008 –dic això de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, perquè amb el desplegament total no pugui semblar que hi ha aquest increment perquè s'ha assumit la responsabilitat a nous territoris de Catalunya. Clar, l'increment global passa de 400.000 fets penals i delictes a 424.000, 425.000. I això el que acaba representant és un increment anual del 4 per cent de les taxes per mil habitants, un increment del 4 per cent, que equival a una taxa del 2,0.

Si hi afegim, i ho poso també sobre la taula, perquè crec que és una dada rellevant, els fets delictius o les faltes penals i delictes detectats per la policia local, l'increment és més important. És a dir, es passa d'una taxa per mil habitants de 10,34 a una de 12,04, i això representa un increment superior al 15 per cent. Per

tant, estem parlant d'uns increments que es donen del 2007 al 2008.

Però ara veiem dades de l'enquesta, ho repeteixo, de l'any 2008, en la qual es posa de manifest que el record espontani de victimització, és a dir, aquell que quan la persona que enquesta pregunta al ciutadà: «Vostè ha estat víctima d'algun succés delictiu?»...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...el ciutadà espontàniament –acabo de seguida, senyor president, acabo ja–, diu «sí», «no», això s'ha incrementat d'una forma important.

I al llarg dels darrers anys... (*veus de fons*), sí, sí, senyor conseller, hem passat del 5 per cent el 99; 7 per cent el 2006; 7,1 per cent el 2007; 8,1 per cent, el 2008..., l'evolució del record espontani.

Per tant, davant d'aquests indicadors que ens apunten que està incrementant-se, primer, la percepció d'inseguretat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...segurament lleugerament, però s'està incrementant, i, per una altra banda, s'estan incrementant els fets delictius, quines són les accions que pensa dur a terme el seu departament.

Gràcies, senyor president, honorable conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Vostè ha fet preguntes concretes i consideracions generals sobre la situació de la seguretat a Catalunya. Jo intentaré, molt ràpidament, amb la meitat del temps, fer una valoració de la seguretat a un nivell global i li contestaré les tres o quatre preguntes que vostè ha fet.

Primer, per dir-li que el nivell de seguretat a Catalunya és un nivell de seguretat raonablement bo, i les xifres ho demostren. I li ho demostraré de dues maneres: amb xifres i amb opinions d'institucions i de sectors.

Xifres. Faré referència a quatre dades: a l'informe de seguretat que vostè ha dit, a l'enquesta de seguretat que vostè ha explicat també, l'evolució del CEO i la comparació amb dades de la Unió Europea.

Amb relació a l'informe de seguretat, vostè ha dit unes dades..., ha tret això del 4 per cent, però les dades de l'informe de seguretat diuen que per mil habitants han crescut els delictes i les faltes un 2 per cent: un 1,8 per

delictes i un 0,2 per faltes, per mil habitants. Però amb la dada bona, que després explicaré, amb relació a Europa estem molt per sota. És a dir que no hi ha hagut un increment espectacular, ni molt menys, de delictes ni de faltes. I ens hem situat al 57,69 per cent de delictes i faltes per mil habitants.

L'informe de seguretat diu que han baixat els homicidis, que han baixat els delictes importants i que creixen dues qüestions: els furt i robatoris menors i molt especialment creixen les denúncies per violència masculista, que passen d'onze mil a catorze mil. No vull dir que hi hagin molts més delictes de violència masculista, no sabem si és perquè es denuncia més o no. Però, per tant, l'informe de seguretat que vostè ha llegit diu, claríssimament, que estem davant d'una etapa d'estabilitat, amb un, hi insisteixo, dos per mil d'increment.

L'enquesta. Miri, de l'enquesta quan vostè deia que la percepció d'inseguretat incrementa, no és veritat! Aquesta..., miri, senyor diputat, aquesta és la pàgina de l'enquesta de seguretat: percepció de seguretat, any 2004, el 6; any 2005, el 6,1; any 2006, el 6; any 2007, el 6,1; any 2008, el 6,1; any 2009, el 6,1. És a dir, la percepció de seguretat està estabilitzada, millora des de fa sis anys.

L'enquesta també ens diu una altra cosa, que el Cos de Mossos d'Esquadra és la policia més valorada, amb un 6,5, més que la resta de policies. I l'enquesta ens diu una altra qüestió: que més del 50 per cent de la població considera que els temes de trànsit han millorat.

En el tema del CEO, fent una evolució de quina és la principal preocupació o principal problema de la ciutadania en els darrers anys, passem..., el març del 2007 apareixia en la tercera preocupació i ja teníem l'atur com a primera; a la quarta, el juliol del 2007; a la sisena, el 2007; a la setena... És a la setena. És a dir, han baixat de la tercera preocupació a la setena preocupació de la ciutadania, els temes de seguretat.

I amb relació a..., bé, «aquestes xifres que li dono són molt pitjors que les de la Unió Europea, són molt millors, quina és la comparativa?» Estadístiques d'Eurostat i del Ministeri de l'Interior: a la Unió Europea per cada mil habitants hi ha, de mitjana, de l'Europa dels quinze –dels quinze–, 70,4 delictes; a Bèlgica, 94; a Dinamarca, 78; a Alemanya, 76; a Holanda, 75; a Àustria, 73; a Finlàndia, 64; a Catalunya, el 57 per mil.

Per tant, les dades de l'informe de seguretat, de l'enquesta de seguretat, de l'evolució del CEO i de la comparació amb la Unió Europea diuen que Catalunya és absolutament un país raonablement segur.

Amb relació a les opinions, aquesta és relació amb dades, dir-li també cinc opinions. Primera opinió, el Consell de Seguretat, que es va reunir el 26 del mes passat, col·legis professionals, sindicats, foment, Pimec, la fiscalia, la delegació del Govern..., vam explicar en l'informe de seguretat i en l'enquesta de seguretat i va haver-hi una opinió favorable tant a l'informe com a l'enquesta, en una reunió de trenta persones, que hi havia, diguem-ne, associacions, ONG, la Confavc, tothom... Tothom va expressar, en definitiva, la satisfacció de les dades de l'informe de seguretat.

Segona opinió, acaba de sortir un informe d'Amnistia Internacional, que si vol després li puc llegir, on lloa, en definitiva, algunes de les mesures que aquest Govern ha pres i que el departament ha pres. En concret, la instal·lació de les càmeres de videovigilància, que va ser criticada, entre d'altres, pel seu grup parlamentari. Amnistia Internacional a l'editorial que fa, en l'informe publicat, fa quinze dies, felicita el Departament d'Interior.

Hem fet convenis amb hotelers. Dintre de quinze dies signem un conveni amb la Confederació del Comerç de Catalunya. Vaig tenir l'oportunitat de fer un balanç amb els alcaldes de Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona la setmana passada, on alcaldes de tots els colors van felicitar el bon treball dels Mossos d'Esquadra i han dit que, en definitiva, calia més mossos d'esquadra –després m'hi referiré–, però que hi havia un increment importantíssim de la millora de la percepció de la seguretat, que segons l'enquesta és d'un 30 per cent.

Per tant, tant des del punt de vista de les dades, com des del punt de vista de les opinions del Consell de Seguretat, dels empresaris, dels hotelers, del comerç, d'Amnistia Internacional, dels alcaldes de la zona, això no coincideix amb res del que vostè diu.

Quan li dic això, no dic que no hi han problemes, clar que hi han problemes! Sempre tindrem problemes de seguretat, perquè estic segur que mai serà possible una societat en què no es produeixi un sol delicte.

Vostè em preguntava, en concret, per tres o quatre temes, el primer d'ells era la càrrega dels Mossos d'Esquadra en el tema de Reus.

No hi va haver càrrega, senyor diputat. Va passar el següent: un dimecres hi va haver una reunió entre la policia local de Reus, els Mossos d'Esquadra i els dirigents de la Unió de Pagesos per concertar el recorregut d'una manifestació. Es va concertar aquest recorregut i els dirigents de la Unió de Pagesos van acordar amb els Mossos d'Esquadra que quan arribessin davant de l'oficina comarcal d'Agricultura llegirien un manifest. Quan es va produir això, un tractor, evidentment conduït per pagesos, va trencar la porta de ferro del recinte, va trencar la tanca del pàrquing i va intentar trencar, en definitiva, la porta de l'edifici.

I els Mossos el que van fer va ser defensar –defensar– els béns materials de l'Administració pública. No hi està d'acord en això? (*Veus de fons.*) No hi va haver càrrega. Càrrega és quan, sense cap acció violenta dels manifestants, la policia intervé, cosa que ha passat en altres moments. Aquí el que hi va haver és una defensa, en definitiva, material que no pot ser –no pot ser– que cap manifestant, tampoc la Unió de Pagesos, trenqui, de forma violenta, instal·lacions i béns materials de la Generalitat.

La segona pregunta, no tenim..., no només no tenim constància de la vaga de trànsit, sinó que no tenim, a hores d'ara, cap demanda de cap sindicat de millora. Possiblement, no sé si vostè sap que segurament el divendres tenen convocada una assemblea; però, a hores d'ara, ni tenim constància de vaga, ni tenim constància de cap petició de millora.

El tema que vostè em deia de l'increment de la plantilla... Home, ho he explicat moltes vegades, li ho tornaré a explicar, però sí que vull dir que vostès estaven en contra del desplegament. Vostès en aquesta legislatura estaven en contra del desplegament, i hi han mocions repetides... (*Veus de fons.*) Vostès van aprovar els quinze mil. Vostès van aprovar..., Convergència i el PP van aprovar els quinze mil, sense cap clàusula de modificació del nombre de mossos en funció de la demografia –sense cap clàusula. I van aprovar un tipus de desplegament, que després en repetides mocions, l'any 2007 i 2008, el senyor Sirera em plantejava que aturés el desplegament. Només cal anar al diari de sessions. No hem aturat el desplegament, l'hem acabat.

Però hem fet una altra cosa: dels quinze mil mossos que van acordar Convergència i Unió i el Partit Popular hem arribat als divuit mil, per la senzilla raó de multiplicar la ràtio de 2,5 mossos d'esquadra per mil habitants, que havíem previst quan érem 6 milions d'habitants, per 7 milions d'habitants. En aquests moments tenim els quinze mil, per ser exactes 15.090 o 15.100 mossos d'esquadra.

Hi ha una nova promoció que va començar a estudiar el setembre passat, de nou-cents més, que els incorporarem el juny i en tindrem setze mil. I hi hauran quatre noves promocions de cinc-cents mossos d'esquadra durant l'any fins arribar als divuit mil.

Per tant, no tenim cap confusió ni cap problema amb relació als Mossos d'Esquadra. I he dit a tots els alcaldes i a la Federació de Municipis i a l'Associació de Municipis quina és la incorporació de nous mossos el 2009 i el 2010.

Vostè em preguntava, també, amb relació al tema dels robatoris, del robatori d'ahir. Miri, vam tenir a Catalunya l'estiu del 2006 –l'estiu del 2006– tot un seguit de robatoris silenciosos importants, que van aixecar molta alarma. Els Mossos d'Esquadra van fer una operació que es diu «operació Nansa», de controls a les principals carreteres i van aconseguir aturar això.

En aquests moments no estem davant de cap alarma especial. No vol dir que no es produeixin robatoris silenciosos com aquest que vostè ha dit. Però no estem davant d'una situació d'alarma amb relació als robatoris. És més, com li he dit abans, l'informe de seguretat ens diu que els delictes més greus estan disminuint, com els homicidis, i els delictes de furt i petits s'estan incrementant. Però no estem davant de cap situació d'alarma, ni dinàmica de robatoris silenciosos com es va produir el 2006.

En resum, senyor diputat, les dades i les opinions d'institucions, l'enquesta, les dades policials ens diuen que no tenim cap situació d'inseguretat greu, i la nostra seguretat a Catalunya resisteix de forma competitiva qual·sevol comparació amb els països de la Unió Europea.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, per fer ús del torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, miri, jo crec que quan parlem de xifres, doncs, és bo puntualitzar-les i matisar-les, perquè a vegades, segons com comptem les xifres, podem tenir dues lectures de les mateixes xifres. I jo li he parlat d'un increment de delictes i faltes del 4 per cent –4 per cent–, i li he volgut dir que era l'increment –crec que ho he dit; és igual, si no ho he dit, li demano disculpes– que havia patit la taxa per mil habitants. És a dir, no només tenim en compte la quantitat de fets delictius i faltes penals, sinó que també tenim en compte la població i, per tant, la proporció en la població.

Efectivament, l'increment... (*veus de fons*), sí, sí, senyor conseller, miri, l'increment de la taxa no és que sigui del 2 per cent, com deia vostè, sinó que és del 2,03 per mil, l'increment, sí, sí. Però, clar, l'increment de la taxa dividit per la taxa, que és del 55 per mil, ens dona un increment de la taxa del 4 per cent, que és el que jo pretenia dir-li.

I vostè després em diu: «Escolti'm, és que la percepció de la victimització..., i vostè m'ha ensenyat un gràfic. Sí, i té raó, la percepció de la victimització sí que és quan s'interroga aquell ciutadà més detalladament sobre quins fets han estat objecte de delictes. I, clar, jo li parlava del record espontani de victimització, que són aquestes altres xifres, que és la primera resposta que donen els ciutadans quan se'ls pregunta: «Escolti'm, vostè ha estat objecte d'algun delictes el darrer any?», i el ciutadà diu: «Sí», «No», respon d'una forma espontània; després és funció del record. I aquesta taxa, aquest valor, que estava a l'entorn del 5 per cent l'any 99, el 2001 del 6 per cent, el 2003-2004 del 7 per cent, 7,6 per cent, el 2006-2007 s'havia quedat estancat en el 7 per cent, el 2008, 8,1 per cent, la més alta dels últims deu anys, per tant des que tenim aquesta informació.

I això és així. Segurament són dades diferents les que ens estem mirant vostè i jo, i li demano disculpes, però aquestes són les dades que a mi m'han cridat l'atenció, no?

Miri, escolti'm, respecte d'Europa, o sigui, a mi em sembla magnífic que el nivell i la percepció de seguretat que tinguem respecte a Europa siguin molt menors, si em sembla magnífic, miri, però estem en el Parlament de Catalunya, i nosaltres el que voldríem és intentar mantenir la seguretat dintre del que és Catalunya i dintre d'uns nivells que considerem acceptables. És a dir, no podríem admetre, de cap de les maneres, que el nivell de seguretat empitjorés, per més que continuéssim estant per sota d'Europa. Nosaltres el que volem, com suposo que és el que vol vostè, és que el nivell de seguretat dels ciutadans de Catalunya disminueixi i, per tant, puguin exercir les seves llibertats amb més seguretat, no? Per tant, aquesta és la nostra preocupació.

Més sobre les dades. Vostè em parlava de les dades del centre d'opinió, del CEO, eh?, efectivament, i també l'última enquesta del CEO... A veure, en primer lloc, l'ordre. Dius: «És evident que en un moment en què hi ha crisi, en un moment en què hi ha molts aturats...», sí, sí, senyor conseller, clar, és evident que les preocupa-

cions per l'economia, pel treball, per l'atur, per la crisi passen al davant de les preocupacions per la seguretat, és evident. Però també fixi's en l'evolució percentual de les respostes: quan la resposta és múltiple, és a dir, quan als ciutadans se'ls pregunta pels problemes que té, un 9 per cent d'ells, entre els problemes que cita, cita la seguretat, i quan se li demana per un únic problema, és el 2 per cent de la població. Sí que és poca gent, però veiem l'evolució d'aquests percentatges i veurà com l'evolució de ciutadans que responen exclusivament sobre la seguretat s'ha incrementat.

Això és per almar-se ningú? No. Això vol dir que hem de fer no sé què? No. Això vol dir que, alerta, que hi ha alguna cosa que segurament podríem fer millor per tal d'intentar corregir aquestes petites desviacions que després poden ser indicatives d'una desviació més important.

Sobre la vaga ja m'ha quedat clar que vostè continua sense assabentar-se del que sembla que està passant, i, no ho sé, potser ja tinc dubtes, jo mateix, que estigui passant.

I respecte del desplegament..., se m'acaba el temps i li he de contestar. Vostè em diu: «PP i CiU van pactar quinze mil agents.» Escolti'm, és clar, en funció de la població que hi havia en aquell moment, escolti'm, i tant! I vostè mateix ho ha reconegut: en funció de la població d'un determinat moment, hi ha un nombre d'agents. La població creix, que és el que ha passat els darrers vuit anys, set anys, sis anys, i ha de créixer el nombre de mossos d'esquadra. I nosaltres li demanem: aturin el desplegament en el moment en què, veient que la població està creixent, el nombre d'agents que poden sortir al carrer no es correspon amb aquesta població creixent.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

I per això li diem –i acabo, senyor president–, i per això nosaltres en aquell moment li diem: escolti'm, freni això, ralentim el desplegament dels Mossos, perquè no tindrem prou agents per garantir la seguretat a Catalunya. I d'alguna manera –d'alguna manera– ens temem que això és el que pot estar passant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula, l'honorable senyor Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor diputat –gràcies, senyor president–, en primer lloc, les xifres, perquè no hi hagi cap dubte. A l'informe de seguretat, que mesura els delictes igual que la Unió Europea, a la pàgina 38, quan parla dels fets penals, fa un creixement del 2,03 per mil, eh? –pàgina 38, 2,03 per mil. I quan jo li ho dic i ho comparo amb la Unió

Europea, ho estic comparant en taxes per mil, estem al 57 per mil, quan la Unió Europea està al 70 i la majoria de països estan, com he dit abans, al 90, al 80 o al 100. Per tant, el que estic dient..., i estic d'acord amb vostè, no hem d'estar cofois d'això, perquè en tenim encara, de delictes. Però el que estic dient és que el nivell de seguretat de Catalunya no només és equiparable a la Unió Europea, sinó que és millor.

La segona dada, vostè em diu el tema de la victimització. No sé, la fotocòpia del paper que vostè m'ha ensenyat, d'on és, però jo li ensenyo l'enquesta a la pàgina 6, i la victimització ha passat del 20,2, faltes i delictes, al 20,3. I la redacció de l'enquesta diu: «La població que es considera víctima d'un incident delictiu ha augmentat unes dècimes, però es tracta d'una oscil·lació d'escassa rellevància.» Victimització espontània, 16,6 a 16,9; en fets penals, del 20,2 al 20,3.

Per tant, ni des del punt de vista de les dades policials ni de l'enquesta... L'enquesta pot ser fins i tot més rigorosa que les dades policials, sí, per la senzilla raó següent: a cap país d'Europa –a Espanya tampoc, i a Catalunya tampoc– es denuncien tots els fets delictius. Estem en un nivell de denúncia que no arriba al 50 per cent; a Europa està al 52 o el 53. Per tant, una enquesta sobre quinze mil persones és una enquesta tant o més rigorosa que les dades policials.

Segona, el tema del CEO. Vostè em diu: «És que en una situació de crisi econòmica l'atur passa al davant.» És que hi estava sempre. A l'evolució del CEO, fins i tot en els moments de creixement econòmic... Miri, el març del 2006, creixement econòmic, l'atur era la segona preocupació de la gent; juliol del 2006, la segona preocupació de la gent; octubre del 2006, tercera preocupació de la gent. L'atur, fins i tot en moments de creixement, sempre estava per davant de la inseguretat. Per tant, no es pot dir que és que ara el problema és que l'atur s'ha col·locat abans perquè hi ha crisi; no, ja hi estava sempre. Què passa? Que hi han altres temes, com la insatisfacció amb la política, les relacions Catalunya-Espanya, l'educació/cultura/investigació, el sistema de finançament de Catalunya, que apareixen com a temes prioritaris davant de la inseguretat, i en aquests moments la inseguretat apareix com el setè problema i preocupació de la gent.

I, finalment, en el tema del desplegament i dels Mossos d'Esquadra, home, potser hauríem pogut pactar que en el cas d'increment de la demografia hi havien més Mossos. No es va fer, no passa res. Era imprevisible, ho reconec, que quan es va fer aquest acord es preveïés que Catalunya en poc temps tindria un milió d'habitants més; reconec que això era difícil de preveure. Ara el que sí que els vull dir, i ho dic als alcaldes i públicament, és que tenim un pla per millorar i ampliar la plantilla de mossos d'Esquadra. Hem donat compliment als quinze mil, en tenim nou-cents a l'Escola de Policia, a l'Institut de Seguretat, i en tenim dos mil més els propers quatre anys. I ens n'anirem als divuit mil. I en aquests moments, en definitiva, als alcaldes, quan se'ls explica això, se'ls explica que els mossos d'esquadra necessiten formació i que tenir promocions, com hem tingut fins ara, de nou-cents o mil mossos i mosses d'esquadra més

cada any és moltíssim, tot i que aquest any se n'han presentat molts, producte de la crisi: per nou-cents places se n'han presentat onze mil, onze mil mossos i mosses d'esquadra més. I, per tant, he dit a la federació, a l'associació i a l'Ajuntament de Barcelona la previsió d'ampliació de plantilla tant pel que fa referència al 2009, que ja s'ha produït amb la incorporació de nou-cents, com pel que fa referència a la incorporació que es produirà l'any que ve.

I acabo amb una altra qüestió, no? No he tingut temps i vostè no m'ho ha preguntat..., de tot el seguit de qüestions que s'estan fent en aquests moments. En l'informe de seguretat es diu que l'any 2008 hi han hagut 37.000 reunions de proximitat. En escoles hem realitzat 2.900 xerrades advertint els estudiants, adolescents especialment, dels perills d'internet. Hem inaugurat fa pocs dies el complex central, amb un cost de 100 milions d'euros, amb una instal·lació moderna que volem que sigui el símbol dels Mossos d'Esquadra. Des de fa un any estem presents a la frontera francesa amb la Gendarmerie i amb la Policia Nacional. Estem integrant la base de dades de les policies locals, i des les 211 policies locals en tenim integrades 175. Per l'Institut de Seguretat passaran vint mil persones... És a dir, hi ha tot un seguit d'activitats d'una policia moderna i rigorosa, amb una seguretat, hi insisteixo, raonablement bona a Catalunya i, evidentment, amb problemes importants que encara hem de resoldre.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la transposició de la directiva de serveis en l'àmbit dels comerç (tram. 300-00245/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la transposició de la directiva de serveis en l'àmbit de comerç, que en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya formula l'il·lustre diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, des del nostre grup parlamentari hem cregut convenient avui formular-li la interpellació que tot seguit faré. El passat desembre del 2006, el Parlament i el Consell Europeu van proposar la directiva de serveis en el mercat interior, que haurà de ser transposada a l'ordenament jurídic espanyol abans de finalitzar l'any 2009. Aquesta directiva era –i vull recordar-ho– inicialment molt negativa, perquè pràcticament realitzava la implantació comercial. Ara bé, fent memòria –i és bo que en quedi constància aquí, en seu parlamentària–, vull recordar que en aquell moment es van dur a terme una sèrie d'accions, especialment per part del seu departament, que vostè ja encapçalava en aquell moment, de cara a introduir una esmena que el que va provocar

va ser que la regulació fos possible en casos excepcionals; aquests casos són de tipus social i urbanístic.

El model de comerç català és dels més eficients d'Europa, ho hem dit moltes vegades des del nostre grup parlamentari, i això bàsicament per sis motius: és el que genera més ocupació –l'ocupació del comerç a Catalunya va augmentar el 2008 un 2,62 per cent i a Madrid, amb el sector liberalitzat, va caure un 3,06 per cent–; el que preveu una major compatibilitat de formats; el que contribueix d'una forma més clara a la cohesió social de les nostres viles i pobles; el que distribueix millor la renda; el que provoca menys mobilitat, i per últim, és el menys inflacionista –els mercats i els comerços tradicionals són un 10 per cent més barats que els grans supermercats. Dades, aquestes, del Observatorio de Precios del Comercio Minorista.

Fent una mica d'història, Esquerra fa anys que defensa aquest model, i això vostè, senyor conseller, ho sap perfectament, perquè precisament va ser el diputat que va impulsar l'any 99 una iniciativa defensada per Esquerra en el sentit de forçar el Govern del moment..., de forçar la confecció d'una nova llei d'equipaments comercials, l'any 2000, i que va ser producte d'un pacte d'investidura entre Convergència i Unió i Esquerra. En aquell moment també vostè va ser el diputat que va impulsar la creació d'un impost sobre els grans establiments comercials que reduís els costos socials i ambientals generats per aquests al no internalitzar-se.

En la passada legislatura, amb la llei del 2005, vàrem ser una referència, el nostre grup parlamentari, també, i especialment el departament, a l'hora d'introduir nous conceptes, com ara el de la trama urbana consolidada, en la implantació de les grans superfícies comercials, davant dels qui defensaven el comerç perifèric. Vàrem participar també molt activament en la llei del 2005, que ha demostrat ser un instrument útil i valuós i fet des del consens polític dels grups parlamentaris en aquell moment representats a la cambra.

En el debat de política general passat es va donar suport per part dels grups parlamentaris que donen suport al Govern a una proposta de resolució que demanava presentar un projecte de llei d'ordenació dels equipaments comercials, per tal de donar compliment a la transposició a Catalunya del que marca la Directiva europea de serveis, amb l'objectiu d'incorporar les millores de procediment i de competència que indica la directiva, tot preservant l'actual model català de comerç, que es caracteritza, entre altres, per la ubicació en trama urbana consolidada, per la pluralitat de formats i la capacitat en la funció de generar cohesió social.

La transposició a la normativa europea, pensem des del nostre grup parlamentari, l'evolució constant i permanent del comerç, ens ha de portar, senyor conseller –i ho sap perfectament–, a modificar i adaptar les eines de què disposem a les noves realitats. És bàsic que l'establiment d'un nou marc jurídic per a la implantació dels establiments comercials en el territori tingui molt en compte la seva transcendència en la configuració del model de ciutat complexa, compacta i socialment cohesionada i que el Govern i el Parlament de Catalunya ha preservat en aquests darrers anys.

Cal un nou impuls normatiu per avançar en els indubtables beneficis que comportarà o hauria de comportar una localització racional de les noves implantacions.

Com alcalde d'un municipi tinc molt clar, senyor conseller, que..., que bé, que, des del Govern de la Generalitat, entenc que ha de ser l'òrgan que ha de donar les llicències comercials, i més si són de determinada dimensió. I ho dic, perquè, moltes vegades, en la planificació urbanística, determinats municipis s'han trobat amb unes pressions que el que han provocat és –a vegades ens ha donat aquesta sensació, inclús, a alcaldes de municipis petits– que qui marqués la pauta a l'hora de planificar eren determinats grups empresarials, i entenc, com a alcalde, en aquest cas, que aquest tipus de situacions han d'estar blindades amb la subjecció a la corresponent llicència per part de la Generalitat.

Ho deia d'una manera molt clara l'economista Enric Llach quan afirmava que l'obstinació de les grans superfícies comercials convertides en promotores immobiliàries per camuflar-se de modernització, només oculten uns interessos legítims, a vegades no tant, com a allunyats del bé comú.

El nostre grup parlamentari som partidaris de la regulació per la senzilla raó que el mercat no és sinònim de justícia. I ens preocupa què li pot passar al sector si no fem una nova llei que s'adapti a la normativa europea, amb els corresponents buits legals, que compartirien la liberalització del sector i l'esbardellament del nostre model de comerç. No fer-ho, com alguns, potser, voldrien, seria una irresponsabilitat i una forma clara d'erosionar el model. I, és clar, això nosaltres no ho acceptem. Ens consta també que al sector i al departament li preocupa, i molt, la demora de la tramitació de la llei.

I és per aquest motiu que ens agradaria saber, senyor conseller, si tenen pensat d'adoptar algunes mesures per evitar el risc legal, en cas que no es fos a temps d'aprovar aquesta llei.

Una legislació d'equipaments comercials que transposi la directiva ha d'ajudar a la consolidació d'un comerç urbà que configura pobles, ciutats i barris; els cohesiona, els fa convivencials i representa un element de proximitat absolutament necessari per al consum en general i el cohesiona especialment on l'espai de socialització estigui al carrer, com sempre ha estat en les ciutats mediterrànies.

Només cal veure –i n'és coneixedor, senyor conseller– el que passa a l'Estat veí del nord amb la desertització de ciutats i pobles, amb un model de comerç extraurbà que ha contribuït d'una manera important a ser un dels factors de guetització dels barris i de les ciutats amb els consegüents problemes de tipus social i urbanístic. Vaig acabant.

En aquest sentit, ens ho recordava el senyor Francesc Sanuy, en el seu llibre *Defensa del petit comerç i crítica de «la Caixa»*, quan ens deia el següent..., deia el senyor Sanuy que «no podem prescindir de l'àgora grega, de la civilització mediterrània, de la qualitat de vida i sociabilitat de les nostres ciutats per cedir el pas a un model de prosperitat i felicitat que gira al voltant

del desplaçament en cotxe, l'entrepà o el plat combinat i el cinema amb crispetes».

Des del nostre grup parlamentari tenim molt clar que la presència dels comerciants als carrers són el punt de trobada, de conversa i de cordialitat, de socors i de relació entre veïns i la primera trinxera de la seguretat ciutadana. Són, al mateix temps, un vehicle de promoció personal i de mobilitat social progressiva i un col·lectiu que aporten tot un seguit de valors. I constitueixen un patrimoni col·lectiu que s'ha defensat, des del departament s'ha fet en el passat, es continua defensant el sector, i, de ben segur, mentre vostè estigui al capdavant d'aquesta conselleria, se seguirà fent aquesta defensa del model català de comerç.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, el senyor Josep Huguet, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostè ha dit, en la formació del primer govern catalanista i d'esquerreres, Catalunya va escollir un model d'ocupació del territori en què les seves ciutats havien d'afavorir la cohesió social, propiciar la convivència d'activitats i l'habitatge en àrees urbanes i, precisament, es triava un model de ciutat compacta en contra del model de ciutat difusa. I això va tenir com a fruit diversos desenvolupaments territorials, la mateixa Llei de costes i d'altres.

I optàvem pel model de ciutats compactes, perquè són aquelles que optimitzen els serveis i els recursos públics, no ocupen extensivament el territori, són unes ciutats complexes que acullen en el mateix espai totes les funcions que realitzen els seus ciutadans i són ciutats amb més possibilitats de cohesió, ciutats cohesionades, que integren diversitat i diferència, que generen ponts entre cultures, que creen xarxes, que són nexes d'unió entre ciutadania, etcètera.

I el comerç, en aquest disseny urbà, és fonamental. El comerç dins de les trames urbanes és un factor clau per garantir el manteniment d'aquest model de ciutat, i vol dir que potenciar el model de comerç urbà és defensar les nostres ciutats davant de deliris, que estem pagant ara molt cars, fins i tot, amb desprestigi polític de la política, de creixement descontrolat, especulador i depredador del territori.

I és per això que creiem –i, per això, vam fer, en el seu moment, esmenes a Europa i les van acceptar– que és evident que cal deixar en mans de l'Administració el model de ciutat que vol. I és per això que cal regular, a certs nivells, el comerç, perquè el comerç acaba determinant promocions urbanístiques, acaba determinant creixements urbanístics.

El comerç urbà –el comerç urbà–, el que està a dintre ciutat, és la millor defensa per aquestes ciutats inte-

grades, integradores i convivencials, perquè se situa a prop de la gent, dóna servei i respon a les necessitats de la població; evita, evidentment, els desplaçaments, per tant, és una aposta clara per la mobilitat sostenible; dóna índexs de seguretat que no tindrien sense comerç –seguretat, neteja, dignificació de l'espai urbà–; crea complicitats; esdevé una potencialitat com a ascensor social. No oblidem que molt petit comerç és el primer treball que fa un immigrant. I quan es parla d'immigrant no parlem dels nous immigrants, tots tenim al cap immigrants interiors de Catalunya, interiors del camp a la ciutat, que comencen la seva activitat a la ciutat via comerç. Per tant, un ascensor social. I, finalment, doncs, unes ciutats tramades, compactes, cohesionades socialment i sostenibles ambientalment. Per tant, defensar aquest model és defensar el model de ciutat que volem amb una visió progressista. Estar en contra d'aquest model és ser antiprogressista.

A més a més, l'experiment ja està fet. França el va fer l'experiment, Gran Bretanya el va fer: comerç extraurbà que ha provocat, com vostè deia, la desertització dels centres urbans amb totes les conseqüències de manca de cohesió social, problemes per a la mobilitat, on els ajuntaments han de finançar la gent gran perquè vagi a comprar el pa cada dia als afores, perquè no tenen forns al costat de casa, i guetos ètnicoculturals.

Per tant, ja està feta la prova. Està tan feta que els governs, fins i tot, de dreta han hagut de regular els preus dels oligopolis que s'han quedat amb l'apropiació del mercat. Perquè aquest model el que provoca, per altra banda, és l'oligopoli. Quan has matat la pluralitat de formats, només queda l'oligopoli. I un govern com el del senyor Sarkozy va haver d'intervenir preus a les grans superfícies, perquè feien lobby, feien collusió, i això va en contra del consumidor i va en contra del proveïdor: oligopoli i oligopsoni a la vegada, les dues coses.

Per tant, sabent que això passa, qui és que vol anar cap aquí? Ens ho hem de preguntar. Qui és que vol anar cap aquí? Perquè crec que la majoria social a Catalunya no vol això. De fet, ja ho va demostrar amb una llei d'equipaments anterior votada per unanimitat. I és per això que hem fet una transposició, un avantprojecte de transposició que entenem que respon a dues coses a la vegada: fa allò que ens demana la Unió Europea, que és no regular en funció de la mida i del format econòmic, però regulem per criteris socials i urbanístics; i, en funció d'això, és la regulació, aquesta és la regulació.

I és evident que aquest avantprojecte també es basa en algunes cites que ha fet vostè. Vostè ha citat l'Observatori de Precios del Comercio Minorista, que no és nostre. Queda clar que els mercats i el comerç tradicional, per exemple, en el camp del fresc són un 10 per cent més barats que els grans supermercats, en el camp del fresc. També queda clar, i això sí que és de la Generalitat, el Centre d'Estudis d'Opinió del Departament d'Economia i Finances, les últimes enquestes, el 75 per cent dels catalans opina que el model actual no s'ha de modificar, s'ha de millorar, però no modificar, per un altre basat en agrupacions extraurbanes.

Per tant, crec que, fins i tot les grans empreses, com que veuen que acaba fracassant el model, s'estan adaptant a nous formats, i no el citaré aquí per no fer propaganda; una gran ensenya, en aquests moments, està traient un nou format de petita i mitjana mida per entrar a les ciutats. De fet, ja hi eren, amb el *low cost* ja hi eren; però, ara, en faran un, no de *low cost*, sinó de més qualitat, per adaptar-se a una realitat; realitat que, fins i tot, els grans centres comercials americans –un altre cas també de fracàs quant a model de ciutat compacta– estan imitant, perquè ja estan fallant els grans centres, el model..., han descobert la pólvora, estan fent carrers comercials, perquè, si no, el centre no els funciona.

Per això, doncs, tenim un avantprojecte que transposa la directiva, perquè hi ha unes certes obligacions que les hem de complir: silenci negatiu passa a silenci positiu; s'eliminen els tràmits en el procés de tramitació; desapareix la Comissió d'Equipaments Comercials; s'elimina el Pla territorial que regulava per mida sectorial; s'elimina el grau d'implantació d'empreses, que això passa en mans del Tribunal de la Defensa, que és el que diu Europa; es rebaixen terminis de tramitació, però es continua tenint una llicència en mans de la Generalitat a partir de 2.500 metres i la finestra única, que no vol dir que no hi hagi d'haver un informe favorable de la Generalitat, dels ajuntaments a partir d'una altra mida. No entro en els detalls, perquè això està penjat ja a la web i no cal entrar-hi.

Per tant, fem cas de la Unió Europea en allò que són simplificació de tràmits i eliminació de la regulació per motius econòmics, i, en canvi, continuem tenint en mans de la Generalitat, en funció de la mida i l'impacte urbanístic i social, l'última paraula, i sempre definint la trama urbana com a trama essencial dintre de la qual, amb algunes excepcions típiques, eh?, que ja hi han sigut en el passat, el moble, la jardineria i no sé què, que poden créixer, per raons òbvies de quantitat de compra, reiteració de compra i mida del producte, continuen tenint sentit fora de la trama urbana.

Vostè m'ha demanat on som. Doncs, estem en aquella fase de negociació complexa de l'avantprojecte, tant amb el sector, que està molt avançat, com amb els diversos departaments i àmbits que tenen competències a l'hora de negociar això.

Som conscients que el temps se'ns tira a sobre. Això voldrà dir dues coses: o hi ha acord abans d'acabar l'any i és possible fer un decret llei, o no hi ha acord i llavors el que cal que fem, caldrà que fem és unes esmenes de mínims, aprofitant la llei d'acompanyament, per tal de mostrar que estem començant a implantar, a fer la transposició, i ens donem més temps per debatre, per consensuar la llei o el decret llei, si fos el cas, de transposició a la Llei d'equipaments comercials de Catalunya. Això és el que hi ha. I fent això, una cosa o l'altra, estarem en terminis de la directiva europea.

I, en qualsevol cas, ho he de deixar clar al final, que ningú especuli, perquè no hi haurà buit legal, la llei catalana predomina sempre i la directiva europea, en tot cas, com a molt, pot determinar si es compleix o no, i, normalment, si creuen que no es compleix, hi ha multa,

però la llei és la llei, i la llei que mana aquí és l'anterior llei d'ordenació comercial.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'habitatge (tram. 300-00246/08)

Ho farem amb el vuitè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre la política d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, repassava aquests dies una mica el que ha estat o el que és la legislatura..., en aquesta legislatura els debats que en aquesta cambra hem tingut en matèria d'habitatge.

Repassava, aquests dies, conseller, una mica les dades sobre l'evolució, les dades sobre el resultat de tot allò que vostès ens han proposat, allò que vostès han aprovat, del que ens han anunciat que farien i de tot allò que vostès han pretès aplicar en matèria d'habitatge al llarg d'aquests tres anys.

La veritat, conseller, és que elements per a fer una intervenció devastadora avui, a mi, no me'n falten. La meua no sé si serà –o serà considerada per vostè– una intervenció dura. En tot cas, sàpiga, conseller, que és una intervenció feta des de l'absolut convenciment que vostès ho han intentat, però també és una intervenció

feta des de la percepció –la meva, i que no és única, em sembla– que vostès, per diferents raons, han fracassat.

Síntoma evident d'això que els comento, d'aquesta qüestió que li comento, són els pressupostos de l'any 2010. Nosaltres esperem que dimecres vinent, en comissió, es pugui donar explicacions de les xifres. Però ahir ho explicava de forma sublim l'honorable diputat senyor Fernández Teixidó: en polítiques com les d'habitatge, per a l'any vinent, segons consta a la seva memòria explicativa –a la seva memòria explicativa– del Govern, a la plana 159, vostès fan una retallada de més del 20 per cent de les partides pressupostàries destinades a habitatge.

Ho deia la setmana passada en una proposició de llei que presentava un grup parlamentari del qual no hi ha cap representant en el transcurs de la sessió plenària, ho dèiem ahir en el debat de pressupostos i ho dic avui, honorable conseller: aquests pressupostos signifiquen o entenem nosaltres que signifiquen que això no anirà bé, que vostès es rendeixen, que abandonen, que han llançat la tovallola, que donen la lluita per perduda.

I això entre altres coses implica deixar una de les parts, potser la part que més ha descuidat vostè, que és el sector, que segueixi en caiguda lliure. És més, tornem a partides pressupostàries de l'any 2006, tornem a imports de partides pressupostàries anteriors a l'aprovació de la llei i a la signatura del pacte.

Per tant, tot aquell esforç pressupostari que fins i tot jo mateix els havia arribat a reconèixer en aquesta mateixa cambra entenc –si no és per les seves explicacions que ens pugui donar vostè– que queda malbaratat en els pressupostos que ens han presentat per a l'any 2010.

Conseller, vostès al llarg d'aquesta legislatura han disposat de dos instruments essencials per desenvolupar polítiques d'habitatge: una, la Llei del dret a l'habitatge, i l'altre, el pacte signat; ambdues eines signades i aprovades en el darrer trimestre de l'any 2007.

He de reconèixer, li ho reconec, evidentment, d'entrada, que el context ha canviat radicalment –radicalment–, però tampoc no ens enganyem: era evident ja al primer, al segon trimestre de l'any 2007 que la bombolla immobiliària havia esclatat i que la situació s'esdevindria realment molt difícil.

Què han fet vostès des d'aleshores? Bé, una sèrie de coses, uns apunts nous: l'aval lloguer, el lloguer amb opció de compra, el concertat català –per cert, el concertat català avui en dia més car que habitatges de renda lliure en bona part de les comarques de Catalunya–; veiem que ara arriba la copropietat, veiem que arriba l'adquisició o l'accés amb dret a superfície, i algunes qüestions més que apareixen en el projecte de decret del Pla d'habitatge 2009-2012, que esperem que quedi definitivament aprovat almenys dins de l'any 2009, perquè, si no, haurem perdut tot un any.

Bé, han aparegut aquestes coses noves, però jo segueixo tenint la impressió que, tot i això, vostès no s'han sabut adaptar a la nova realitat. De ser els primers amb una llei i amb un pacte hem passat a una situació en què altres territoris de l'Estat han pres mesures més contundents,

de caràcter urgent, han sabut estar més al costat del sector, han sabut llegir la situació i han actuat.

Aquí, per urgència, en canvi, per decret llei, les àrees residencials estratègiques: absolutament aturades, moltes d'elles no veuran la llum en molts anys i algunes no veuran mai la llum.

Per urgència també, conseller, sis mesures aprovades, ben aviat farà un any, de les quals n'hi ha una que realment té molt de sentit, les bestretes del 60 per cent dels imports de les subvencions de rehabilitació; quatre que de moment resulten, al nostre entendre, absolutament testimonials, i una sisena que ha estat un absolut fracàs i que després en parlaré.

Aquí, la política d'habitatge, conseller, ha prosperat en base a la política de la subvenció. I jo no dic que no sigui necessària la subvenció quan aquesta té un caràcter preventiu; millor previndre, millor evitar que es produeixi el dany perquè després encara és més difícil de resoldre. Però vostès han fet del subsidi a les famílies la base i l'excusa del seu imaginari triomf. Vostès no presenten dubtes en presentar-se exultants, jo diria inadequadament exultants. Ja és prou desgràcia haver de recórrer als ajuts del Govern per poder mantenir un habitatge. I vostès feia unes setmanes apareixien: «Complim el 105 per cent del Pacte per a l'habitatge.»

Jo crec que a vostès els ha faltat humilitat per reconèixer que les coses no van bé. És més, jo diria que vostès han tingut en aquesta cambra l'atreviment –ho vam veure ara fa set dies– de dir que amb les seves polítiques d'habitatge han desemmascarat allò que vostès en diuen «la dreta»; quan diuen «la dreta» parlen de la dreta espanyola i parlen de la dreta catalana.

Doncs, miri, fa unes setmanes jo em reunia amb una família que havia sigut adjudicatària d'un habitatge de protecció oficial i que resulta que han hagut de renunciar a l'habitatge perquè no els han atorgat el finançament. A mi aquesta família, que estava absolutament desesperada, m'explicava la situació –jo suposo que aquesta és una situació que vostès viuen diàriament–, però a mi em va vindre la imatge del dia que vam aprovar la Llei del dret a l'habitatge, repartint vostès, enmig d'aquesta cambra, rams de flors i copes de cava.

Aquesta setmana, conseller, repassava jo també les xifres d'habitatges de protecció oficial iniciats enguany: 5.300 el mes d'octubre. El pacte en preveu tretze mil, no hi arribarem, serà impossible, vostès s'amaguen dient que guanyem quota de mercat, però la realitat és que quan acabi enguany i, molt probablement, quan acabi la legislatura, el pacte del Tinell més el Govern d'entesa deuria als catalans un total de vint mil habitatges de protecció oficial; de les promeses del tripartit, deuria un total de vint mil habitatges de protecció oficial. I a mi em venia al cap també una altra imatge, que és la de, fa uns mesos, una campanya del Partit Socialista que repartia unes tanques enormes amb unes lletres vermelles i blanques: «A Catalunya cada any deu mil habitatges de protecció oficial. President Montilla.» Déu n'hi do.

Veia, fa dues setmanes, conseller, en dos articles a la premsa, com un mitjà de comunicació sí que desemmascarava una mica la ineficàcia d'Adiga; uns articles, de

diferents planes, que, repartit per tot el país, en tota una sèrie de promocions que estan buides, feien públic que 4.100 o 2.800 –la diferència és important, però tant se val per l'exemple– habitatges del parc públic d'Adigsa estaven absolutament buits. I a mi aleshores és quan me ve aquella imatge de l'honorable diputat senyor Milà que l'any 2004 ens volia fer dimitir retroactivament a tots els que havien tingut responsabilitats en el Departament d'Habitatge, en Adigsa, per haver deixat quasi mil habitatges buits de parc públic, per adjudicar.

A Adigsa, conseller, cada dia hi treballa més gent, han doblat pràcticament el personal i com més gent vostès contracten més pisos buits tenen; com més gent més caos i més ineficiència. Vostès han cessat ara el gerent per amortització de plaça, però en canvi n'han fitxat un de nou.

I jo crec que haurien de cessar també, per qüestions de gestió, que quedi clar, el gerent de l'Incasol, per qüestions que podria explicar, com les àrees residencials estratègiques i una altra de molt diferent, i que resulta evident, que és l'intent fracassat, que abans jo li he comentat que hi faria referència, d'adquisició de cinc-cents habitatges del mercat lliure per passar-los a habitatge protegit. Un autèntic fracàs, conseller. De cinc-cents habitatges inicials que es deia, amb la intenció d'anar més enllà, s'ha arribat al compromís d'adquirir-ne 185, un 35 per cent del que pretenien, un 0,25 per cent del total del parc d'habitatges buits que hi ha en aquest moment a Catalunya.

I ja no entraré en detalls sobre el que li han arribat a dir alguns del promotors els quals no els han acceptat la seva promoció, dient que, sense el Pla territorial sectorial de l'habitatge aprovat, la seva zona era de baixa demanda residencial, quan en la mateixa zona i en el mateix municipi vostès hi havien programat una àrea residencial estratègica.

Bé, conseller, nosaltres demà presentarem, tenim l'obligació –som oposició– de presentar la moció subsegüent a aquesta interpellació. I ahir algú deia també que hauríem de canviar la forma de fer política.

Segurament en l'àmbit d'habitatge no és en l'àmbit temàtic que més entesa hem tingut els diferents grups parlamentaris en aquest Parlament, i, per tant, jo l'encoratjo que vostè es llegeixi molt detingudament la moció, que es llegeixi totes les propostes que contenen; són propostes fetes des de la voluntat d'arribar a acord...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...en algunes propostes ens entendrem, en altres no, però agraïrem aquesta voluntat de canvi de to, d'entesa entre els grups parlamentaris, per fer-ne, d'un problema tan greu com és el de l'habitatge, un camí de solució.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, senyor diputat Carles Sala, evidentment si algú pensa que parlem amb triomfalisme que ho esborri. No hi parlem, perquè som conscients, justament, de les enormes dificultats que viu el sector, de l'enorme desocupació que té –atur: 120.000 llocs de treball– el sector de la construcció, i perquè som conscients de les enormes dificultats que té..., la capacitat o no de promoure nous habitatges, sobretot habitatges protegits, i les moltes famílies que no tenen capacitat d'accedir-hi.

I, per tant, imagini's si podem ser triomfalistes. Gens, eh? Ara, també permeti'm dir-li-ho: en una enquesta publicada en un diari que justament segurament no és gens pro tripartit, justament els ciutadans aprovaven la política d'habitatge –aprovaven la política d'habitatge–, eh?

En tot cas, com vostè comprendrà, jo no em puc sentir satisfet, perquè avui encara hi ha moltes necessitats per atendre, i és un sector en el qual –després li ho indicaré– crec que hi han un petits brots verds, però realment són tan dèbils, aquests brots verds, que realment hem de sentir-nos preocupats.

I en aquest sentit m'agrada compartir això amb vostè. Li ho tornaré a dir –de la mateixa manera que reiteradament es parla aquí i se li diu al Partit Popular que retiri el recurs d'inconstitucionalitat–; jo, senyor Sala, li dic: «Escolti'm, vingui com a observador al Pacte nacional per a l'habitatge.» No cal que entrin vostès com a soci de ple dret, perquè òbviament, doncs, segurament per vostès seria un gir que no tindria explicació, però vingui vostè i veurà el sector, veurà el conjunt dels agents que intervenen i segurament tindrà ocasió, per descomptat, d'adreçar-se a ells i també per compartir preocupacions, problemàtiques i sortides.

Ha parlat del pressupost del 2010. Miri, no faci mai cas d'unes extrapolacions globals com les que apareixien a la pàgina cent vint i tants del pressupost. Miri, li vull assenyalar que el pressupost de la Secretaria d'Habitatge és de 237 milions d'euros; té un increment del 8,4 per cent respecte del 2009. A ella cal sumar-hi la previsió inicial de l'Incasol en sòl residencial i en promoció d'habitatges, 198 milions d'euros; Adigsa, 27 milions d'euros; les aportacions del Ministerio de la Vivienda en remodelació de barris, 21 milions d'euros; els ajuts econòmics a l'entrada i subsidiació de préstecs hipotecaris, 100 milions d'euros; renda bàsica d'emancipació, 67 milions d'euros. Vostè no n'ha parlat perquè suposo que és conscient que hem millorat molt la gestió de la renda bàsica, però si vol després també podem parlar-ne, de com hem partit d'una situació molt dura..., a una situació de fluïdesa important gràcies a l'actuació d'aquest Govern en aquest tema.

Hi hauríem de sumar, a això, els 60 milions que arribaran del *ministerio* amb el que se'n diu Fons d'eficàcia,

i hi hauríem de sumar els 23 milions d'euros que provenen de l'acord de finançament autonòmic, perquè entre altres coses s'ha previst que l'habitatge és una prioritat pel Govern.

Per tant, tindrem, en l'exercici 2010, 733 milions d'euros, que és un 3,2 per cent més dels 710 milions d'euros que preveia el Pacte nacional per a l'habitatge justament per a l'any 2010. Penso que és un bon element.

I m'agradaria també assenyalar una altra cosa, perquè vostè ha citat..., i gairebé li diria que li agraeixo que ho hagi citat, que és respecte d'Adigsa. Miri, Adigsa està fent una cosa molt important que és esdevenir l'embrió de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya; tots els treballadors i treballadores d'Adigsa passaran a l'Agència de l'Habitatge, i una part de la Secretaria d'Habitatge i de les direccions generals formaran part d'aquesta agència.

Per tant, en aquest sentit, els treballadors i les treballadores estan fent un esforç i, evidentment, no es mereixen que siguin maltractats injustament, no per vostè, sinó per un mitjà de comunicació que, barrejant xifres, quan les tenia bones, diguéssim, les va, d'alguna manera, no fer servir d'una manera correcta.

Miri, jo li parlaré de les xifres exactes. El parc global d'habitatges d'Adigsa són 86.765, dels quals 40.000 s'administren des del punt de vista estricte: 15.000 de lloguer, que són propietat de l'Incasol o d'Adigsa, i 25.000, que són habitatges que estan en fase de pagament; és a dir, amb accés diferit per part dels usuaris. Els altres 44.488 són propietat dels residents, però, en aquest cas, l'únic que tenen és que si volguessin canviar de titularitat, en tractar-se d'habitatge protegit, com vostè sap perfectament, haurien de sotmetre el canvi a la consideració d'Adigsa. Els altres 2.277 habitatges que no es pot dir que són administrats per Adigsa és perquè encara estan en construcció per part de l'Incasol, estan acabats i no ocupats, però ja Adigsa ha començat a intervenir perquè després farà la seva gestió.

Habitatges que en aquests moments no ni ha ningú, ara, 2.785. Desglossem-los: 161 habitatges buits –aquests, a nivell de tot Catalunya, reservats per a emergències socials, repartits entre diversos municipis, a disposició dels ajuntaments–; 1.984 habitatges en procés d'adjudicació en diverses fases; 640 habitatges ja adjudicats i pendents de lliurar, normalment pendents de la cèdula de primera ocupació; habitatges no buits, 1.610, 996 habitatges que estan adjudicats però encara s'estan construint per part de l'Incasol i 614, que aquests estan ocupats d'una manera irregular o pendents de regularitzar contracte –vol dir que una petita part d'aquests serien pendents, en aquest cas, de desnonaments i altres, òbviament, casos de regularització de contractes.

Evidentment, hem de millorar; però, clar, si compara, baixem de quatre mil a menys d'un miler de pisos que podríem dir que estan en una situació, en aquests moments, en la qual no està articulat el seu procés d'ocupació immediata. Evidentment, sobre un parc de 86.765, doncs, evidentment és important.

Vostè ha assenyalat altres coses que a mi em fa la sensació que segurament no han treballat sobre els mateixos

papers. És a dir, som conscients de les dificultats que té el sector i per això, entre altres coses, intervenim aquí. Som conscients de la situació de les famílies i per això intervenim aquí. I som conscients que es poden i s'han de millorar les ràtios respecte del tipus d'ajudes a fer, lluny del que vostès plantegen, com si sobressin les ajudes; al contrari, per nosaltres cada vegada és més important que hi hagi una garantia perquè el conjunt de famílies que no poden accedir a un habitatge puguin accedir-hi.

Miri, respecte al nombre d'obres iniciades, hem passat de 120.000 l'any 2006 a menys de deu mil aquest any. És a dir, per tant, estem parlant d'una caiguda molt espectacular. De l'any 2006 al 2010, una caiguda del 40 per cent. En tot cas, es pot dir que, pràcticament..., no direm gairebé el 100 per cent, però pràcticament a la vora del 100 per cent són tots habitatges protegits. I això és molt preocupant, però és així –és així. Evidentment, en aquest sentit, per tant, és un element.

El segon és el que li deia de la pèrdua de llocs de treball, les 120.000 persones. Evidentment un altre dels aspectes no menors i que nosaltres pretenem que tinguin resolució i hem fet moltes propostes en aquest sentit és justament l'absorció cap a habitatge protegit dels més de seixanta mil habitatges en estoc que en aquests moments no tenen sortida en el mercat lliure, i que, en canvi, poden tindre-la en el mercat protegit. Aquest també és un altre dels temes a dur a terme.

Evidentment un altre dels aspectes a assenyalar com a petits brots verds, aquest sí, és la compra-venda d'habitatges. Per primera vegada, a partir de, pràcticament, la meitat de l'any es produeix un petit rebrot respecte de les xifres que hi ha hagut des de l'any 2008 i 2009. En segon lloc, respecte dels preus dels habitatges –que aquest és un tema que suposo que tots estarem d'acord que era important que es produís–, en aquests moments el descens dels preus mitjans dels habitatges se situa entre el 20 i el 30 per cent segons les zones. Aquest és un dels altres elements importants.

Per una altra banda, tenim un problema important que és la situació del mercat hipotecari. Vostè ho ha dit i ho comparteixo amb vostè. És a dir, en aquests moments, hi ha una part d'allò que en aquests moments hauria de ser un element fonamental de dinamització que en aquests moments és un element de retardament, perquè hi ha negatives, en el cas de les entitats financeres, tant a finançar evidentment compradors com promotors públics, privats, socials, etcètera. I, en bona part, això és el que explicaria –la setmana que ve vostè i jo tindrem ocasió de parlar-ne més– el paper en aquests moments, per exemple, de l'Institut Català del Sòl, que també té dificultats, fins i tot per proveir les seves construccions.

Per tant, vol dir que hem d'incidir en això. I un dels elements per incidir-hi –i, en canvi, aquest sí que és un brot clar– és el mercat de lloguer. I no em negarà, vostè, que nosaltres hem pres mesures sobre el mercat de lloguer que han sigut efectives: mesures positives, mesures propositives, mesures que s'han adreçat tant al llogater com al propietari, i totes elles han donat que en aquests moments, aquest últim any, hi hagi un creixement es-

pectacular d'un 14 per cent en el primer semestre i que hàgim arribat a una xifra de 44.660 habitatges.

A continuació, en la rèplica, si li sembla, li podrem seguir completant algunes de les qüestions; però, en tot cas, hi insisteixo, no estem per tirar coets, només faltaria, però crec que no estem tan malament com vostè ho pintava.

El president

Senyor Sala, té la paraula.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Jo m'alegro del to de la seva intervenció, perquè no la porto aquí ara, però, si vostè s'agafava la nota de premsa del departament de..., diguem-ne, l'avaluació dels dos anys de signatura del Pacte per a l'habitatge, doncs, el triomfalisme començava pel titular i fins a la darrera de les línies, eh? Hi insisteixo, deia alguna cosa com: «Hem complert el 105 per cent –el 105 per cent– dels objectius del pacte.»

La veritat, jo, llegint-me aquella nota de premsa, vaig tindre la sensació que aquest Govern en matèria d'habitatge era com el mite de les caveres de Plató, eh?, on dintre de la caverna, tots junts, emmanillats per la ideologia, doncs, s'arribaven a confondre les pròpies ombres amb la realitat dels que estaven dins, sap? Aquesta era la sensació.

Però, bé, jo celebro que vostè hagi tingut aquesta intervenció..., home, fins i tot, jo ho diria, en certs moments derrotista o que les coses realment no van gens bé.

Però, escolti'm, una qüestió també important. Crec que necessitem que ens demostrï o que ens asseveri aquesta afirmació que ha fet que les ajudes a l'emancipació ara van tan bé, que hi ha tanta fluïdesa. Perquè jo el darrer que recordo és que una estadística o una enquesta o un mostreig venia a dir que Catalunya era l'indret, el territori de l'Estat espanyol on més es tardava a lliurar les subvencions de la renda bàsica d'emancipació. Una altra cosa a banda és que nosaltres estiguem a favor o en contra d'aquesta renda bàsica d'emancipació i el que pot arribar a suposar a mitjà termini.

Vostè ens convida, també, conseller, al Pacte de l'habitatge. Jo l'he convidat aquí reiteradament que també vostè compleixi el pacte que van signar i, com diu el primer o segon full del pacte, constitueixi aquella comissió parlamentària on se n'ha de donar explicació del funcionament del pacte. Evidentment, no es preocupi. Nosaltres llegim les actes de les sis reunions que han desenvolupat del pacte, tenen la gentilesa de penjar-ho a la pàgina web del departament i ens llegim i ens despengem i mirem tota la documentació de seguiment del pacte i, evidentment, parlem amb la gent que està a les reunions del pacte.

El tema del pressupost. Vostè m'ha començat a sumar xifres dels milions que vénen de Madrid, els milions que s'hi incorporen, les possibles vendes de l'Incasol... Jo aquí crec que és una mica optimista el conseller pensant que l'Incasol pot obtenir aquests rèdits de la venda de terreny i de promoció. Però jo he acudit al document

a què he acudit cada any, que és la memòria explicativa. I, acudint a aquesta memòria explicativa, feta per vostès, són vostès mateixos que especifiquen que hi ha un 20 per cent menys de recursos enguany respecte a l'any passat, i que aquest 20 per cent menys de recursos, que suposen 598 milions d'euros..., ens n'anem per sota del 2007. Que no és així? Jo també ho celebraré, però, en tot cas, expliqui'ns el dia de la comissió el perquè d'aquesta diferent, podríem dir-ne, elaboració de la memòria explicativa del pressupost del Govern.

Sobre els habitatges buits d'Adigsa..., miri, facin una cosa ben senzilla. Vostès en el seu moment van canviar la formulació de com s'havia d'anomenar l'estat en què es trobava cada un dels habitatges, si buit, en adjudicació, en procés d'adjudicació, si vacant, si no vacant. Facin una cosa ben transparent: tornin a incorporar les dades, tornin-les a incorporar, vostès, en l'estadística semestral que elabora el departament o que elaboren per al departament. Aquesta és una estadística que abans estava en aquesta base de dades i que a partir d'un cert moment en què se sospitava que hi havia molts habitatges buits del parc públic d'Adigsa, doncs, és una estadística que va desaparèixer d'aquest document.

Conseller, hi insisteixo, demà presentem una moció subsegüent. Espero que pugui dir-me si vostè acceptarà poder atendre aquelles peticions en les quals coincidim Govern i oposició. I, en tot cas, li demanaria, per no crear més desafecció, que la desafecció es crea per diferents qüestions, que no ens digui que això ja ho fan o allò també, que analitzi totes les qüestions perquè no és, ni per a vostès ni per a nosaltres, és per a la gent que, com vostè també diu, ho està passant realment molt malament.

Moltíssimes gràcies, senyor conseller.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, miri, crec que ens trobarem mirant molt atentament i, per què no?, veient quins aspectes de la moció que vostès ens plantejaran podem acordar.

Miri, respecte a la renda bàsica d'emancipació, li vull dir que durant un període inicial i fruit entre altres coses del sistema bancari nostre, que en aquest cas era positiu perquè el que es feia era que es demanaven els comprovants a través d'entitats bancàries, doncs, hi havia, es produïen, a través d'un programa no ben fet del *ministèri*, retards de molts mesos. Aquests retards s'han suprimit, a través de què? Del fet que s'ha fet un equip propi que gestiona la renda bàsica d'emancipació, com vostè sap –vostè i jo, segurament–, lluny del concepte inicial de renda bàsica d'emancipació, que justament no ens agradava massa per raons que em sembla que en aquest cas coincidien.

Miri, deixi'm dir-li una cosa; és a dir, nosaltres estem molt convençuts del que fem. Evidentment que s'han de fer més coses i que segurament algunes d'elles han donat més resultats. Però, miri, deixi'm dir-li unes quan-

tes coses. Primera, habitatges iniciats en aquests últims anys, d'HPO, 53.000; iniciats de lloguer, 22.000... No faré la trampa de comparar-li o no comparar-li amb altres èpoques, perquè també en altres èpoques era molt diferent la qüestió. Mobilització del parc desocupat –això em reconeixerà que és una cosa inèdita, nova–: 13.000 habitatges. Les borses..., això és un invent, també, d'aquest Govern, millor dit, d'aquest conjunt dels dos governs del tripartit que hi ha hagut. Doncs, bé, aquestes borses d'habitatge, de mediació per al lloguer social, en aquests moments s'han multiplicat per deu respecte als que existien abans o per vint, fins i tot. Ajuts al pagament al lloguer; en aquests moments, vostès ho saben, hi ha un nombre molt important, més de 35.000 llargs. Renda bàsica d'emancipació –n'hem parlat–, 44.000. Beneficiaris, per tant, dels ajuts, més de vuitanta mil; potser no li agradarà, però és absolutament necessari. Tant de bo que poguéssim..., voldria dir que haurien canviat moltes coses a l'economia d'aquest país perquè poguéssim, justament, reduir les subvencions i les aportacions a les famílies –haurien de canviar moltes coses. En aquests moments més aviat la tendència és la contrària i per això ens hem d'esforçar encara més per incrementar les dotacions en això. Habitatges d'inclusió i acollida, mil ajuts, entre subvencions i provisió d'habitatges. Elevar el lloguer –vostè l'ha citat com a element positiu; jo comparteixo amb vostè això–, dotze mil contractes des de fa pràcticament un any; és important.

La rehabilitació. Ni vostè ni jo no n'hem parlat, aprofito per parlar-ne una mica, perquè crec que és molt important –és a dir, segurament per manca de temps. La rehabilitació avui és fonamental per tres coses: una, per evitar la degradació i l'envelliment dels nuclis antics; segona, perquè és la forma més ràpida d'ocupació de mà d'obra, perquè sap vostè que justament per cada dos llocs a la rehabilitació..., són més que en obra nova i, a més, amb qualificació professional continuada.

En aquest sentit, aquest any arribarem als 117 milions d'euros, és a dir, podem rehabilitar seixanta mil habitatges. Crec que aquest és un bon element. A més, amb aquella fórmula que vostè ha recordat, i crec que molt honestament, que és amb avançaments justament a les persones que han de dur a terme això, perquè, evidentment, si ho cobraven amb tres anys de retard, com passava abans, malament aniríem. I, evidentment, s'han muntat més de cent oficines locals d'habitatge, que això indica l'interès important que té l'Administració local també a resoldre aquest tema.

Respecte a les ARE, vostè diu: «Les ARE són avui una cosa que no funciona.» Jo puc compartir que no funciona parcialment, però funcionarà. I quan es torni a recuperar el sector, que esperem que sigui més aviat que tard, evidentment tindrem sòl, reserves de sòl que no teníem ara; reserves de sòl que provenen –evidentment, amb intervenció de l'Institut Català del Sòl– de la modificació de la Llei d'urbanisme, que també ha fet aquest Govern, o el Govern del tripartit, i, evidentment, les reserves que provindran de les àrees residencials estratègiques. Per tant, és en aquest doble sentit que les àrees residencials estratègiques les hem entès sempre. Evidentment, en un context com el de fa dos o tres anys, hauria sigut una eina immediata i fulminant; en aquests

moments, és una eina que es dilatarà inevitablement en el temps. I en aquest sentit, òbviament, jo penso que és una eina estratègica bona que tindrem en el futur.

I deixin-me acabar per dir que, en aquest sentit, nosaltres estem absolutament oberts a seguir justament amb molta atenció tot el que puguin fer altres. Vostè ha citat, sense dir-ho, una comunitat autònoma. Jo li puc dir que són moltes les que vénen a veure l'experiència de Catalunya respecte a una sèrie de mesures que hem emprès. Però nosaltres estarem totalment d'acord a parlar amb vostès i compartir aquelles que entenguem que puguin ser una millora real, justament, per al conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Perquè, entre altres coses, està clar que les polítiques d'habitatge, avui, hem de pretendre que facin tres coses: enfortir i recuperar el sector, garantir l'accés al dret a l'habitatge de les persones, i tercer, òbviament, que això també sigui un sector que sumi en el conjunt dels sectors econòmics, perquè és molt fonamental per al PIB del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis.

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la directiva relativa a la liberalització de la prestació de serveis (tram. 300-00247/08)

Té la paraula l'il·lustre senyor Carles Pellicer.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, esperàvem el conseller Huguet, conseller Castells, i, de fet, estem una mica sorpresos que no hagi vingut ell, i entenc que comerç ho porta el conseller Huguet, i, per tant, no em digui que és per l'enunciat de la directiva de serveis, perquè els vam avisar que era sobre comerç. Per tant, la primera sorpresa és aquesta: jo esperava que hi hagués el conseller Huguet aquí.

Bé, però, en definitiva, el que entenem i també sabem és que vostès, com a Partit Socialista, han estat bloquejant fins ara tot el tema de la llei de comerç, de la nova llei de comerç transposada de la directiva. Els esborranys han anat passant un darrere l'altre i no hi ha hagut manera d'aprovar-los, i, per tant, jo entenc també i comprenc que el senyor Huguet hagi llençat la tovallola, potser avorrit de la situació en la qual es troba.

Conseller, aquesta és una interpellació en què hem de debatre un tema que fa massa temps que dura, que fa tres anys que vostès havien d'haver transposat ja la directiva de serveis que la Unió Europea ens va demanar i que, per tant, el més calent és a l'aigüera i que, ara per ara, no han fet els deures de cap de les maneres. I li explicaré, una mica, la seqüència dels fets com ha anat, no?

Escolti, a principis d'any, el conseller Huguet va presentar al sector, al sector comercial, un powerpoint –estem parlant de principis del 2009– en què es recollien els criteris que havien de regir una futura llei de comerç, amb la transposició de la directiva de serveis; un sector que va expressar ja en el seu moment les objeccions oportunes al respecte i que també Convergència i Unió va fer el mateix. Durant aquest temps, hi ha hagut diferents reunions: del senyor Recasens, de Convergència Democràtica de Catalunya, de mi mateix, del senyor Artur Mas amb el mateix conseller Huguet, és a dir, amb diferents persones i amb el conseller del departament que considerem que és competent en la matèria, en aquest cas d'indústria, d'innovació i de comerç. Per tant, vagi per endavant la nostra disponibilitat, manifestada pel nostre president de grup i president de Convergència i Unió, senyor Artur Mas, que hem de trobar una solució a l'atzucac en el qual ens trobem.

Bé, després d'aquesta presentació del powerpoint, van quedar a l'espera d'un esborrany, un text articulat, un avantprojecte de llei, i hem de dir que el primer que va arribar va ser en data 3 d'abril del 2009, just abans de les vacances de Setmana Santa, i que vostès, el PSC en aquest cas, no en tenien prou amb aquell esborrany, amb les febleses, i es va intentar fer un nou document, de data 13 de maig, obrint la porta a més implantació de grans superfícies comercials.

En aquest nou document hi havia una rebaixa i, per tant, res tenia a veure amb el powerpoint que al principi es presentava amb unes directrius marc. L'esborrany del 3 d'abril preveia un llindar mínim de setanta mil habitants per tal que un municipi pogués acollir els anomenats «grans establiments territorials», és a dir, més de 2.500 metres quadrats. I, bé, a l'esborrany de 13 de maig, aquell llindar mínim havia desaparegut. Tot una sorpresa. Per tant, havien fet un gir important en aquest tema.

Per tant, això ja era una rendició, per part d'Esquerra Republicana, a vostès, el PSC. Ja era discutible, de fet, que un municipi amb setanta mil habitants pogués acollir un o més grans establiments comercials sense límit màxim de superfície. I en l'esborrany, per tant, del 13 de maig el criteri del llindar havia canviat per un nou criteri de manera d'establiments de 2.500 metres quadrats i, per tant, aquestos es poden implantar, es podien implantar en cinquanta-tres municipis.

Conseller, dit ras i curt: municipis que amb la llei actual vigent no podrien acollir establiments amb una superfície igual o superior a vuit-cents metres quadrats, amb l'esborrany de 13 de maig podien implantar, per exemple, un centre comercial que triplicués en metres quadrats el nombre d'habitants d'un municipi.

I el conseller Huguet va continuar insistint. Va presentar l'esborrany a la premsa, va anunciar la gran conquesta, que a partir d'ara els establiments serien de vuit-cents metres quadrats tindrien la consideració de grans establiments... Però va callar i es va oblidar de dir que, si aquest esborrany acabava sent llei, es podrien implantar en qualsevol municipi de Catalunya grans establiments comercials, i, per tant, això era una situació molt diferent de la que es configura a l'actual llei vigent, apro-

vada per unanimitat el 2005; tan diferent, conseller, la situació en què ens trobem en aquests moments.

L'esborrany de 13 de maig, per tant, era estrictament..., anava més enllà de transposar la directiva, i vostès tampoc van voler fer aquest exercici de comprensió i, per tant, de mirar de consensuar un document.

El sector està alarmat, el sector del comerç, la Taula del Comerç, les principals entitats estan alarmades, per les manifestacions que s'han anat fent per diferents àmbits, des de la conselleria fins a vostès, passant fins i tot pel senyor Povedano, responsable de Comerç del PSC, que, en intervencions en àmbits i fòrums de comerç, desmenteix allò que el mateix conseller Huguet havia dit el dia anterior. Per tant, tot un vodevil entorn de la llei de comerç, que ens sembla francament deplorable i reprovable.

I hi tornem. A la reunió mantinguda en aquest Parlament el dia 15 de juliol, ens va manifestar el senyor Huguet la voluntat d'entrar en un procés de negociació abans del 15 d'agost. I ara per ara no n'hem sabut res més.

Per tant, conseller, nosaltres, a Convergència i Unió, hem fet la feina, ens hem posat a l'abast per tal de consensuar un àmbit, una llei que transposi la directiva, que ho faci de la manera que ho ha de fer, correctament, i no anant més enllà del plantejament.

I l'alarma s'ha estès pel sector, conseller. Segueixen vostès desapareguts, no estan fent la feina i hi ha descoordinació dins del Govern, d'una manera clara, fins i tot dins dels grups parlamentaris, amb pròpies declaracions avui mateix.

Per tant, doncs, avui i aquests dies, el conseller Huguet ha presentat, segons diu ell, un avantprojecte de llei que no existeix, que és simplement un esborrany, el tercer document que es presenta i el tercer document que el consell tècnic rebutja perquè vostès no hi estan d'acord. Per tant, no compta amb el vistiplau del Govern un tema tan important com el comerç, un tema tan important que el 2005 vàrem aconseguir consensuar tots plegats.

Per tant, doncs, el conseller Huguet avui, aquest dematí, encara feia èmfasi en la seva situació de presentar un avantprojecte i això és un esborrany, el qual en aquest Parlament no ha entrat, i de moment el més calent, com deia abans, està a l'aigüera. Al·legacions dels diferents departaments que li qüestionen al senyor Huguet tot el que és el tema de l'esborrany que va presentar... I, en definitiva, hem de dir que en aquest moment s'està parlant d'una llei com si estigués aprovada, quan no hi ha més que un esborrany que està bloquejat constantment pel consell tècnic. És a dir, podem dir que no hi ha llei.

Per tant, desgavell en el tripartit, i això fa inviable una nova llei d'equipaments comercials, tramitada tranquil·la i per via ordinària. És més, el Congrés dels Diputats, conseller, va aprovar la Llei d'ordenació del comerç minorista de manera clara, i l'està aprovant i està en un tràmit que nosaltres no som capaços d'estar-hi, el mateix que La Rioja, que l'Aragó, que Madrid, que les Corts Valencianes, que les Illes Balears ja tenen els deures fets, i vostès no han fet els deures.

Per tant, doncs, la llei actual i el PTSEC seguiran sent dret vigent, en la mesura que no seran normes derogades. Com deia aquest matí el conseller: «No passarà res el dia 28 de desembre, quan acabi el límit posat per Europa.» Sí que passarà, perquè, evidentment, transcorregut el termini per a la transposició sense haver-la efectuat, els principis de la directiva són directament invocables al que són els tribunals de justícia i els tribunals de les comunitats dels estats membres.

El conseller, aquest dematí, deia tranquil·lament que no més, com a molt, ens posaran una multa. Jo això li ho dic molt clar: això és una frivolitat. Com pot un conseller dir que, com que no complim, ens posaran una multa, i aquí ho paguem tots, i ja està, i santes pasqües.

I segon, aquelles normes que no s'ajustin a principis de la directiva, hauran esdevingut, sobrevingudament, inconstitucionals, en la mesura que contravindran articles de la Llei d'ordenació del comerç minorista reformada, i que constituïran legislació estatal bàsica.

Què passarà, doncs, conseller, si arribem al 28 de desembre sense haver adaptat la Llei d'equipaments comercials? Què passarà? Què passarà quan, per exemple, una empresa demani llicència comercial i se li denegui en base al fet que no s'ajusta al dimensionament resultant de l'anàlisi d'oferta i demanda que estableix el PTSEC, quan les sentències previsibles en eventuais contenciosos no auguren res de bo? Què passarà si algun ajuntament es fa la seva pròpia interpretació de la situació jurídica generada a partir del 28 de desembre per la manca de transposició i ens passa, com està passant en aquest moment a Lleida, que l'alcalde Ros ja diu: «Barra lliure per a tots»?

Consellers, aquí hi han dos models: el model de Convergència i Unió, i també d'Esquerra Republicana en aquest sentit, de mantenir el que és el model comercial català, i el seu model de barra lliure, el seu model de camp qui pugui, i que aquí, doncs, això és per a tots un gran desastre.

Per tant, doncs, vostès no volen el model català de comerç, conseller. Un model que –li dic el que he dit al començament– tant de consens ha tingut altres vegades. Vostès miren cap a un altre costat, vostès volen que siguem una comunitat més; això és normal, ja hi estem acostumats en altres àmbits i en altres coses, però no és bo que es trenqui l'equilibri comercial a Catalunya. No volem ser, conseller, com Madrid o com València. Volem ser Catalunya. Volem que el fet de passejar per una ciutat sigui amb gent, amb botigues. No volem ciutats il·luminades sense comerç perquè vostès se l'hagin carregat.

Ens queden possibilitats de resoldre el tema abans del 28 de desembre, conseller, i, per tant, hi han possibilitats. Jo espero, de la seva intervenció posterior, que ens digui alguna cosa al respecte, què tenen previst, perquè queden exactament trenta-set dies, si no m'equívoco.

Per tant, doncs, vostès, conseller, no han fet els deures. La directiva va ser aprovada fa tres anys per la Unió Europea. Han dormit a la palla, això és evident. I vostès, que diuen sempre que tot és gràcies a vostès, aquests cofoïsmes que sempre diuen, avui també és gràcies a

vostès, a la seva ineficàcia, que ens trobem en una situació d'intranquil·litat en el sector, un sector que pateix i que, evidentment, està molt empenyat –deixi'm que li digui la paraula ben clara.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

Per tant, doncs, sàpiguen que nosaltres tenim el coratge de plantar cara als seus socis si hi ha majories; crec que és important que hi hagi majories en tema comercial. El comerç està fent una feina molt important a nivell de Catalunya, és una de les riqueses nostres que no podem deixar de banda. I cregui'm..., que vostè no sé si hi ha parlat, perquè no és el conseller del ram, però el senyor Huguet sí que hi ha parlat, i el conseller Huguet sap perfectament, i el senyor Artur Mas, el nostre president, que hi ha parlat, sap perfectament que hi ha molta preocupació en el tema.

Per tant, reitero la sorpresa de veure'l avui aquí assegut –evidentment, li agraeixo que hagi vingut–, també me sobta...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

...que no hi sigui el conseller Huguet, almenys per escoltar, perquè sabia perfectament que parlaríem de comerç. Però, en qualsevol cas, vostè en aquest cas ara té la paraula i després, a la rèplica, ja en parlarem.

Moltíssimes gràcies. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Il·lustre senyor president, senyors diputats, senyor diputat, últimament em trobo que des del Grup de Convergència es veu que no solament diuen el que ells han de dir, sinó que diuen el que hem de dir nosaltres i el que hem de fer des del Govern, no? Però és que, en aquest cas, a més, ja em resulta realment..., em provoca un cert estupor, perquè, escolti'm, vostè ho tenia molt fàcil. Diu que se sorprèn. Lamento haver-lo sorprès, perquè era l'última cosa que jo volia, sorprendre'l a vostè. El que està sorprès sóc jo, que vostè faci una interpellació que diu: «Quin és el capteniment del Govern pel que fa a l'aplicació de la directiva europea referida a la liberalització de la prestació d'activitats de servei i el seu exercici?» Sent així que el departament que jo tinc l'honor de dirigir és el responsable per acord de govern de liderar la transposició de la directiva, doncs, comprendrà vostè

que, complint amb les meves responsabilitats..., aquí em té, vostè.

Si vostè el que volia era fer una interpellació sobre la transposició de la llei de comerç i de la política de comerç, ho tenia molt senzill: faci una interpellació dient això. Miri, ja veu que la meua sorpresa és veure que ara vostè no vol parlar de l'aplicació de la directiva sinó de la llei de comerç. Doncs, digui-ho; escolti, digui-ho. Però últimament es veu que es deu haver posat de moda, això, en el seu grup. Tindrem debats molt divertits. M'entén?

De manera que ja ho veu vostè, si no és que això respon a una confusió, una més, de la intervenció confusa, profusa, difusa i difícil d'entendre que vostè ha fet. I que no sàpiga que una cosa és la directiva de serveis i l'altra és la llei de comerç. M'he quedat amb el dubte, francament, passat l'estupor. De manera que ja ho sap, la pròxima vegada, si vol parlar de comerç, digui-ho, i parlarem de comerç. També en parlarem ara, si vol.

Però començaré, per una qüestió de responsabilitat, per dir-li quatre coses respecte a la directiva, perquè vostè s'ha permès també opinar respecte a la directiva. Efectivament, el desembre del 2006 entra en vigor la Directiva 2006/123 de la Comunitat Europea, del Parlament Europeu i del Consell. Objectiu central: que el mercat europeu de serveis sigui tan únic com ja ho és el de mercaderies. Això vol dir eliminar els obstacles que continguin regulacions de totes les administracions que dificultin el lliure establiment i la lliure prestació de serveis; també aquells que no tenen establiment.

Els canvis més rellevants són la supressió o simplificació de tràmits administratius; l'eliminació de qualsevol tipus directe o indirecte de prova econòmica tendent a harmonitzar oferta i demanda –o sigui, vostè no pot dir: «Aquí no hi pot venir perquè la demanda ja està saturada»; no ho pot dir, això–; l'eliminació de totes les barreres d'entrada administrativa no justificades, i establir com a ordinari el règim d'establiment per mitjà de comunicació, eventualment acompanyada de declaració responsable, reservant el règim d'autorització a excepcions basades en raons d'imperioses d'interès general.

Es posa en marxa tot el procés d'implantació d'aquesta directiva, que és d'una enorme complexitat, perquè estem parlant d'un nombre molt i molt elevat de normes. A nivell espanyol es fa un grup de treball liderat pel Ministeri d'Economia i Hisenda, i, a nivell de Catalunya, el Govern crea a l'octubre de 2007 un grup de treball interdepartamental liderat pel departament de la persona, del conseller que en aquests moments li està contestant la interpellació.

Procés de transposició que té tres fases: una primera, identificació de les normes inicialment afectades, potencialment afectades, que a Catalunya el resultat va ser de 483 casos continguts en 357 normes; segona fase, avaluació dels casos per part..., autoavaluació per part dels implicats; tercera fase, transposició material, que és en la que estem. De manera que de treball se n'ha fet i molt; ingent treball s'ha fet, m'entén?, un treball ingent.

I estem en la tercera fase, que és la transposició material. Aquesta transposició s'ha de fer a nivell de l'Estat i a nivell nostre. Hi ha coses que nosaltres no podem fer fins que no s'hagin fet a nivell de l'Estat, cosa que vostè suposo que comprendrà perfectíssimament.

A nivell de l'Estat, s'havia de fer per dues vies, que és la que anomenen la llei paraigua, que és una llei habilitant, i la llei òmnibus. La llei òmnibus no està aprovada encara; la llei paraigua sí, però la llei òmnibus no. I no estant aprovada la llei òmnibus, nosaltres tenim limitacions serioses per poder continuar en cascada cap avall.

Quin és el capteniment del Govern? Doncs, és molt clar, escolti'm. Aquesta és una llei activa que per part d'alguns és observada amb recel; diuen: «Compte, que posa en perill el nostre model! Compte, que això que vinguin els serveis, que pugui haver-hi establiments ens pot acabar perjudicant!»

I nosaltres diem: «Preservant el nostre model, que és fort, que és potent, que funciona, és una gran oportunitat.» Perquè la història ens demostra..., miri, aquests temors també hi eren l'any 86. Vostès se'n recordaran, no?, perquè el seu grup en aquell moment estava al Govern. I el 86 hi havia molts temors. Deien: «Ai, ai, ai, ara que s'obren les portes de la Comunitat Europea... Aquí nosaltres ens havíem acabat creient que érem alguna cosa gràcies al mercat protegit espanyol. I ara, malament.» I no. Des del 86, com han anat? Molt millor. Perquè a nosaltres navegar en aigües obertes ens va bé, obrir portes i finestres ens va bé. I des de l'any 86 cada any hem crescut un punt més que la mitjana europea. I aquí és el mateix; és una gran oportunitat, per competir bé i demostrar que nosaltres en aquest mercat més obert, de 400 milions, hi tenim empreses de serveis que podran tirar endavant d'una manera importantíssima, a tot Europa. I és com ho hem de fer.

I en aquests moments estem precisament en aquesta fase final de la transposició. Fase final, perquè la transposició té tres fases. Com que el dia 28 de..., el dia 30, el 31 –de fet, és el 28, no?– de desembre hi ha aquesta data límit i tenint en compte que tenim aquestes limitacions que ens imposa el retard de la normativa estatal, el que farà el Govern és aprovar, el dimarts probablement, un projecte de llei, un avantprojecte que es transformarà en projecte de llei, després de passar pel Govern, de delegació legislativa. És un projecte de llei de bases, d'acord amb les capacitats que ens ofereix l'Estatut; de fet, ja s'ha utilitzat anteriorment.

Aquest decret el que farà és facultar el Govern per aprovar la normativa a través de decret legislatiu, via que ja s'ha utilitzat en altres ocasions i que és lògic que es faci per raons d'urgència i per la mateixa complexitat de tota aquesta transposició.

Això vol dir que aquesta llei de bases, que es portarà al Parlament per ser aprovada abans que compleixi aquest termini, indicarà dues coses. Primera, en un annex, tota la normativa que ha de ser objecte d'aquesta adaptació a través d'un decret legislatiu o de decrets legislatius, i les bases mandatant el Govern a fer-ho d'acord amb aquestes bases, amb aquests principis, que són els de la directiva.

I, després, un cop fet aquest procediment, que correspondrà fer al Govern, a través d'un procediment de decret legislatiu, es dirà al Govern: «I has d'anar al Parlament a rendir comptes», com es fa amb els textos refosos o com es fa amb els decrets llei, per tal que el Parlament, efectivament, validi o no la tasca feta pel Govern. De manera que estigui tranquil, es compliran els terminis i en cap moment no hi haurà buit legislatiu.

Llei de comerç. Home, vostè opina sobre coses que veig que en alguns moments dona la impressió que està molt ben informat, perquè ens parla d'esborranys d'esborranys d'esborranys, i, d'altra banda, crec que parla des d'un gran desconeixement, permeti'm que li ho digui.

I, d'altra banda, no sé si és conscient que vostè estava interpellant el Govern, encara que no fos el conseller que volia vostè interpellar, no el PSC, que diu: «Oh, és que el PSC fa, deixa de fer...» Escolti, jo estic molt honorat de ser membre de la direcció del PSC, però aquí no s'interpel·len els grups parlamentaris, m'entén?, s'interpella el Govern. De manera que vostè estava parlant amb un membre del Govern, en aquesta qüestió, no amb un dirigent del PSC, condició a la qual, evidentment, d'altra banda, no renuncio.

Després acaba dient, diu: «Vostès han presentat esborranys.» Jo crec que també hi ha hagut una certa confusió, no? No sabem... Diu: «No era un avantprojecte, sinó un esborrany» –diu–, «perquè no ha entrat al Parlament.» Home, és que no sé si sap que al Parlament només hi entra quan deixa de ser un avantprojecte i esdevé un projecte; llavors sí que entra al Parlament. De manera que la condició d'avantprojecte no pot ser negada pel fet que no hagi entrat al Parlament, com vostè ha pretès. Hi ha un avantprojecte, efectivament; ha passat pel Consell Tècnic i està en discussió al si del Govern; està en discussió, està en tràmit de perfeccionament.

Per aconseguir què? Els objectius que perseguim en matèria de model de comerç, en matèria de la llei de comerç, llei molt important, que ha de complir tres grans criteris.

Primer, respecte a la directiva, evidentment. Estem fent això per adaptar-nos a la directiva. De manera que malament aniríem si el resultat d'això fos fer el contrari del que diu la directiva. Perquè hem d'evitar les multes, com vostè molt bé diu, i com tots volem, evitar les multes; el conseller Huguet el primer, pot estar-ne segur. De manera que, primer objectiu, respecte a la directiva, amb tot el que vol dir: hem de garantir la llibertat d'establiment, tenint en compte aquests criteris que abans li he dit, tan importants, que estan continguts a la directiva.

Segon, manteniment, potenciació del model de comerç català, que és un model que el que vol fer és una oferta diversificada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), diversitat de tipus de model –estic acabant, president; són deu, vint segons–, diversificació d'oferta. En segon lloc, una ciutat amb comerços al carrer, amb vida al carrer. Jo no sé quin país deu veure vostè quan diu que estem en un model del campí qui pugui, de la barra lliure, no? Obri

la porta, surti al carrer i ho veurà. Si a Catalunya, després de sis anys de govern dels que estem governant, em diu que som un perill perquè ens volem carregar aquest model, doncs, escolti, hem tingut sis anys per fer-ho i no ho hem fet, no? Al revés, l'hem preservat, li hem donat més força que mai.

I, en tercer lloc, evidentment, respecte a...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...les nostres competències. Què passarà el 31 de desembre? Doncs, el que els ha dit el conseller Huguet avui al matí, que és que el 31 de desembre, si no s'ha fet la transposició en aquell moment però ja hi ha prevista la data de transposició, com hi serà, continuarà en vigor la normativa actual, fent, si cal, un canvi d'aquells aspectes que més podrien entrar en contradicció durant aquest període de temps de què disposarem.

Moltes gràcies, senyor president. I disculpi'm.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Gràcies per les seves lliçons de professor que ha tingut, però cregui'm i deixi'm dir-li que ni idea. Perquè vostè parla amb el seu soci de govern? Vostè parla amb Esquerra Republicana? Hi ha parlat amb el senyor Huguet?

Perquè, clar, el plantejament que vostè ens fa aquí no té res a veure amb tot el procés que jo li he explicat..., i que el conseller Huguet, que està preocupat..., i a Esquerra Republicana la senyora Gemma Puig està preocupadíssima per la transposició de la directiva de serveis.

I suposo que Esquerra Republicana és govern. O ho és quan convé? Però, en aquest cas, cregui'm que –i preguntí-ho als seus socis de govern– vostès van per un costat i Esquerra Republicana va per un altre. Si no, per què els festejos amb nosaltres? Si no, per què ens han vingut a veure? Perquè vostès miren cap a un altre costat? O és perquè vostès només volen grans superfícies, un altre model, una altra manera de fer?

I vostè ho ha dit molt clarament: eliminar obstacles. I s'està carregant amb això... I ho ha dit tot cofoi, aquí davant, eh?, la mar de bé: «La directiva de serveis eliminarà obstacles.» Fantàstic! Però això sí: barra lliure, i el comerç, a patir.

Escolti'm, el model català és d'equilibri. I vostès, amb les seves propostes... I no em digui que no ha vist els esborranys, perquè nosaltres els tenim. Tenim tres esborranys, i resulta que el Govern no els té. Sorpresa. Caram! O potser és que nosaltres som govern? Escolti'm, som oposició, eh? Tenim tres esborranys i els hi puc donar després. I vostè no els ha vist? Llavors, qui

lidera aquí? Vostè? El senyor Huguet? O què estan fent? O ningú?

El que sí que està clar, conseller, és que vostès ara faran un decret llei, perquè no els toca més remei per la seva ineficàcia durant aquests tres anys –tres anys!– que no han estat capaços de posar-se d'acord. I hem jugat amb un sector tan important per Catalunya, que tant aporta al PIB. Tres anys! És possible això? És possible que ara hagin d'anar corrent amb un decret llei quan el 2005 vam fer una llei per consens de tota la cambra, que tots hi vam estar d'acord?

Escolti'm, conseller, aquest decret llei..., com serà aquest decret llei? És a dir, una imposició? Ens mirara de dir vostè quin serà el llindar de metres quadrats? Quins requisits tindrà? És a dir, com serà aquest decret llei? Serà capaç de consensuar-lo?

Si el conseller Huguet aquest matí ja estava dient que, si no hi ha més solució, arribarem a un decret llei, què està dient, què ens està dient, el conseller Huguet? Ens està dient que no té consens amb vostès, perquè nosaltres estem a l'oposició. I ho ha dit des d'aquesta tribuna, li ho repeteixo, i consta al llibre de sessions del Ple. Si no hi ha consens, no ens tocarà més remei que anar amb un decret llei. Per tant, *ergo*, no hi ha consens, hem d'anar amb un decret llei, perquè el senyor –del PSC, en aquest cas– Castells, del Govern tripartit, doncs, deu imposar-se a Esquerra Republicana, dic jo. La bota del PSC esclafa Esquerra. (*Remor de veus.*) I, per tant, Esquerra..., escolti'm, Esquerra, què està fent?, quin paper? Tragant –tragant. I res pitjor: encara traga més el comerç de Catalunya.

Per tant, escolti'm, és lamentable que ens trobem en aquesta situació. Però miri... (*Persisteix la remor de veus.*) Tranquils, tranquils. Miri, encara queden possibilitats, perquè considerem que des d'aquest plenari podem arribar a consensos tots plegats. Hi han fórmules. Nosaltres l'hem ofert diverses vegades, amb els diferents documents que tenim, i que, si vostè no té, molt gustosament els hi faré arribar després. Però els tenim. És estrany que vostè no hagi vist uns documents que han passat pel Consell Tècnic. O és que vostè el Consell Tècnic el passa per alt? Perquè, si no, no ho entenc. És a dir... (*Remor de veus.*) No, no; rigui del que rigui... Perquè, si no, escolti, digui-li-ho al senyor Huguet, això. El senyor Huguet ens diu... (*Persisteix la remor de veus.*) M'escolta o no? Escolti'm..., faci el favor! La directora general –la directora general– ens diu que no passen pel Consell Tècnic els diferents esborranys. Per tant, vostè hauria de saber-ho, si porta Economia, no?, dic jo.

Bé, en qualsevol cas, escolti'm, el termini s'està exhauint, el termini del 28 s'està acabant i també s'està acabant aquest Govern. Permeti'm que li ho digui: s'està acabant el termini i també s'està acabant el Govern. I això és només una mostra que ens trobem davant d'un final d'etapa, conseller.

És una llàstima, no que sigui final d'etapa, sinó que el comerç hagi de patir la seva ineficàcia, per estar a final d'etapa, de descoordinació, de mala manera de fer, i, evidentment, avui s'ha vist molt clarament que entre la interpellació de fa una hora i mitja o dues –d'Es-

querra Republicana, per cert–, i la interpellació nostra, de Convergència i Unió, aquí, hi ha una distància que, francament, és la distància que hi ha entre vostè aquí assegut i el conseller Huguet a l'altre costat.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Pellicer i Punyed

Per tant, estem parlant de costats diferents.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en un cosa vostè sí jo crec que endevinarà amb els seus dots profètics, que és que com a màxim en un any hi haurà eleccions. En això té tota la raó. Si per això vostè entén que el Govern s'està acabant, doncs, sí. Aquest Govern, efectivament, la legislatura s'acaba en un any, i en un any hi haurà eleccions, no? O sigui que en això sí que li he de donar la raó.

Molt pocs arguments deu tenir vostè quan ens va recordant..., va insistint en coses que..., escolti, què vol que li digui?, és que no acabo de veure exactament què vol dir. Diu. «Esberranys, com pot ser que vostè no els conegui, si jo els conec?»

Però, a veure..., alguna de les coses que he dit abans pot fer pensar que jo no conec l'avantprojecte de llei que avui està en tràmit administratiu al Govern? Si jo he dit que hi era! No ho sé... Jo, perdoni'm, no em dec haver expressat bé, els meus dots de professor estan perdent facultats a marxes forçades. M'entén? Són sis anys, ja –són sis anys–, i amb aquests sis anys ja..., escolti'm, jo em sento absolutament frustrat en veure que no sóc capaç d'explicar-me en una cosa tan senzilla, no? Efectivament, sé que hi ha un avantprojecte de llei. Queda entès? Sé que hi és.

Tots els esborranys i esberranyets que vostè ens ha anat comentant..., aquests. ja, francament, el dia que vostè vulgui me'ls ensenya, i li diré «aquest el conec, aquest no el conec, aquest sí, aquest no», perquè m'ha dit que li he vingut a festejar. Aleshores, jo aquí tampoc no hi vull entrar massa perquè vés a saber fins on arribaríem. O sigui..., i com que me'n fio perfectament de la fidelitat inqüestionable dels nostres socis, com ells es poden fiar de la nostra, de moment és com si no ho hagués escoltat. M'entén? O sigui que no tracti de crear mal ambient, perquè no ho aconseguirà tampoc –no ho aconseguirà. (*Veus de fons.*) M'entén? O sigui que no.

Vostè aquí, doncs, hi ha una suma de confusions: les confusions, distorsió manifesta de la realitat, tan manifesta que jo crec que el distorsionat acaba sent vostè de cara a la que jo vull escoltar, però, què vol que li digui?

Primera confusió, entre directiva i llei de comerç. Sembla evident. Escolti, la directiva, em sembla que ho he dit abans, jo no he dit 480 o 380..., 400 normes! Doncs, faci vostè els comptes. M'entén? D'aquestes, de comerç, doncs, n'hi ha alguna.

«No té res a veure, directiva...» Home, sí que té a veure, compte!, sí que hi té a veure. La transposició de la directiva obliga també als aspectes de comerç, evidentment. Però quan vostè pregunta per la transposició de la directiva, vull dir aquí... Miri, em fio de la seva bona fe, o sigui, igual ha fet aquesta pregunta pensant-se que estava preguntant per la Llei de comerç vostè, doncs, no, ha preguntat per la transposició de la directiva. Miri, què vol que li digui. M'entén? Però la transposició de la directiva va bastant més enllà que la Llei de comerç. I vostè ho confon. I tota l'estona ha estat barrejant les dues coses. Tant és així que també se m'ha confós a l'hora de dir «decret llei, que jo estic dient...» No..., compte!, jo he parlat d'un decret legislatiu, és la segona confusió: decret llei i decret legislatiu, que són dues coses diferents. També a mi m'ha costat d'entendre, de manera que entenc perfectament que vostè, que l'ha agafat de sobte, encara no se n'hagi fet càrrec, però no és ben bé el mateix. Estem parlant de decret legislatiu. Decret legislatiu és més semblant al que seria l'habilitació que ens fan pels textos refosos. Hi ha una decisió del Parlament..., que en aquest cas ha de ser per llei de bases, que és una llei de delegació legislativa que faculta el Govern per fer-ho i li diu com ho ha de fer. I això és el que és un decret legislatiu, que el farem nosaltres.

Això no és un decret llei, compte!, i jo parlo d'això..., també compte, perquè després encara dirà «no, és que aquest ha dit que la llei...» Doncs, no ho he dit. Compte, per la directiva... —per la directiva—, a part hi ha la tramitació del que ha de ser la nova llei de comerç. Que quedi clar que jo no he dit en cap moment que farem la Llei de comerç per decret llei ara. No compliquem més les coses del que és estrictament imprescindible. M'entén?

De manera que quedi clar, jo he dit això: decret legislatiu pel que fa a la directiva, no pel que fa a la Llei de comerç. De la Llei de comerç el que sí que s'ha dit, ho crec jo, si no estic mal informat —i a més és un tema que pot comprendre que amb el meu bon amic i company i col·lega de govern, Josep Huguet, n'hem parlat més sovint—, és que després del 31 de gener no hi ha perill de buit legislatiu, seguirà estant en vigor la normativa, i que aquella part de la normativa que, manifestament, pogués contradir la directiva es farien les adaptacions precises, per exemple, la Llei de mesures, per tal d'evitar-ho. Això és el que hem dit.

I tercera confusió, i també molt evident, no? És aquesta... —bé, confusió, en aquest cas no és confusió, en aquest cas, són afirmacions manifestament contràries a la realitat, cosa que crea una certa confusió, certament—, és aquesta visió apocalíptica que vostè vol donar del nostre model de comerç. Però, escolti'm, si fa que governem sis anys! El nostre model de comerç és el que tenim: un comerç diversificat en què hi cap tothom, tothom ha de tenir la possibilitat de tirar endavant, ser competitiu; una ciutat amb comerços al carrer, i, natu-

ralment, pensar també en els consumidors, sí. La suma de tot això ens dona un model de comerç, jo ho crec, molt raonable, que és el que tenim. Ara hi ha una directiva per això. M'entén? I aquesta directiva ens obliga a fer un conjunt d'adaptacions.

Fixi's si és així que portem sis anys, i tenim aquest model de comerç, a fi de bé, hem governant sis anys —a fi de bé. I el conseller que li parla (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) durant sis mesos va tenir l'honor... —perdoni'm, senyor president, un moment més, que ara mateix acabo— va tenir l'honor... (*Veus de fons.*) No em deixen que els expliqui l'honor que vaig tenir? Esperis, que es quedarà més tranquil, home..., de durant sis mesos ser el conseller de Comerç! I em va pertocar sap què fer? El PTSEC, just abans de les eleccions, i mira que era complicat, i va sortir el que tenim ara. O sigui que imagini's, si jo hagués volgut fer tot això que diu vostè hauria tingut una ocasió d'or, que era un govern en què durant sis mesos em va tocar fer-ho perquè el conseller Huguet, ai, las!, va decidir durant aquells sis mesos, ell i el seu partit, doncs, deixar el Govern, no?, i durant sis mesos vam estar governant i a mi em va tocar... (*Veus de fons.*)

Home, els estic dient que..., ja sap que va ser...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...va ser un moment trist, no?, aquell, i em va tocar dirigir en aquell moment el PTSEC. I tenim el PTSEC actual. De manera que ja ho veu vostè. Gràcies al fet que el conseller que els parla en aquell moment va estar portant el PTSEC, avui tenim aquest PTSEC.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics (tram. 302-00198/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre les mesures per lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics i la presenta el Grup Parlamentari Popular. Per a la seva exposició, té la paraula el senyor Josep Enric Millo. (*Remor de veus.*)

Si us plau, si us plau... (*Pausa.*) Senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem una moció que nosaltres interpretem important a favor de la democràcia. Vaig voler insistir en la interpellació sobre les mesures per lluitar contra les

conductes il·lícites dels càrrecs públics, lligat, òbviament, als recents fets de suposada corrupció que hem viscut i que encara planen, òbviament, sobre tots nosaltres, que hi havia una qüestió fonamental en la utilització, en la mala utilització dels fons públics, que és, precisament, com això afecta negativament a quelcom tan important com la democràcia en si mateixa.

Vull començar aquesta presentació de la nostra moció repetint unes paraules que em semblen bàsiques que vaig també pronunciar a l'inici de la meua interpellació, i és que penso que és de justícia, abans que res, recordar –i fer-ho solemnement– que la immensa majoria dels milers de regidors i alcaldes que hi ha a Catalunya en més de 940 municipis fan la seva feina amb autèntica vocació pública, amb autèntica voluntat de servei i sempre en defensa de l'interès general i del bé comú. I per tots ells val la pena dir això, perquè, sobretot, i abans que res, cal encoratjar-los perquè continuïn fent la feina ben feta com fan sempre i com encara fan avui i seguiran fent en el futur.

Dit això, vaig dir també en la meua interpellació que el nostre grup parlamentari presentaria avui un paquet de mesures complet, exhaustiu, concret, precisament a favor de la transparència i per lluitar contra la corrupció. Per tant, proposant mesures de control totes elles enfocades en aquesta finalitat.

Doncs, bé, avui el Grup Parlamentari Popular presenta una moció molt completa, com tots vostès han pogut veure i llegir, que bàsicament està estructurada en tres blocs, en tres paquets. Un primer bloc, de principis generals. Crec que és necessari que hi hagi una veu única del Parlament de Catalunya, formada per tots els grups parlamentaris, que diguin ben clar una cosa que és òbvia –i, per tant, penso que no per òbvia no cal tornar-la a repetir– i és la nostra més enèrgica repulsa i rebuig a qualsevol conducta protagonitzada per càrrecs públics o electes i que constitueixin accions il·legals o il·lícites, i, per tant, en contra de qualsevol cas de corrupció en la política. Penso que aquesta és una primera declaració que és important que la fem tots junts, al mateix temps que el Parlament de Catalunya, com a màxima institució política representativa dels ciutadans palsei el seu suport i la seva plena confiança en les institucions polítiques i en les diferents administracions públiques de Catalunya dipositàries, en darrer terme, de l'interès general. Penso que són dos pronunciaments que es complementen i que tots dos, al meu entendre, al nostre entendre, haurien de ser compartits per tothom.

A partir d'aquí trobaran vostès a la moció dos blocs que també crec que han de fer consens –han de fer consens necessàriament– perquè penso que, almenys, les declaracions que uns i altres hem fet aquests dies coincideixen; en tot cas, podríem establir matisos en com cal abordar certes reformes, però tenim l'oportunitat de poder-les discutir. El primer va molt dirigit..., el que es titula «Mesures d'ordre institucional», molt dirigit al fet que en el termini màxim d'un mes es presenti en aquesta cambra el Projecte de Llei de reforma de la Sindicatura de Comptes de Catalunya amb l'objectiu d'enfortir i millorar els procediments i els instruments de control i fiscalització del sector públic català. I aquí,

en concret, hi ha diversos aspectes, vull remarcar que el que volem és concretar, simplificar i agilitzar l'abast de procediments d'intervenció dels instruments de fiscalització que té la Sindicatura per tal de poder canalitzar les denúncies, queixes i sospites de gestió negligent que es faci en el sector públic català i que tinguin conseqüències. Aquesta és la gran finalitat. El segon és que, abans de finalitzar l'any 2009, el director de l'Oficina Antifrau de Catalunya pugui comparèixer en aquesta cambra perquè estigui ja plenament funcionant, a ple rendiment, i pugui rendir comptes de com està funcionant, com s'ha organitzat, com treballa i es puguin explicar ja els seus primers passos de funcionament.

Llavors, hi ha un tercer bloc, que afecta a cinc qüestions concretes. Primera, «a elaborar, en el marc del que disposa l'article 159, apartat 3, de l'Estatut d'autonomia, una llei de contractes i concessions de l'Administració pública catalana.» El segon és «modificar la Llei 13/89, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu de regular-ne unes normes que dotin de més eficàcia, garantia, transparència i agilitat els procediments administratius». La tercera és «impulsar» –de forma urgent– «la legislació urbanística de la Generalitat amb l'objectiu de garantir i reforçar la transparència en la tramitació dels procediments d'aprovació de plans i instruments urbanístics». La quarta és que el Govern s'adreci a l'Estat... –acabo, senyor president, de seguida– amb l'objectiu de fer-li arribar un informe jurídic específic, prèviament consensuat en aquest Parlament sobre les modificacions legislatives competència de l'Estat que considerem necessàries i adients per lluitar de forma eficaç contra la corrupció.

I, per acabar, un aspecte molt important. Hi ha un article de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, concretament l'article 71, apartat 4, que parla del principi de transparència. Demanem que el Govern aprovi, en el termini màxim de tres mesos, una normativa del desplegament d'aquest...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...article. El desplegament de l'Estatut és important, el desplegament, doncs, d'aquest article també és important.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Hi han presentat esmenes. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción del Grupo Popular parte de unos principios generales que se comparten: el rechazo a la corrupción política y el apoyo a las instituciones democráticas, al tiempo que aborda una

serie de medidas institucionales y legales que también se asumen por este diputado, como son la elaboración de una nueva Ley de la Sindicatura de Cuentas de Cataluña, la puesta en funcionamiento de la Oficina Antifraude, la elaboración de una ley propia de contratos y concesiones, la reforma de la Ley de organización, procedimiento y régimen jurídico de las administraciones de la Generalitat, la reforma de la legislación urbanística, y todo ello en un marco normativo de transparencia, tal como bien ha dicho el diputado señor Millo.

Sin embargo, no sé si decir que, sorprendentemente, la moción elude un tema: el de la transparencia de la financiación de los partidos políticos. Las últimas encuestas del CIS reflejan una profunda desconfianza hacia la clase política, que se ha convertido en el cuarto problema para los españoles. Es más, los propios partidos políticos son causa de inquietud y se han colado también en los primeros puestos de las preocupaciones. No es extraño, por lo tanto, que España tenga la tasa de afiliación a partidos políticos más baja de toda Europa.

Cabe preguntarse si los partidos políticos son conscientes de este problema y si están dispuestos a aprobar medidas de transparencia en lo que hace referencia a la financiación, puesto que eso, sin duda, les servirá para recuperar la credibilidad y la confianza de los ciudadanos. Les brindo una oportunidad: háganlo con la enmienda que se presenta por parte de este parlamentario, puesto que, en definitiva, lo que se pretende es la mejora de la financiación y alcanzar un mayor nivel de transparencia en los partidos políticos.

Es cierto que la Ley orgánica 8/2007, de financiación de partidos políticos, mejoró el modelo imperante con anterioridad, pero no fue suficientemente valiente y dejó unos flecos que hoy aquí pretenden ser corregidos de alguna manera por parte de la enmienda que se presenta a la moción.

No son medidas originales, las que se contienen en la enmienda. De hecho, casi todas han sido extraídas de las conclusiones contenidas en el Informe de evaluación sobre la transparencia de la financiación de partidos políticos en España que aprobó el Greco –que, como saben ustedes, es el Grupo de Estados contra la Corrupción, del Consejo de Europa– recientemente, el pasado 15 de mayo. También se han extraído del reciente Informe 25/2009 de la Sindicatura de Cuentas, sobre el acuerdo de transparencia y autolimitación de gastos electorales y de financiación de los partidos políticos. Y también de los informes del Tribunal de Cuentas.

Conocido es que el modelo de financiación español es mixto, privado-público, y sin embargo tiene una importante incidencia la aportación pública, que, según informes, unos valoran –el Tribunal de Cuentas, en un informe del 2005– en el 74 por ciento de la financiación total, mientras que el informe Greco, en función de los partidos políticos, lo oscilaba entre el 80 y el 95 por ciento de la financiación pública.

Es decir, tenemos que establecer medidas urgentes para dotar de seguridad, transparencia y fiabilidad al modelo de financiación de los partidos políticos. En ellos, sin duda, tiene un apartado importante el tema de las can-

celaciones de deuda. Los préstamos bancarios son una importante fuente de financiación política en España. Se estima que la deuda de los partidos políticos alcanzaba casi 145 millones en el año 2005. La Ley orgánica 8/2007, es cierto que hace especificar el contenido de los préstamos, pero sin embargo no establece ni lo que se refiere a la condonación de préstamos o si se conceden créditos en términos preferenciales; es decir, estos aspectos no se contemplan, estas prohibiciones no se contemplan en la ley de financiación. Sin embargo, entendemos que es fundamental que se conozcan a los donantes y que se conozcan a los donantes, e insisto, porque las *caixes*, las cajas y los bancos son donantes en la medida que condonan préstamos.

También las cuentas de los partidos deben ser saneadas, y es imprescindible que se considere a los partidos políticos como una sola unidad económica.

También es imprescindible que se aporte una información transparente y clara, y al hilo de esto se establecen una serie de medidas que se contienen en las propuestas que se hacen. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ya acabo, señor presidente.

Únicamente señalar que también habrá que reformar la mecánica de los grupos parlamentarios. En este sentido, el propio Tribunal de Cuentas ha recordado que es necesario observar un mayor rigor en la obligación de que las subvenciones a los grupos parlamentarios se apliquen específicamente a su funcionamiento, sin financiar gastos de actividad ordinaria.

No podemos seguir viviendo en ficciones...

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...y, si se están financiando los partidos políticos a través de grupos parlamentarios, que se diga sin más o que se prevea en la ley, pero que no se oculte mediante medidas simuladoras.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, per presentar les seves esmenes té la paraula la senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres ens volem posicionar sobre la moció presentada pel Grup Popular, subsegüent a la interpel·lació amb relació a les mesures per lluitar contra les conductes il·lícites dels càrrecs públics. Estem d'acord amb aquell principi inicial, que compartim plenament, dels dos primers punts, és a dir, l'enèrgica repulsa i rebuig de qualsevol conducta il·lícita o il·legal dels càrrecs públics electes, i per altra banda, també, el suport i la confiança plena en les institucions polítiques i en les administracions públiques de Catalunya. Però és que també volfem afe-

gir una altra qüestió, que és el suport i confiança en la major part dels càrrecs i servidors públics, perquè actuen en general de bona fe i moltes vegades posen una dedicació que no es troba en altres situacions i en altres casos.

Creiem, no obstant i dissortadament, que potser no podrem evitar mai els casos individuals o aïllats de males pràctiques col·lectives o aprofitament del càrrec que es sustenta quan s'utilitza amb finalitats per a les quals no està previst aquell càrrec. Però bé, això passa tant en l'àmbit públic com en el privat. Però el que ens passa és que en l'àmbit públic hem de ser molt curosos i exigents, perquè representem l'interès general i, a més a més, l'interès de les persones i dels ciutadans.

Tot això ens porta a considerar que les mesures que vostès proposen d'ordre institucional i legislatiu han d'anar més enllà i han de ser concretades al més aviat possible en quatre direccions. La primera: revisar i millorar l'actuació i funcionament de tots els òrgans de control, supervisió i fiscalització de les administracions públiques catalanes i del seu sector públic, des del control del Parlament, el control de la Sindicatura de Comptes, la Intervenció General, el control financer, etcètera. La segona és adoptar les mesures concretes de bon govern en els processos i procediments de les administracions públiques. La tercera via és concretar les exigències d'actuació ètica i legal dels càrrecs i directius públics, en funció dels diferents àmbits d'actuació de cadascun. I la quarta és millorar qualitativament el control de l'actuació de les entitats que reben els ajuts, les subvencions, o bé es relacionen amb l'Administració a través de convenis, prestació de serveis o contractes de tota mena.

Per això creiem que el Govern ha de presentar un conjunt equilibrat d'iniciatives, d'iniciatives de bon govern, d'iniciatives de transparència i de processos i procediments, de seguiment i exigència de retiment de comptes, entès el retiment de comptes en un sentit ampli. I quedi clar que no volem més burocràcia; no volem més burocràcia, sinó que volem més eficàcia. No volem més impost del temps, com deia ahir el president del nostre grup parlamentari.

Algunes d'aquestes iniciatives ja han estat recomanades per alguns informes, informes bons, per cert, no innecessaris o inútils, i tampoc ens referim al concepte de transparència que el tripartit ha fet servir una i mil vegades. Creiem, en definitiva, que aquest és un conjunt d'iniciatives que ha de comportar una inflexió en el dia a dia i en el full de ruta de les administracions públiques i del sector públic.

Però volem el màxim acord i compromís i implicació en el Parlament, que vol dir el màxim consens i implicació de tots els grups polítics, perquè, escolti'm, això és cosa de tots. Massa sovint el Govern ens té acostumats a l'apropiació del funcionament dels òrgans que depenen d'aquest Parlament. Si no, mirin, és que no creurem que hi hagi una intenció real de canvi i millora, en els quals volem ser-hi, volem ser-hi nosaltres, i volem contribuir-hi. I si no es vol l'acord i consens creurem que són propostes conjunturals, partidistes i de cara a la galeria, que no pretenen atacar el fons del problema,

sinó que solament interessa la forma, que finalment vol dir la imatge i la propaganda.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ara, per fixar la seva posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Bé, moltes gràcies, senyor president. Efectivament, per posicionar-nos, tal com deia la senyora Pifarré... Nosaltres votarem a favor dels punts 1 i 2 de la moció que planteja el Grup Popular, i en el cas que s'accepti l'esmena que plantejava ara la representant de Convergència, de la part final de l'apartat 2, també hi votariem a favor.

Respecte als apartats 2 i 3, a la resta de la moció, hi han elements que pensem que ja s'estan fent; d'altres que pensem que, lògicament, no hi estariem del tot d'acord, no perquè hi estiguem en contra, sinó perquè veiem la situació de manera diferent; hi han qüestions que pensem, també, que són un error, fonamentalment allò relatiu a les normes d'actuació de règim interior de l'Oficina Antifrau... Per cert, vostè sap perfectament, com jo, que en el tema de l'Oficina Antifrau en aquest moment depèn d'un partit polític aconseguir la unanimitat en la votació d'aquestes normes d'actuació. És únicament un partit polític, en aquest moment, que té esmenes vives, i per tant..., vostè sap perfectament que no és el meu partit, ni és Esquerra, ni és Iniciativa, ni és Convergència, ni és Ciutadans. I jo crec que, si aquest partit fa l'esforç d'acceptar tot això, no hi haurà cap problema; però, en qualsevol cas, no és el director de l'Oficina Antifrau el que hauria de, diguem-ne, comparèixer aquí en funció de si s'accepta o no, perquè aquestes normes s'han d'acceptar en aquest Parlament, i el senyor director no té res a veure amb l'acceptació o no d'aquestes normes.

En qualsevol cas, jo sí que li agrairia al senyor Millo el to de la seva intervenció. Jo crec que és aquest, el to, un to constructiu. No és el moment de dir: «I tu més», eh?, no és el moment de començar amb declaracions, diguem-ne, de caràcter..., que podrien complicar més la qüestió, sinó que és el moment de, entre tots, començar a treballar en una manera i direcció correctes.

Jo crec que el Govern ha iniciat una línia de treball molt important, des del primer moment, des del moment de la constitució de l'actual Govern. En aquest moment tenim i es publica la relació de tot el personal eventual i dels seus sous. Això es fa ara; abans no es feia. Tenim que ja es publiquen els sous dels alts càrrecs de la Generalitat, i és públic. Això es fa ara; abans no es feia. Ara tenim que ja es publiquen periòdicament les subvencions atorgades per la Generalitat. S'han fet, diguem-ne, s'han regulat amb tot el Parlament els estudis d'opinió, perquè siguin publicats en un registre. I, a més a més, vostè sap perfectament, perquè s'ha explicat a bastament, que el president de la Generalitat va encarregar al Govern en la seva reunió de fa uns dies, del 10 de

novembre, elaborar aquest conjunt de mesures a favor de la transparència, contra la corrupció i en benefici de les bones pràctiques de l'Administració, que es presentaran al si del Govern el dia 24 de novembre.

Per tant, estem parlant de reforçar la publicitat dels convenis urbanístics, de fer un registre públics de convenis urbanístics. Estem parlant de més transparència, estem parlant sobretot d'aquelles finques que puguin ser objecte de requalificació. Estem parlant també que des de la conselleria d'Economia es tindrà un major..., ha rebut l'encàrrec de reforçar el control també de la Sindicatura de Comptes sobre els ajuntaments, i, sobretot, mirar de concretar l'obligatorietat que els ajuntaments puguin presentar els seus comptes davant aquesta Sindicatura de Comptes. Per tant, estem parlant de reforçar també l'eficàcia dels informes de la sindicatura. Estem parlant de regular i augmentar la transparència de les entitats per facilitar l'accés a la informació i als seus òrgans de control. Estem parlant de les referides específicament a les fundacions i a les associacions d'utilitat pública. Estem parlant de la compatibilitat dels càrrecs amb les diferents entitats. I estem parlant d'un paquet, en definitiva, de setze actuacions concretes, en el qual participaran responsables de tres departaments del Govern.

Per tant, estariem a favor del primer punt. Estariem rebutjant el punt segon i el punt tercer, perquè hi ha algunes coses que s'estan fent, perquè tenim un govern que ja ha agafat la iniciativa en aquesta direcció i perquè, entre altres qüestions, discrepem.

Però, sobretot, encara que hi votem en contra, m'alegro molt de la part en què coincidim i hem coincidit de la seva intervenció. Coincidim que no es vulgui criminalitzar a ningú; hi estem absolutament d'acord: aquest Parlament no pot criminalitzar a ningú, ni cap institució, ni cap sector. Perquè no és el moment de començar a dir: «I tu més», sinó que és el moment de veure entre tots com millorem el nostre sistema; perquè és el moment de prestigiar la política, és el moment de prestigiar allò públic, perquè és la millor manera de combatre de la desafecció i la corrupció, i sobretot també perquè ara precisament és el moment de prestigiar aquesta vocació pública, aquesta voluntat de servei públic que de manera absolutament honesta, de manera absolutament transparent i sobretot també, en molts casos, de manera absolutament altruista la immensa majoria de càrrecs públics d'aquest país estan fent en el seu dia a dia.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades... Bé, Esquerra Republicana, senyor Millo, comparteix l'esperit de la seva moció: alguns aspectes els compartim i els recolzarem en la votació; d'altres aspectes, doncs, no en la mateixa mesura, però, òbviament, compartim l'esperit d'aquesta moció. Però anem

a pams, perquè és una mica llarga i li volia fer comentaris respecte a diversos aspectes que planteja la moció.

En primer lloc, òbviament que compartim la declaració inicial, la recolzarem, ja li avanço que la votarem favorablement, però és una declaració de principis sense efectes vinculants. És evident que rebutgem les conductes il·lícites dels càrrecs públics, evidentment; és que si no ho féssim seríem còmplices d'una conducta il·lícita. És una mica un sense sentit, eh?, el que votarem, és una obvietat, però, bé, ho votarem.

Ara, jo el que els demano és que sobre aquest aspecte vagin més lluny, no solament ens quedem amb una repulsa, amb un rebuig en el pla teòric, sinó que siguem, cadascuna de les formacions polítiques, exemplars en aquest camí. I aquí crec que hem d'aplicar, totes les formacions polítiques, la tolerància zero amb els corruptes, perquè això és el que ens exigeix la societat, i també el que ens està exigint l'ètica. La justícia ja fa la seva feina: jutjar si s'han comès delictes i, en el cas que així sigui, condemnar. Però els partits polítics, doncs, tenim una altra feina: hem de ser clars, hem de ser exemplars, i m'atreveria a dir que fins i tot hem de ser contundents. I hem de ser contundents perquè no es pot jugar a les ambigüitats en aquest tema. Ja saben allò de la dona del cèsar, que a més de ser-ho ha de semblar-ho. I amb tots els respectes, benvolguts companys del Partit Popular, els manca credibilitat per donar-nos lliçons en aquest sentit, perquè tothom té al cap molts i molts casos, als quals no cal que jo faci referència: Madrid, País Valencià, Palma, etcètera.

Segon punt, evidentment que també recolzem el suport i la confiança a totes les institucions i càrrecs electes del nostre país. Són milers i milers les persones que cada dia dediquen part de la seva vida a intentar millorar la vida dels altres. I en cap cas hem estat nosaltres, la meua formació política, Esquerra Republicana de Catalunya, els que hem jugat a sembrar la sospita pertot arreu. Mai ho hem fet.

Hem fet propostes concretes i tangibles per millorar la transparència política, les hem fet en el passat, les estem fent en el present i les farem en el futur, sempre que considerem que hi ha algun aspecte a millorar, propostes concretes i tangibles, aquí i a les Corts espanyoles. Mai amenaces d'estirar la manta –no ho hem fet mai–, mai amenaces que «aquí tots prendrem mal» –no ho hem fet mai. Cal denunciar, si hi ha irregularitats i es coneixen, el que cal és denunciar, i en cap cas generalitzar sospites per diluir la pròpia assumpció de responsabilitats. No pot haver-hi espais d'impunitat. I és un espectacle nefast el que hem viscut els darrers dies amb allò de: «I tu més», «I tu pitjor», «Si jo parlés...» Nosaltres, Esquerra Republicana de Catalunya, no som d'eixe món. Propostes i exigències d'exemplaritat.

Quines mesures d'ordre institucional hem d'emprendre? Bé, amb cinc minuts resulta una mica complicat, doncs, poder detallar tot això que tindrem ocasió de debatre en aquest Parlament, i ja ho debatem en el seu moment. Per què? Perquè debatem sobre les mesures de la llei de la Sindicatura de Comptes, que ben aviat n'arribarà el projecte en aquesta cambra; debatem el paquet de mesures de transparència per a les subven-

cions, com esmena a la llei d'acompanyament, en el proper Ple; debatrem un paquet de mesures de caràcter urbanístic, etcètera.

Però és que abans d'exhaurir el meu temps sí que vull dedicar una part de la intervenció a parlar de l'Oficina Antifrau, i és que és de justícia recordar com han anat les coses. Que vostès surtin aquí i ens exigeixin la posada en funcionament immediata de l'Oficina Antifrau sense posar-se vermells, a nosaltres sí que ens fa posar vermells. Perquè és que van votar en contra de la Llei de l'Oficina Antifrau, sempre han declarat que hi estan en contra i –diari de sessions– la seva companya diputada senyora Belén Pajares ens deia que els mecanismes de control ja existeixen, que la sindicatura ha de ser l'únic òrgan de fiscalització català, que l'oficina no serà eficaç, que generarà un conflicte permanent, que no ens podem permetre un nou organisme en temps de crisi econòmica... I després van votar en contra del nomenament del seu director, el senyor Martínez y Madero, tot i que en el *hearing*, que vam compartir, de la proposta del senyor Martínez y Madero, van considerar que era el millor candidat, idoni per al lloc, el millor candidat possible; però tot i així hi voten en contra, perquè estan en contra de l'Oficina Antifrau.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

De seguida acabo, president. Perquè és que cal recordar com ha anat la cosa. Perquè és que va donar-se la paradoxa que una llei aprovada la vetava l'oposició d'aquesta cambra. L'actitud poc democràtica de l'oposició en aquesta cambra va vetar l'aplicació d'una llei, fins a arribar al punt d'haver de modificar la llei per poder...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

...nomenar el president de..., el director de l'oficina i així desencallar aquest projecte. Ho han boicotejat per tots els mitjans que han tingut al seu abast.

I sap què deia la senyora Pajares? «L'oficina...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Gomà i Pons

...la volen» –acabo immediatament, senyor president–, ens deia: «L'oficina la volen tirar endavant, sigui com sigui, només perquè és un projecte estrella d'Esquerra Republicana de Catalunya...

El vicepresident primer

Ha d'acabar immediatament, senyora diputada, si us plau.

La Sra. Gomà i Pons

...i aquest projecte estrella està del tot estrellat.»

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

La Sra. Gomà i Pons

Miri, rectificar és de savis, però la necessitat de l'oficina fa molt de temps que nosaltres... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El vicepresident primer

Senyora diputada.

La Sra. Gomà i Pons

Res més. Moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Millo, per fer-li conèixer quin és el posicionament del nostre grup parlamentari amb relació a la seva moció, nosaltres també ens afegirem al que ja han comentat els companys del Grup Socialistes i d'Esquerra Republicana, en el sentit que coincidim en l'apartat 1 de la seva moció, en allò que vostè ha anomenat o que vostès anomenen «els principis generals».

Malgrat que vostès han comentat que es tracta d'una obvietat, em sembla que és del tot necessari que aquest Parlament manifesti la seva coincidència, la coincidència de tots els grups parlamentaris en la condemna, en el rebuig de la corrupció política o la corrupció institucional, i fer-ho, això, a més a més, dient que respon a la ferma voluntat, a la convicció, al compromís de tots aquells, de totes aquelles persones que ens considerem servidors públics, eh? Cal manifestar i cal dir que la voluntat política de ser lleials a l'interès públic, de ser conscients de la nostra obligació de retre comptes de la nostra gestió, de voler reforçar la qualitat democràtica del nostre sistema polític i administratiu, és del tot ferma.

Coincidir també en el suport, en la confiança, que vostès reflecteixen en aquest apartat primer de la seva moció, en les institucions polítiques i en les administracions i en totes aquelles persones que exerceixen càrrecs públics, siguin electes o siguin professionals.

Pel que fa a la resta de mesures que vostès plantegen, llavors, m'hi referiré: entenem que aquesta iniciativa ja l'ha pres el Govern de la Generalitat, i, per tant, jo crec que hem d'esperar a conèixer quin és aquest paquet, aquest conjunt de mesures que el Govern tira endavant.

Algunes ja les hem pogut conèixer, sobretot aquelles que fan referència a les fundacions.

En tot cas, deixin-me aprofitar per constatar també que d'ençà que tenim democràcia, diguéssim, hem progressat des del punt de vista de la rendició de comptes, només faltaria, eh? Fins i tot en aquesta mateixa legislatura el senyor Pérez ha pogut enumerar algunes de les iniciatives que el Govern ha tirat endavant en aquest camp. Hem de reconèixer –i jo crec que en això també coincidirem tots– que cal, malgrat aquest innegable progrés en el camp de la rendició de comptes, que hi ha claríssima necessitat, una urgència per adoptar, per millorar mecanismes, nous mecanismes de transparència i bon govern, de control, de fiscalització, etcètera.

Tots som conscients que passem per un moment, l'actual, en què la gestió pública està sota permanent sospita i que la relació entre la ciutadania, els ciutadans, i les institucions polítiques democràtiques és viscuda sovint des de la desconfiança, des del descontentament. Igualment, crec que tots som conscients que no hi han fórmules màgiques; si les tinguéssim, ja faria temps que les hauríem adoptat, fórmules màgiques per recuperar la confiança i per vèncer la desafecció, i més en un moment en què cada vegada més la societat es mostra més exigent que mai.

Així doncs, queda clar que hem d'actuar, que hem de plantejar solucions, plantejar mesures de transparència i bon govern, de lluita, de prevenció vers la corrupció, i que al mateix temps hem de recuperar la complicitat dels nostres conciutadans i la seva confiança.

Entenem, els grups de l'oposició afirmen tot sovint –i en aquest cas em sembla que no ha estat una excepció– que no tots els grups parlamentaris tenen el mateix grau de responsabilitat, i no té el mateix grau de responsabilitat el Govern que els grups que estan a l'oposició. És obvi, i jo crec que hi estem d'acord. Però, si volen ser i si volem tots plegats ser coherents amb aquesta plantejament, convindran amb nosaltres que a l'hora de plantejar solucions la iniciativa també ha de recaure en el Govern, com així ha estat, eh?, com així ha estat. Jo crec que el Govern ha actuat d'una manera ràpida, amb un anunci, amb l'anunci de l'aprovació d'un conjunt de mesures a favor de la transparència, contra la corrupció i en benefici de les bones pràctiques de l'Administració, resumint els tres àmbits: en el món municipal, en les matèries pròpies de l'urbanisme i en el món de les subvencions a fundacions.

Entenc que, ja dic, hem d'esperar..., hem pogut constatar quines han estat algunes d'aquestes mesures adoptades ja pel Govern, i el que demanaríem és que tinguéssim una mica de paciència, que vegem quines són les que acaba aprovant el Govern i, en tot cas, que els grups de l'oposició, amb una clara voluntat d'afegir-s'hi i d'aconseguir una unitat, un consens, s'hi acabessin afegint, s'hi acabessin sumant.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, senyor Millo, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor Domingo, nosaltres compartim el rerefons de la seva esmena pel que fa referència als objectius que persegueix, però, efectivament, és una esmena que té poc a veure amb la nostra moció tal com està considerada, perquè no fa referència, com vostè molt bé ha dit, als partits polítics; fem referència a un altre àmbit, a tot el que és el sector públic català, exclosos els partits polítics, que entenem que és competència del Tribunal de Cuentas, qui ha d'exercir aquest tipus de funcions, i ens sembla que és un altre tipus de debat. Compartim, com dic, l'esperit del que vostè ens explicava, però entenem que no queda encabit en aquesta moció, i per aquest motiu, en aquest cas concret, doncs, a diferència del que hem fet en altres ocasions, no podem assumir aquesta esmena.

Dues coses. Primer, vull manifestar la meua satisfacció pel fet que hi hagi un ampli consens per tal que tots els grups d'aquesta cambra puguin votar el primer bloc de la nostra moció, els dos primers punts. Anticipo ja en aquest moment que, de l'esmena de Convergència i Unió, aquell afegit al punt segon del primer bloc nostre, que diu «així com en els càrrecs i servidors públics que obren i actuen de manera honesta en la seva immensa majoria», es pugui afegir al final del nostre punt segon i que, per tant, doncs, això complementi encara més i millori aquesta redacció, no?

Dit això, la resta de l'esmena de Convergència i Unió, al nostre entendre, aigualeix la concreció i l'estructuració de la nostra moció. No sé per quin motiu, no?, però l'aigualeix. La nostra moció pretén ser molt concreta i abordar aspectes molt concrets en els quals entenem que és imprescindible fer una acció contundent a favor de la transparència i del control.

M'ha sorprès, he de dir, m'ha sorprès, poder ho he entès malament..., per tant, si ho he entès malament, ja li prego ara mateix que em disculpi, no?, però he entès una part de la seva intervenció que venia a dir que si nosaltres no acceptàvem l'esmena tal com estava formulada poder hi havien raons de tipus conjuntural o partidistes. Segurament no anava per... (*Veus de fons.*) No anava per nosaltres això, bé; perquè si era així, llavors jo no entenia per què ho deia, això, no?, perquè això no és partidista ni conjuntural, al contrari, eh?, pretén ser tot el contrari que això.

Amb relació als grups que donen suport al Govern agrair el to de tots ells, no?; lamentar que no puguem tenir un consens més ampli. Vostès confien més, també és lògic, en el que el Govern està fent que no pas amb el que proposem nosaltres. Nosaltres entenem que el Govern es quedarà curt amb aquestes mesures, entenem que és quedarà curt, i aquestes mesures són més concretes i ens sap greu que no les puguin compartir, però evidentment estarem amatents al que pugui el Govern manifestar en les seves propostes, que ara per ara encara no s'han concretat en res, no són projectes de llei, no hi han decrets, no hi han propostes, no hi ha res; tot això de moment són verbalitzacions, són expressions públiques, són anuncis i rodes de premsa, però en concret no hi ha res. La nostra moció volia anar més enllà.

Bé, en qualsevol cas, esperarem pacientment com fem sempre, no?

Una última consideració. Òbviament l'Oficina Antifrau està treballant; el que nosaltres demanem en la nostra moció és que es concreti i s'agilitzi.

Ara bé, per acabar, senyor president, la diputada Gomà, d'Esquerra Republicana..., jo és la intervenció més inoportuna i més impertinent que li he escoltat mai en aquesta cambra, no? És a dir, vostè diu que el Partit Popular no té credibilitat per plantejar una moció com aquesta? El Partit Popular català, el Partit Popular de Catalunya no té credibilitat per presentar una proposició com aquesta? Un altre dia, perquè avui no cal, no?, un altre dia, ja m'explicarà per què. Jo no sé per quin motiu. Poder a vostè li preocupen molt coses que passen a Madrid o a València, etcètera; a nosaltres, al Partit Popular català li preocupa molt el que passa a Catalunya, eh?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

I si vostè considera que això no podem fer-ho... Escolti, no ens parli de vetos. Nosaltres hem explicat que no estàvem d'acord amb un òrgan perquè no volem més multiplictat d'òrgans. I continuem pensant el mateix. Ara, un cop l'òrgan està creat, un cop l'òrgan està creat i aprovat per aquest Parlament i per tant és existent, el que volem és que funcioni i funcioni...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Millo i Rocher

...amb eficàcia.

I no torni a dir mai més que nosaltres hem vetat res, perquè la capacitat de vetar en aquesta cambra només la tenen els grups del tripartit, i la té vostè i quan pot l'exerceix...

El president

Senyor diputat!

El Sr. Millo i Rocher

...cosa que no hem fet mai nosaltres.

(La Sra. Gomà i Pons demana per parlar.)

El president

Senyora Gomà?

La Sra. Gomà i Pons

Per al·lusions, president.

El president

Un minut.

La Sra. Gomà i Pons

Bé, el senyor Millo..., sento decebre'l amb el meu to de la intervenció, però és que no tinc cap mena de depressió perquè no li agradi quin és el meu to en l'expressió de les intervencions. Aquesta no és la meva pretensió, agradar-li a vostè; cregui'm que ho tinc claríssim, això.

Jo li parlava de la falta de credibilitat per exigir la posada immediata en funcionament de l'Oficina Antifrau. I ens remetem al diari de sessions, ens remetem a tots els obstacles i impediments que han posat perquè pugui aquesta oficina efectivament posar-se en funcionament de manera immediata.

Han rectificat i rectificar és de savis, però els manca molta noblesa en política.

(Pausa llarga.)

El president

Entenc que votem separatament els dos primers punts, amb el benentès també que al segon punt ha acceptat l'esmena de Convergència i Unió. És així? *(Pausa.)*

Per tant, votarem primer aquests dos primers punts.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 126 vots a favor i 1 vot en contra.

Votem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 15 vots a favor, 68 vots en contra i 44 abstencions. Per tant, queda rebutjada.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 302-00199/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria de joc, presentada per el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la moció que avui presentem és breu, clara i concisa, i proposa instar el Govern que sigui el Departament d'Economia el responsable de les matèries que fins ara portava el Departament d'Interior amb relació al joc.

De fet, aquesta proposta de passar d'Interior a Economia les matèries del joc no és una qüestió nova, i, per descomptat, no seriem pas tampoc la primera institució, sinó que més aviat al contrari: comencem a ser dels darrers en què aquest sector, un cop regulat i ordenat, segueix depenent d'Interior.

I aquesta proposta no arriba aquí per atzar còsmic; arriba per la suma de dos factors, per sintetitzar-ho. Per una banda, ho vam dir l'altre dia, el galdós balanç fins ara

del tripartit en matèria del joc, i, per l'altra, l'evolució i els reptes que té plantejats un sector econòmic molt important i molt d'aquí; reptes tant pel que fa al context actual de crisi econòmica, que també els afecta, i molt, i que cal superar, com també a reptes referits a l'evolució que el joc està experimentant arran de l'impuls de les noves tecnologies, una evolució i uns reptes que comporten riscos i oportunitats, però un context que de ben segur el que no permet per més temps és mirar cap a un altre cantó.

Política de cadena d'errors, la del tripartit: la Combi 3, ho vam dir l'altre dia a la interpellació, va ser la cirereta dels errors i del ridícul institucional, i encara és molt més preocupant sentir del conseller que diu que la culpa sols és de l'empresa, ja que inclús ell va dir que tot ho tenen delegat; inclús el mateix control d'aquest servei, el tenen delegat, cosa que està prohibida per dret administratiu i que no és certa.

Per si fos poc, just l'endemà de dir això el conseller el diari oficial, el DOGC, publicava la nova estructura de l'EAJA, en què es constata fins a quin punt han engreixat amb molta més gent i càrrecs aquest organisme; un organisme que, ho repeteixo, pel que va dir el conseller, senzillament no es dedica ni a controlar els serveis propis que té i li són regulats per llei. Lamentable, però real com la vida mateixa: més càrrecs i més gent i feina menys i malament, aquesta, de fet, és la síntesi de l'evolució.

Una política del joc erràtica, però erràtica en majúscules: per una banda fan el discurs del joc responsable i posen «enganxines» a les màquines perquè la gent no jugui tant, però alhora i al mateix temps inverteixen en tecnologia i molta publicitat per crear nous jocs i fidelitzar, com diuen ells, més persones per a la Loteria de Catalunya perquè aquesta recapti més. I quan ho fan s'equivoquen i, com he dit, fan el ridícul com la Combi 3.

Per altra part, tenen el sector empresarial desorientat, i no sé si resignat, en un moment de crisi total també per a ells, pendent de veure quina serà la darrera genialitat que se'ls ocorrerà, com, per exemple, la darrera, l'última, la de tenir tant la venda com la comercialització de màquines parada per veure si passaran la censura, pendents de veure si aquest dibuix o aquell altre que surt a la màquina és adequat o no als ulls de la censura creada pel conseller Saura.

I per tancar el cercle la gent que pateix i lluita contra la ludopatia veuen que al costat de molts discursos i moltes «enganxines» de joc responsable hi ha un govern que crea nous jocs i més atractius i més agressius, com el Binjocs, i es gasta molts diners, milers i milers d'euros, a fidelitzar, com diuen els anuncis del DOGC, a fidelitzar molta més gent perquè jugui. Vaja, una política, com vaig dir l'altre dia, que mareja de tanta contradicció i de tant perjudici i de tants errors.

L'altre gran motiu, i principal, de la moció és que no hem d'oblidar que quan parlem del joc hi ha un sector econòmicament molt d'aquí, del país, que representa milers de llocs de treball, i que suposa milions i milions

d'euros que ingressen als comptes de la Generalitat, que també viu i pateix, com he dit abans, de manera important aquesta crisi i que alhora té plantejats molts reptes de present i de futur. I en aquest context no sols no troben suport a determinades demandes, que nosaltres considerem justes, sinó que sempre topen amb perjudici rere perjudici cap a ells i assisteixen perplexos a veure com, en canvi, aquí moltes multinacionals, majoritàriament estrangeres, des de l'alegalitat o des de la il·legalitat, com ho vulguin classificar, campen i s'anuncien tant com volen i no ingressen ni un duro a la Generalitat. I em refereixo bàsicament als operadors de jocs i apostes *online*, que molts de vostès n'hauran vist anuncis pertot arreu i en canvi no ingressen ni un duro a la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la contradicció, aquesta és la paradoxa i sobretot aquest és el repte a afrontar.

De finals del anys vuitanta cap a aquí, i per això nosaltres justifiquem aquest canvi, la tasca no va ser gens fàcil i es va haver d'ordenar i regular tot el sector; una ordenació i una regulació que es van fer de manera molt acurada, sumada, perquè és una dada objectiva, a una fiscalitat molt elevada. Jo diria, i els números són així, que és la fiscalitat més elevada de l'Estat. Aquests en van ser els trets definidors.

Un cop assolit això, ordenat tot això, situat i constituït com un sector econòmic i empresarial, amb moltes derivades estratègiques, com l'oci, el turisme, etcètera, ara hi ha reptes d'altra índole, que considerem que convé més abordar-los, tots aquests reptes, des del Departament d'Economia, des d'aquesta òptica com a concepte, més que no pas des del Departament d'Interior.

I per això nosaltres proposem això. I tot això ho proposem i ho hem d'emmarcar en un principi general que no ha de portar a l'error i que nosaltres compartim i subratllem, entre altres coses, perquè ho diu la Llei del joc, i és que el joc ni es pot prohibir ni es pot fomentar.

Per tant, nosaltres creiem que, un cop regulat, un cop ordenat aquest sector, els reptes que cal afrontar des de molts punts de vista creiem que es podrien abordar molt millor des del Departament d'Economia que no pas des del Departament d'Interior, i a més a més és que, tal com ho està portant Interior, no es que es puguin afrontar els reptes, sinó que anem cap a l'abisme.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament en la interpellació del darrer Ple vàrem veure un relat de les circumstàncies que des del nostre grup parlamentari entenem que es corresponen perfectament a la realitat: el balanç del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació en matèria de joc, segurament com en altres matèries, no és en absolut des del nostre punt de vista positiu.

I jo tiraria enrere; estem parlant de la Combi 3, però jo tiraria enrere. I, home, té..., crec que és per a nota que el Govern de la participació, el Govern que s'esforça perquè hi hagi més participació, que el que aconsegueix segurament és que hi hagi més desafecció política que mai, és aquell Govern que aconsegueix que hi hagi un tribunal que emeti una sentència que diu: «Escoltin, vostès han tret un joc» –i em refereixo al Binjocs– «que s'han saltat el tràmit d'exposició pública.» Home, escoltin, això és de nota, no?

Però encara més de nota és que treguin un altre joc, com és el de la Combi 3, que han de retirar, no sé si el tercer dia o el quart dia o el primer dia o el segon dia, perquè s'adonen que gairebé han de pagar més calés en premis que no pas recaptació genera. Escolti'm, i aquesta no és una qüestió menor, perquè precisament Catalunya i els catalans, que tenim, hem tingut per història una imatge de seriositat, de rigor, de treball, escoltin, amb aquestes coses el que aconseguim fer és ser la riota de tothom, absolutament la riota de tothom.

Per tant, des del nostre grup parlamentari estem perfectament d'acord amb la proposta que presenta el Grup de Convergència i Unió. És més, segurament fins i tot hi afegiríem: «Creiem que l'entitat que ha de gestionar els jocs i apostes de la Generalitat no ha de ser només una entitat autònoma, sinó que potser val la pena que sigui una agència amb un determinat caràcter d'estructura privada, més que no pas una entitat autònoma, una agència també segurament dependent del Departament d'Economia.» Per cert, vull recordar que quan governava Convergència i Unió no era així, sinó que Jocs i Apostes depenia del Departament de Benestar Social.

Però nosaltres tampoc no volem deixar passar que hi han hagut uns fets, que entenem que aquests fets són suficientment greus perquè s'exigeixin responsabilitats, i responsabilitats no només a l'adjudicatari d'un joc, sinó responsabilitats polítiques. Com molt bé deia el portaveu de Convergència i Unió, el departament alguna cosa a veure hi té, amb tot això, alguna cosa té a veure amb tot aquest despropòsit, i per més que sigui una adjudicació algú hi deu haver responsable de controlar que els termes d'aquesta execució es duen a terme tal qual han estat pactats.

Per tant, nosaltres hem incorporat en el text de la proposta de Convergència i Unió una esmena en el sentit d'exigir a través del Parlament al Consell Executiu responsabilitats polítiques al Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació per l'afer o l'assumpte de la Combi 3.

Res més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per fixar la posició. I en nom dels tres grups que donen suport al Govern ho farà l'illustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president; per posicionar-nos sobre aquesta moció, que té una certa dosi de curiositat i no sé si d'oportunisme, atès que no es desprèn directament del que va ser la interpellació. Però en tot cas això és un aspecte segurament subjectiu.

Pel que sí que jo volia començar és que per donar lliçons..., normalment les lliçons qui les donen, qui les imparteixen, són els professors, no els que han suspès l'assignatura.

I ho dic, perquè, aquests dies fa vint anys del cas Casinos; es compleixen aquests dies precisament vint anys. No teníem cap intenció de parlar-ne, però la presentació d'una interpellació i una moció en aquestes dates, pràcticament, ens obliga a fer-ho; però, sobretot, quan se'ns donen lliçons de com gestionar el joc, perquè no es pot parlar de la política del joc de l'any 2009 impulsada pel Govern d'entesa sense recordar com estava la política del joc ara fa vint anys, quan governava Convergència i Unió.

El cas Casinos, que va esclatar a finals del 89, va suposar el punt més baix i escandalós de la política del joc de la Generalitat. No entraré en detalls, no toca; n'hi ha prou en fer el recordatori, i aquí em quedo. Però, per destacar que avui, vint anys després, la política del joc de la Generalitat es fonamenta en la transparència, la legalitat, l'impuls del joc responsable i l'eficàcia per assegurar uns ingressos per a la Generalitat, que suposo que és també la finalitat per la qual els governs de Convergència i Unió varen impulsar l'Entitat de Jocs i Apostes.

Per cert, durant la interpellació, es va afirmar per part de Convergència i Unió que els recursos derivats del joc, durant els governs de Convergència i Unió, que es destinaven a finalitats socials eren públics, que es coneixien les seves destinacions. Per tant, llavors, no m'explico per què, a l'any 99, diversos diputats i diputades de l'oposició havien de preguntar per escrit al Govern a què destinava els recursos del joc, o que, l'any 2000, una diputada de l'oposició hagués de reclamar per escrit els projectes finançats per guanys de l'Entitat de Jocs i Apostes especificats per anys des de la seva creació. Ara és públic i tothom pot accedir-hi.

Un altre exemple: els contractes, la publicitat i la concurrència. L'entitat del joc, l'any 94, que governava Convergència i Unió, defensava que no tots els seus contractes estaven sotmesos al sistema de publicitat i concurrència. L'informe de la Sindicatura de Comptes d'aquell any 94 els corregia i establí que, en tota circumstància, era d'obligat compliment la publicitat i la concurrència de tots els contractes. Bé.

I ara, se'ns proposa que vagi a Economia, el tema del joc. Hi ha matèries o àmbits d'actuació de la Generalitat que, efectivament, poden ser adscrits a diversos departaments. És el cas, per exemple, de la política d'energia, que pot estar adscrita a Economia o podria estar adscrita a Medi Ambient. El joc és una d'aquestes matèries i podria tenir lògica que, en un futur govern, depengués d'Economia, com també seria lògic que continuï depenent d'Interior. Ara bé, aquests canvis convé fer-los

després d'un estudi acurat i, sobretot, a l'inici de la legislatura, quan s'estructura el Govern, no quan falta un any per acabar-la.

Però repassem com ha enfocat Convergència i Unió, que ara ens fa la proposta que depengui d'Economia, l'adscripció del joc durant els seus primers anys de Govern. Primer es va crear l'Entitat dels Jocs i Apostes adscrita a Presidència l'any 86. Un any després va passar a Governació, l'any 87. Un any després es va adscriure a Benestar Social, l'any 88. Després es va tornar a Governació, l'any 96, i, l'any 99, quan es va separar Governació d'Interior, es va adscriure a Interior.

Els governs catalanistes i d'esquerres s'han limitat a deixar el joc allà on el vam trobar: a Interior. Convergència i Unió va adscriure el joc a cinc departaments diferents, tot un exemple d'idees clares; però, curiosament, cap d'aquests departaments és el d'Economia, que ara ens proposen. Això sí, queda per a la història, com a fita insuperable, la inclusió del joc dins de Benestar Social.

El president

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) Si no li sap greu, senyor Turull, abans escoltaríem el senyor Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. No es preocupi, senyor Turull, que serem breus. Des de Ciutadans, constatem i coneixem la situació del joc, però no només del joc, sinó del món empresarial que gira entorn del joc, dels llocs de treball que genera a Catalunya i dels recursos que genera el joc a Catalunya per pagar el nostre sistema de benestar. Perquè jo crec que és moment de parlar clar, perquè estem amb aquest discurs políticament correcte, ofegant una mica, de vegades, la realitat que tenim, no? I jo crec que, al marge d'eslògans de «jocs responsables» i de totes aquestes paraules, que estan molt bé, hem de parlar clar i hem de dir als ciutadans que el principal contribuent de Catalunya és una empresa de jocs. El principal contribuent de Catalunya és una empresa de jocs amb setze mil treballadors. Això és una realitat que s'ha de constatar.

Per tant, les mesures, les polítiques del joc s'han de..., com bé deia el diputat de Convergència, s'han de posar en la justa mesura. És a dir, ni prohibir ni fomentar; però «ni prohibir ni fomentar» vol dir tenir una política concreta, tenir una línia de treball, saber com fer-ho. I les proves que es van constatar a la mateixa interpellació i que també s'han posat sobre la taula amb algunes posades en marxa, doncs, fallides, podríem dir-ho així, per ser molt elegants, d'alguns jocs de la Generalitat, demostren que la política no ha estat no només clara, sinó incoherent, ha estat una política incoherent. S'ha intentat perseguir, criminalitzar el joc, quan toca l'àmbit privat, però, des de l'àmbit públic s'ha impulsat el joc.

Per tant, jo crec que hauríem de trobar una dinàmica i una política concreta, seriosa, ferma, estable, que no

canviï, fins i tot, si pot ser, quan canvien els consellers o els governs, sinó que sigui estable i que doni estabilitat al sector, a les empreses, als treballadors, i, en definitiva, en aquest món, doncs, que genera, per sort, també –per sort, també els genera–, recursos per poder pagar, doncs, com altres contribuents els serveis i el benestar.

Nosaltres, en aquest cas, creiem que la proposta..., sincerament, és cert el que, em sembla que ho deia el senyor Bosch, no es deriva de la interpellació exactament la proposta que fa el senyor Turull.

En qualsevol cas, estem amb..., i li ho vam dir, també, al senyor Turull, estem d'acord amb el fons del que es planteja. Poder, nosaltres si haguéssim fet el plantejament amb una intervenció, no era tant el canvi de cromó o el canvi de responsable de Govern, sinó, més aviat, doncs, una mica amb l'esmena... Això sí, doncs, ens haurà de comentar si admet l'esmena del Partit Popular o no. És a dir, les responsabilitats d'aquesta no-política o d'aquesta política incoherent, durant aquests darrers anys.

En qualsevol cas, estem d'acord amb el fons. Creiem que ha d'haver-hi una política seriosa i la política que s'ha portat a terme no ha estat seriosa i coherent, ha estat una política incoherent per la distinció entre el que és públic i el que és privat, i una política que no ha transmès al sector estabilitat, sinó més aviat el contrari: una sensació, moltes vegades, de menyspreu, moltes vegades de dir una cosa en públic, però, després, fer una altra cosa en privat.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, votarem favorablement a la moció, però també deixem molt clar que no és tant per un canvi d'adscripció, sinó per una responsabilitat.

És evident que determinades polítiques i determinats partits polítics, doncs, quan han d'estar al capdavant de segons quines conselleries, tenen més dificultats. Què els he dir en aquestes alçades de legislatura d'Iniciativa respecte a assumir competències, en aquest cas, en departaments que són, de vegades, contradictoris, fins i tot, amb els plantejaments del partit. Però és el que vostès han triat. Vostès han triat fer un tripartit, han triat repartir-se les conselleries i ho han fet d'aquesta manera. I ho va fer el senyor Montilla, ja... Els ciutadans ja diran el què. Vull dir, en qualsevol cas, està clar que el repartiment d'aquestes conselleries i, concretament, adscriure el joc a la conselleria d'Interior, doncs, no ha estat un èxit, precisament –no ha estat un èxit.

Per tant, nosaltres, al marge del plantejament de l'actitud concreta del conseller Saura, de la conselleria, nosaltres sí que creiem que ha d'haver-hi aquesta política ferma. Segurament, és més raonable també plantejar-ho en termes econòmics, i, per tant, té sentit també –també li hem de dir, senyor Turull– que l'adscripció pugui ser a Economia, vull dir, seria l'altra solució, podríem dir-ho, si no està a Interior.

Per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem que, si ha d'haver-hi algun canvi, a futur, perquè estic convençut que, en aquestes alçades de legislatura, aquesta

moció difícilment, encara que es plantegi aquí, no hi hauran canvis de Govern. No hi han hagut canvis de Govern amb la que ha caigut... Vull dir, el senyor Saura no ha dimitit ni ha fet cap canvi amb la que ha caigut amb els Mossos d'Esquadra..., doncs, com per dimitir o canviar ara, quan estem acabant la legislatura! Vull dir, no esperem que hi votin a favor des del Govern.

En qualsevol cas, hi votarem favorablement; però, sobretot, per aquesta demanda de coherència, estabilitat i responsabilitat en una qüestió que no és senzilla, que és sensible, perquè hi ha una part positiva i una part negativa. Tots els excessos són negatius i és evident que un joc que no porti responsabilitat, que no tingui un control, que no tingui una recaptació, que no sigui una política pública respecte al joc, doncs, seria també un perill. Per tant, no estem dient –i acabo, senyor president– que no vulguem que es faci aquesta política pública, sinó que volem, amb aquest vot a favor, que aquesta política pública sigui coherent i responsable.

Gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El president

Ara sí, senyor Turull, té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres acceptàrem l'esmena del Partit Popular, tot i que l'experiència ens diu que, en el tripartit, quan demana responsabilitats a algú, el que fan és promocionar-lo i donar-li més competències. Però entenem que nosaltres hem de..., s'han de demanar responsabilitats, perquè és que ho han fet tan malament com han sabut. Costa.

I escolti, senyor Bosch..., lligant això i les responsabilitats, etcètera –etcètera. Clar, jo entenen d'on ve la seva font ideològica, jo entenc que faci algunes de les expressions com les que fa. Jo no vinc a donar lliçons. Jo vinc a donar una opinió. A vegades, molesta que hi hagi una oposició i que pugui donar la seva opinió... Els molesta molt, perquè, llavors, inclús, ens diuen que som antidemocràtics i no-sé-què, si no, els fem la garrara.

I vostè ha d'estar molt fumut per treure el cas Casino, i diu: «No entraré en detalls.» Podia entrar en detalls, començant... (*Veus de fons.*) Se l'ha deixada, la sentència? Ho dic, perquè de tots els escarafalls... No, no, no..., la sentència, tots els escarafalls. Passa que, per vostès, apliquen aquella lògica de «els aplicarem un judici com cal i, després, els afusellarem». Allò, aquella frase tan marxista de Groucho Marx... (*veus de fons*), aquella frase tan marxista de Groucho Marx en què vostès sempre fan això.

Per tant, escolti, si volia entrar en detall...

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

...jo crec que han d'estar molt...

El president

Senyor Turull, ens hauríem de centrar en el posicionament de les esmenes.

El Sr. Turull i Negre

Sí, sí, si..., és que va lligat amb allò de la responsabilitat, senyor president, que és el que em demanava el diputat del Partit Popular.

(*Remor de veus.*) Voldria intentar intervenir, senyor president. Voldria intentar intervenir... Nosaltres vam canviar de departament moltes vegades, no anava en funció de dir: «S'ha de fer a principi de legislatura.» No, no..., s'ha de fer en funció de les necessitats que hi han en cada moment, és així que s'ha de fer.

Lliga amb allò que dèiem ahir: «Escoltin, vostès miren la seva comoditat. No, si ara hi han uns reptes, per què no es pot fer ara? Hem d'esperar a cada legislatura? Tot ha d'esperar a cada quatre anys?» Home, en la situació que estem, nosaltres creiem que hi han coses que es poden accelerar, i, més, amb allò que ens hi juguem, perquè, al darrere de tot això, hi segueixo insistint, hi han molts llocs de treball, i, sobretot, hi han molts –i molts i molts– milions que ingressen a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, nosaltres, la nostra opinió, tal com s'estan fent les coses, és que, a més, segons quines cantarelles i cortines de fum de «joc responsable», el que cal són polítics més responsables al capdavant del joc.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*)

El president

Senyor Bosch...

El Sr. Bosch i Mestres

Per al·lusions.

El president

Té un minut.

El Sr. Bosch i Mestres

No. Només per dir que a nosaltres no ens molesta que hi hagi oposició i que exerceixi la seva tasca. El que a vostès els molesta és que existeixi aquest Govern. (*Veus de fons.*) I, segurament, quan aquest Govern utilitza determinats arguments, que encara els molesten més, tenen respostes tan poc afortunades com la que vostè ha tingut ara.

(*El Sr. Turull i Negre demana per parlar.*)

El president

Senyor Turull...? És que no ho sé..., no he interpretat que hi poguessin haver ni al·lusions ni contradiccions en la intervenció del senyor Bosch.

El Sr. Turull i Negre

Per contradiccions.

El president

Que no sigui dit, senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Escolti, a nosaltres, jo li ho he dit, no ens molesta que citi això; el veiem molt desesperat per recórrer a vint anys endarrere, però expliqui-ho bé, només li demanem que expliqui això.

Escolti, a nosaltres no és un problema si ens molesta que hi hagi aquest Govern o no, nosaltres fem la funció que tenim encomanada de fiscalitzar, avui, el Govern, i som i proposem el que nosaltres creiem que és més oportú en cada moment, no per al nostre grup, no per a aquest Parlament, sinó per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la moció amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 58 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a afrontar la crisi econòmica (tram. 302-00200/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les mesures per a afrontar la crisi econòmica. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, senyores i senyors diputats. Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, bé, hem presentat una moció –vostès la coneixen– on vinculem clarament –i em sembla que, a més a més, en aquest punt, segons se m'ha comunicat, hi estarem d'acord– la situació de la crisi econòmica amb la qüestió del finançament, la qual cosa celebro perquè..., potser em vaig equivocar, eh?, però

en la interpellació de fa una setmana això semblava que hi havia un moment que ballava, no? Bé, i ara sembla que hi estarem tots d'acord, en aquest primer punt de la moció; per tant, ho donem per bo.

El segon punt fa referència al que nosaltres defensem, a criteri nostre, no?, i que, a més a més..., vaja, vam exposar l'altre dia una colla d'arguments que no varen acabar de tenir resposta, o simplement no en van tenir, respecte a si s'adequa o no el model de finançament pactat a l'Estatut, que suposo, doncs, que és previsible que això no tingui el suport dels grups que donen confiança al Govern. I demanàvem una cosa, en aquesta moció, que era que se'ns facilitessin unes preguntes que havíem formulat, no? Jo estic molt content perquè a resultes d'aquesta moció, patapam, avui, fora de termini i tot el que vulguin avui, però finalment avui, precisament avui, ens han respost a unes preguntes que em sembla que són essencials per analitzar si aquest acord de finançament s'adequa o no al que se'ns ha explicat aquests últims mesos, no? I jo agraeixo, per tant, que finalment se'ns hagi respost, no? Ja està. I la resposta, a més a més, com vostès comprovaran ara a continuació és molt clara, no?

Per exemple, nosaltres demanàvem –no els les llegiré totes, perquè no tinc el temps, no?, però els les posaré a la seva disposició– quin és l'import previst que rebran Catalunya i la resta de comunitats autònomes de règim comú del total de recursos addicionals que integren el nou sistema de finançament. I se'ns contesta que hi han unes estimacions fetes per a Catalunya –això era conegut, això ja ho sabem, ho havien fet públic vostès, el Govern de la Generalitat, no?–, però diu: «Respecte a la resta de comunitats autònomes no s'han fet estimacions, de la resta de comunitats autònomes.» Aquesta és la resposta, no? I nosaltres fem una pregunta: si no s'han fet estimacions respecte a la resta de comunitats autònomes, com es calcula una mitjana? Perquè la gran bandera d'aquest acord de finançament és que quedarem per sobre de la mitjana. I llavors resulta que el Govern no sap quines són les estimacions de recursos que rebran les altres comunitats autònomes. Realment, un queda perplex, no?, perquè es veu que han arribat vostès a calcular una mitjana sense saber quin era el conjunt dels factors, com aquí vostès mateixos diuen i demostren. Realment, és un desafiament a la matemàtica, això, no?

O un altre, no? Diu: «Quins recursos rebran Catalunya i la resta de comunitats autònomes de règim comú en concepte de polítiques de normalització lingüística?» Doncs, no ho saben, no hi ha la xifra, no contesten, no?

O un altre, no?: «Quins recursos rebran Catalunya i la resta de les comunitats autònomes de règim comú provinents del Fons de competitivitat?» Tampoc ho saben, tampoc contesten, no?

O un altre, no?: «Quins són els criteris de repartiment dels Fons de competitivitat?» Doncs, amb els límits que estableixi la llei», diuen. Bé, població ajustada amb els límits que estableixi la llei. Per tant, tampoc contesten, tampoc ho deuen saber.

O un altre, no? Preguntàvem quin és l'import global del Fons de garantia dels serveis públics fonamentals previst per a l'any 2009. Doncs, l'import no el saben, no contesten, no en diuen res, no?

O un altre: «Quin és l'import global del Fons de garanties de serveis públics fonamentals» –que és clau, peça clau en aquest nou model de finançament– «per als anys 2010, 2011 i 2012?» Tampoc ho saben, no?, tampoc contesten. Això sí, han fet unes projeccions del que guanyarem Catalunya; però això, que és essencial per calcular-ho, no ho saben, no? Curiosíssim.

«Quin és l'import de les transferències positives o negatives de la clau de volta de tancament, que és el Fons de suficiència global, de Catalunya i de la resta de comunitats autònomes per al 2009?» Doncs, no ho saben, no?, tampoc ho saben.

O encara més, no?: «Quin és l'import de les bestretes a rebre a Catalunya?» Doncs, això ja es determinarà al llarg del 2010.

Podríem anar seguint, perquè veig que s'acaba el temps... Escolti'm, ja que hi ha el conseller aquí present... Jo agraeixo que el departament finalment ens hagi contestat això. Costa d'entendre que hagin tardat tant per, finalment, respondre això; costa d'entendre, no? Ara, això..., jo els dic una cosa: mentre l'acord de finançament siguin aquestes dades que vostès han facilitat al Parlament de Catalunya i que ara tot seguit farem públiques a tothom a qui li interessin, no?, mentre l'acord de finançament siguin aquestes dades, nosaltres simplement el que fem és ratificar-nos no només que això no compleix l'Estatut, que ens sembla evident, no?, com diem en aquesta moció, sinó que a més a més hi afegim que ens ratifiquem en el rebuig total d'aquest acord de finançament. Perquè, és clar, si és això que vostès ens han facilitat, que és que no saben res, doncs, aleshores anem malament.

Re, jo ara no demanaré el vot al conjunt de la moció, perquè ja sé que això no serà d'aquesta manera, però per la part en què vostès puguin estar d'acord amb nosaltres, doncs, ja els ho agraeixo a l'avançada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies il·lustre diputat. No s'han presentat esmenes, i, per fixar posició en nom dels grups que donen suport al Govern, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, per posicionar-nos, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, en la moció que acaba d'exposar el senyor Homs. Efectivament, hi ha un primer paràgraf en què nosaltres estem d'acord, que parla de la potència del nostre Estatut, potència que ens permet fer front, millor del que ho podríem fer amb l'Estatut anterior, a situacions com la que estem patint ara, que és la crisi econòmica. Jo ho deia això ahir en el meu debat de

pressupostos, que Catalunya, en part, patia el desgast de l'encaix que es va pactar durant la Transició i que es va reflectir en l'Estatut del 79 i que, justament, quan vam entrar a governar les esquerres, un punt importantíssim de la nostra política econòmica era pactar un nou encaix amb Espanya, pactar un nou estatut, pactar un nou sistema de finançament i pactar coses tan importants com la disposició addicional tercera. Per tant, al primer punt, senyor Homs, hi votarem a favor.

Hi ha un altre punt, que és que vostè demana que se li facilitin les respostes a preguntes parlamentàries que ha formulat per escrit. El Departament d'Economia li ha facilitat la resposta aquest dematí, amb quinze dies de retard, és cert, quinze dies de retard. Jo espero que vostè pugui viure amb quinze dies de retard respecte a aquestes preguntes, i, per tant, no em sembla un punt que tingui una transcendència més enllà.

Ell tercer punt de la moció és un punt que és molt més important, que és que vostè diu –no és primer cop que ho diu–, bàsicament diu que el Govern de Catalunya no està complint amb la llei, i no està complint amb la llei més important que tenim, que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Jo no entenc, sincerament, aquesta necessitat de posar en dubte que un govern faci el que ha de fer, que és complir amb la seva llei. Jo crec que fins i tot, si el govern popular governés Catalunya, compliria amb l'Estatut, perquè és una llei orgànica, eh? I, per tant, jo li puc acceptar que vostè, com a membre de l'oposició, intenti fiscalitzar el Govern, intenti fins i tot impulsar el Govern a fer el que creu vostè que és correcte fer, però no posar en dubte que el Govern té l'obligació de complir la llei. I l'altra cosa que no em sembla correcta que vostè posi en dubte és que aquest Govern, a més a més, té la voluntat –l'ha demostrat en reiterades ocasions– de no només complir amb l'Estatut, sinó extreure'n les màximes potencialitats. Jo crec que posar en dubte això no fa cap servei a ningú, i clarament no ens porta enlloc.

I, per tant, senyor Homs, no li podem votar la major part de la seva moció que avui presenta.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Muchas gracias, presidente. Señoras y señores diputados, para fijar posición de mi grupo respecto a la moción presentada por Convergència i Unió sobre las medidas para afrontar la crisis económica; y digo este título, señor Homs, porque es el título que usted le ha puesto a la moción, pero que en ningún caso se ajusta al contenido de la misma. Pero, en primer lugar, o antes que nada, me gustaría hacerle diferentes consideraciones.

En primer lugar, se refiere usted en el primer párrafo –que no el primer punto– a las herramientas, a los instrumentos jurídicos de que dispone a partir del Estatuto de Cataluña. Mire, en Cataluña, señor Homs, tenemos

instrumentos jurídicos derivados no solo del Estatuto aprobado en el año 2006, sino derivados de nuestra propia autonomía, de nuestro propio autogobierno, y ustedes lo que deberían hacer es exigir al Gobierno que los utilice, más allá de los contenidos en el Estatuto del 2006.

En segundo lugar, usted también habla del acuerdo de financiación que esta semana ya se ha votado, ya que la moción todavía no había pasado, pero hace pocos días se ha votado en el Congreso de los Diputados, con un resultado –todos sabemos– de aprobado por un solo voto. Pero usted sabe perfectamente que desde el Partido Popular consideramos que fomenta la desigualdad entre los españoles, además de que es un modelo sin la transparencia debida a los ciudadanos a la hora de explicar cómo se financian los recursos públicos. Eso y que todavía ni en Cataluña ni el resto de comunidades autónomas de España no saben cuánto van a recibir por el nuevo modelo ni cuánto tampoco van a tener que devolver como consecuencia de la crisis económica y la caída de la recaudación de los impuestos en los últimos años.

Usted hacía referencia que en el día de hoy ha recibido las respuestas a esas preguntas parlamentarias, pero permítame que le diga, señor Homs, que no me parece el mejor mecanismo para tener respuesta a unas preguntas, ¿no? Yo no creo que eso no es contenido para una moción, y en todo caso tiene usted otros mecanismos para solicitarlas, pero si ha tenido esa suerte, señor Homs, le felicito por que finalmente las haya conseguido. Pero, por lo que hoy nos explica, parece ser que el éxito ha sido absolutamente nulo, en esas respuestas a sus preguntas, pues, según usted, no le contestan absolutamente nada, no le dan cifras que a usted, al menos, le convenzan, señor Homs. Y, en todo caso, decirle que no es que no lo sepan, no es que no sepan las cifras. Sí, yo creo que sí, señor Homs, yo creo que sí que lo saben; lo único es que a lo mejor no lo quieren decir, para no desmontar el gran puzle, o para no desmontar, pues, eso que ellos han creado y con lo que se les caería todo abajo, ¿no?

Pero, en cualquier caso, sabe perfectamente que mi grupo nos hemos posicionado claramente respecto a la ley de financiación, y por tanto no creo tampoco que corresponda a esa intervención en esta moción, pues, hacer referencia a la misma, ¿no? Como le decía, creo que su partido y usted, señor Homs, deberían haber aprovechado esta intervención para hacer referencia a un mal acuerdo Solbes-Castells probablemente, y no para a lo mejor pedir que le contesten a unas preguntas, cosa que me parece absolutamente vacía de contenido y muy impropia de usted, para redactar esta moción, ¿no?

En cuanto al artículo 204, que usted también se refiere..., respecto a la creación del consorcio tributario, usted sabe que ha sido recurrido ante el Tribunal Constitucional también por mi partido, y creo que no corresponde al día de hoy el discutir los motivos que nos han llevado a presentar este recurso, pero le aseguro que totalmente legítimo. En todo caso, la capacidad normativa reconocida a una ley del Parlament de Ca-

taluña para regular la Agencia Tributaria, es, a nuestro entender, absolutamente equivocada.

Pero, en cualquier caso, señor Homs –y ya para acabar–, hombre, si usted lo que necesitaba, lo que quería, lo que sentía era, en todo caso, hablar hoy del Estatuto de Cataluña, y no de las medidas reales para afrontar la crisis económica, como así había titulado su moción, yo creo que lo que debería hacer es pedir de forma urgente la sentencia al Estatuto, la sentencia del Tribunal Constitucional, esta sentencia que marque los extremos fundamentales de nuestro Gobierno y que espero que todos ustedes –tanto Convergència i Unió como los partidos que soportan al Gobierno– sepan acatar en su globalidad. Acato y respeto es lo que pedimos desde el Partido Popular al contenido de la sentencia, que espero que esté inmediata y, en todo caso, no condicionada a calendarios electorales de partidos que cuestionan la propia legitimidad del Tribunal Constitucional.

Por todos estos motivos, el Grupo Parlamentario Popular votará en contra de la totalidad, de la globalidad de su moción, señor Homs.

El vicepresidente segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, bé, nosaltres, la veritat, senyor Homs, que és que el títol de la moció també ens ha sorprès al conèixer-ne el contingut, perquè, clar, «mesures per afrontar la crisi econòmica», i ens parla vostè de la seva cançó de sempre: de l'aplicació de l'Estatut, que no es compleix l'Estatut, que el finançament no compleix amb l'Estatut..., i, per tant, més aviat tot el contrari del que són les mesures reals per sortir de la crisi, eh? Jo crec que estem en una situació econòmica molt complicada, i hauríem de respectar com a mínim, almenys quan fem aquest joc..., que no intentem barrejar el que són normes competencials, execució d'articles concrets de l'Estatut i una qüestió, si em permet, doncs, més de tècnica constitucional, que no pas parlar de crisi econòmica. Però, en qualsevol cas, entrarem en el contingut.

I en el contingut, doncs, com vostè pot imaginar, en algunes qüestions no hi estem d'acord i altres, doncs, creiem que no toquen. En el cas del que vostè fa referència a la pregunta, crec que ja s'hi han referit anteriorment: si ha tingut èxit en la resposta o almenys han respost, doncs, felicitats; ja sabem que hi han moltes preguntes per respondre des d'aquest Govern. No és vostè l'únic ni l'únic grup, però, en qualsevol cas, esperem que això s'agilitzi d'aquí a final de legislatura. Però crec que també és veritat que no era allò..., però, bé, s'ha aconseguit l'èxit, benvinguda sigui. També podia fer el gest, potser, de retirar-la per no sotmetre a votació una qüestió que està fora de context, si s'ha respost, doncs, això és valoració del seu grup, evidentment, i ho respectem.

Per altra banda, quant al contingut, vostè parla de consorci tributari. Miri, nosaltres ens hem manifestat sem-

pre partidaris de la col·laboració entre administracions, i no només en el camp tributari, sinó en molts altres camps. Però realment l'article a què es fa referència, i vostè ho sap perfectament, parla d'un primer pas, que és aquest consorci, per anar cap a l'Agència Tributària de Catalunya. Nosaltres creiem que no ha d'haver-hi aquest pas. Que el pas que ha d'haver-hi és quedar-se amb la contribució, en aquest cas, amb la col·laboració entre administracions, entre l'Administració de l'Agència Tributària de l'Estat, i, en tot cas, aquella part de tributs que siguin de Catalunya, com fins ara –també s'ha de dir, com fins ara–, doncs, puguem portar-la perfectament amb els instruments que ja tenim. Per tant, sigui el 30 per cent d'IRPF, sigui el 50 per cent l'IRPF, no ha de canviar per res aquesta situació.

És més vostè parla de crisi econòmica i aquí ens proposa crear nous instruments i nous consorcis. Bé. Jo crec que tenim instruments, el que cal és aplicar-los, i el que cal és canviar els criteris que han vingut nous d'aquest Estatut d'autonomia, i, sobretot, especialment del finançament. Res més.

Per tant, nosaltres no estem a favor de desplegar nous ens, nous consorcis, nova burocràcia, sinó que creiem que més aviat hauríem d'anar a la finestra única, a fer-ho més senzill. En aquest cas, és evident que nosaltres no coincidim amb aquest punt en aquesta moció.

Per una altra banda, també, amb referència a l'Estatut i al que vostè diu, que no es compleix l'Estatut..., doncs, miri, jo ja sap que estem molt lluny en aquest tema, però també ho hem parlat a nivell personal i és veritat, té raó el senyor Homs: no es compleix l'Estatut fil per randa –no es compleix. No es compleix perquè aquest Estatut és una mica fum; ja ho era, però ho ha estat finalment també. És fum perquè al final tot el que s'ha produït ha estat perquè hi ha una llei orgànica de finançament, que es diu LOFCA, i que totes les comunitats s'hi han hagut de posar d'acord.

I, per tant, com ja dèiem des de Ciutadans des del principi, no calia un estatut per arribar on hem arribat. Simplement calia posar un model a sobre la taula, reformar, com qualsevol Estat autonòmic, federal, digues-li com vulguis, i posar-se d'acord entre totes les comunitats i el Govern central, amb absoluta normalitat i tranquil·litat. Nosaltres amb això no ens espantem, si, com saben, tot i tenir un punt crític, vam estar a favor que es fes aquest model. Ara, hem de reconèixer que no era per execució, fil per randa, d'un article de l'Estatut. Era impossible, de fet, fer-ho així. Perquè és que, clar, xocava directament amb el model autonòmic. Era un model confederal i nosaltres volem un model autonòmic.

Per tant, nosaltres ja vam dir que hauríem de passar per la LOFCA i pel *consejo* i per tots els tràmits que s'havien de fer i ha estat així. I, de fet, es va votar fa uns dies, com bé deia algun portaveu, fa poc, aquesta modificació a les Corts, que és qui és sobirana per decidir aquests canvis.

Per tant, el model bilateral que ens volia vendre el senyor Castells ahir no existeix. No existeix, perquè no pot ser en el sistema constitucional autonòmic. Si algú vol plantejar-ho, ho hem dit moltes vegades, té tota la

legitimitat per fer-ho a les Corts, però aquest sistema no el venguin vostès com un sistema bilateral perquè no ho és. Que ho volen? Sí. Que el senyor Zapatero amb les seves promeses i amb les seves..., ja no sé com dir-ho, no?, amb les seves no-veritats o amb les seves mentides vol enganyar tothom i no contenta ningú? Ho sabem. Però que el senyor Zapatero faci això no vol dir que el sistema canviï a ser bilateral, simplement l'Estat de les autonomies està ben clar i ben definit.

Per tant, nosaltres no estem d'acord en aquest model de mantenir, fil per randa, el que diu un estatut, perquè, si l'apliquéssim a disset estatuts d'autonomia, seria inviable. Per tant, no hi estem d'acord. Creiem en un model d'estat, que és l'autonòmic, creiem en la col·laboració entre entitats i no en la necessitat de fer consorcis ni agències pròpies, sinó col·laborar com s'ha fet fins ara. I, per tant, votarem en contra d'aquesta moció que ha presentat Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat.

Cridem a votació.

(*El Sr. Homs i Molist i la Sra. Martínez-Sampere Rodrigo demanen per parlar.*) El senyor Homs... Perdó, sí... Senyora Martínez-Sampere, digui, digui... (*Pausa.*) Senyora Martínez-Sampere primer –sí, senyora Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

President, li demano la paraula només per aclarir-li que nosaltres demanarem votació separada del primer paràgraf de la moció. Per aclarir, perquè em sembla que m'havia oblidat de dir-ho quan he intervingut a l'*atri*. D'acord... –ai!, faristol!

El vicepresident segon

Senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Sí, senyor president. No, el senyor Rivera m'ha convençut. Això no passa habitualment...

El vicepresident segon

Per què em demana la paraula, doncs?

El Sr. Homs i Molist

Li demano la paraula per comunicar a la Mesa que retirariem de la moció el tercer paràgraf, perquè efectivament les preguntes que demanàvem que fossin contestades han estat contestades. Una altra cosa és el contingut, que ja n'hem fet un judici, no?

Per tant, demanariem que..., un, dos..., el tercer paràgraf fos retirat de la moció i es posaria a votar la resta.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Homs.

(Pausa llarga.)

El president

Votem, en primer lloc, pel que fa referència a aquesta moció, el primer paràgraf, del qual s'ha demanat votació separada.

Comença la votació.

Aquest paràgraf ha estat aprovat per 111 vots a favor i 16 vots en contra.

Votem la resta de la moció tenint en compte que el tercer paràgraf ha estat retirat.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 43 vots a favor i 84 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els casos recents de corrupció que són objecte d'investigació judicial (tram. 302-00201/08)

El tretzè punt és la moció sobre els casos recents de corrupció que són objecte d'investigació judicial. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consejler...*, ilustres e ilustras diputadas, la corrupción es un fenómeno transversal, sin ninguna duda. El informe del fiscal..., bueno, la comparecencia del fiscal ayer en el Congreso dejó claro que como aquellos colaboradores cuando soplan manchan a todo el mundo. La mancha alcanza a todos los partidos políticos y alcanza en función, fundamentalmente, del grado de gobierno, de implicación en los gobiernos que se tiene. No es solamente un tema imputable a los directamente corruptos, sino también —y es lo que hoy se viene aquí a plantearse han de asumir a veces las responsabilidades cuando los gobiernos, bien por acción, bien por omisión, no adoptan las medidas adecuadas para hacer inviable que los corruptos naveguen en mar de piratas.

No se trata solo de apuntar hacia el de enfrente. En ese sentido, las últimas medidas que ha adoptado el Gobierno parece como si miraran o fijaran su atención en los aspectos en que los otros están implicados, el tema de las subvenciones de fundaciones a partidos u otras administraciones, las administraciones locales, pero realmente no ha tomado en serio medidas de corte propio. Las palabras «transparencia» y «control» están presentes en cualquier catálogo de buenas prácticas administrativas, pero no sirven para nada si no se aplican de verdad. Y da la impresión de que en los últimos tiempos se trata de desviar la mirada hacia otro lado y a veces incluso con la colaboración o complicidad de

otros partidos políticos. Tengo la sensación de que se están poniendo cataplasmas pero no se quiere aplicar cirugía correctiva.

Lo que pretende la moción, amplia moción que se ha presentado por este diputado, es precisamente tratar de identificar los puntos de dolor y además de tratar de curarlos. Hay, evidentemente, muchas píldoras en la moción anunciada. Además de la declaración inicial, se contienen treinta y seis medidas directas que tratan de dar la dosis adecuada para curar la enfermedad que vivimos en estos momentos. Una enfermedad que es fundamentalmente, además de penal o de ilícito penal, del desafecto de los ciudadanos hacia sus instituciones.

De ahí que el primer apartado, el trascendental, nuclear, es el primero, en el que se constata el desafecto y se pide al Gobierno que lidere, que tenga un decidido impulso político. Y sin embargo creemos que hasta la vista y a raíz de lo legislado o pretendidamente legislado, presuntamente legislado, puesto que hasta que venga la famosa enmienda..., si la Ley de acompañamiento este año..., la Ley de acompañamiento va a ser la ley sorpresa, porque va a tener de todo: impuesto sobre sucesiones y donaciones, ahora medidas de Sindicatura de Cuentas, medidas sobre la transparencia. Realmente los diputados estamos anhelantes. Esperemos que no acabemos decepcionados.

La panoplia que se presenta por parte de este diputado es enorme, porque enorme es el problema, y afecta a medidas que tratan de impulsar un proyecto de ley de buen gobierno y transparencia administrativa. ¿Por qué decir que no a eso cuando está en el seno del propio Estatuto de autonomía la apariencia o el deseo de que exista esa ley? También se pretende impulsar medidas en lo que hace referencia a la función pública, a la estructura administrativa, a la contratación administrativa, a las subvenciones y ayudas públicas, a la financiación de partidos políticos, a la Sindicatura de Cuentas, al urbanismo, a la reforma del Código penal. La panoplia de medidas cubre acciones preventivas y reactivas. Esto es, pretende hacer más difícil la acción ilícita, incrementar el control de los órganos independientes y endurecer el cuadro sancionador para que no salga barato, casi gratis, la corrupción política.

Estoy seguro que algunas de ellas, de esas treinta y seis medidas, les valdrá la pena y decidirán votar que sí a ellas. Porque, sinceramente, si aplican el rodillo y deciden que no vale nada de lo que aquí se plantea, desde luego estarán haciendo un favor enorme al oscurantismo, pero no se vuelvan a poner en su boca las palabras «transparencia», «control», «austeridad», porque demostrarán que no creen en ellas.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per exposar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. De fet, l'objecte d'aquesta moció és pràcticament idèntic o amb el mateix sentit que la que s'ha vist abans, la moció del Partit Popular, a la qual hem presentat la idèntica esmena, i, per tant, en moltes coses seré reiteratiu, o subscric plenament el que ha dit la meua companya, la diputada Pilar Pifarré, no?

Ara, també seré reiteratiu en una cosa, i perquè quedi clar i explícit quins són els principis que amb relació a tot això mouen el nostre grup parlamentari. És a dir, en tot allò que tingui per objectiu la millora, el perfeccionament dels controls per evitar conductes reprovables, en tot allò que vagi cap aquí, a nosaltres ens hi trobaran, en la millora dels controls de les institucions públiques, i en la millora de tot, i de poder parlar de tot, no només d'això o d'allò sinó de tot, de com ho podem millorar. Per tant, aquí ens hi trobaran.

En segon lloc, evidentment que qui la fa la paga, i qui la faci l'ha de poder pagar. I també en aquest sentit en tot allò que suposi millorar els mecanismes per accelerar que quedi esclarit si s'ha fet o no s'ha fet i que, per tant, es pagui, doncs, evidentment que també ens hi trobaran. I, evidentment també, en tot allò que siguin mecanismes per a la millora de la transparència de totes les institucions –de totes les institucions– també ens hi trobaran.

En tercer lloc, que podia ser perfectament el primer, i ho sento molt, potser aquí faig una reflexió que pot quedar en..., però jo crec que de tant en tant ho hem de recordar, no?, i, evidentment, és que aquí hi ha un principi, que és el principi d'innocència, que hem de respectar. Ho dic perquè vostè parlava del malalt. Hi han malalts, però no hi ha una epidèmia. És que estem donant per fet coses que no estan ni jutjades, és que participem d'una onada en què persones que no han estat ni jutjades, ni fets que han estat jutjats..., aquí ja estem parlant de tot i estem fent una mena, aquí, d'olla barrejada en què barregem tot tipus de coses. I, per tant, nosaltres també som els que en tot moment respectem el principi d'innocència per a tothom, absolutament per a tothom, no?

I després deixi'm que faci una altra reflexió. No sé si només és un terme de modificar normes; vostè ha fet tot un reguitzell, després en parlaré, de normes a modificar, etcètera, no?

Miri, en aquests temes tan importants com les normes, i ho dic sincerament, és les actituds. Jo crec que el primer favor que nosaltres podríem fer, tots aquells que ens dediquem a una cosa tan noble com la política i a una causa tan noble com servir la gent i servir aquest país, cadascú des dels seus punts de vista, és primer fer un exercici d'autoexigència; cadascú amb nosaltres mateixos: què ens està passant, per què hi ha aquesta percepció. Perquè, escolti, de normes n'hi podran haver moltíssimes –moltíssimes–, però a vegades hi ha gent que posa les seves energies i la seva intel·ligència al servei de saltar-se aquestes normes. Però no per això hem de dir que hi ha una epidèmia general. I per això jo insisteixo que a vegades, no és tant un tema de normes,

és un tema d'actituds, i d'actituds començant per un mateix.

Davant de tot el que està passant, davant de l'onada que ha de passar, jo crec que el millor favor que podem fer és que comencem i jo comenci per mi mateix pensant si sóc prou autoexigent amb mi en segons quines, no dic dinàmiques, sinó a vegades segons quines actituds, quins tarannàs, quines coses.

Jo crec que hem d'anar també per aquí, per les mateixes actituds, perquè estem fent coses que a vegades poden ser molt, molt injustes. Igual que hi ha gent que diu que hi ha conductes irregulars, etcètera, i qui la fa l'ha de pagar, hi ha gent que per la política i pel servei a la gent està perdent moltes coses pel camí. I això també existeix –i això també existeix. Ho dic perquè aquí estem parlant dels casos i casos de corrupció... Bé, escolti, casos de corrupció, quan hi hagi una sentència o quan una persona hagi dit: «Jo ho he fet.» Doncs, molt bé, llavors, evidentment, perquè si no...

Ho dic perquè aquí hi ha tot un reguitzell de coses que es proposen i que, per tant, jo crec que les reflexions van més enllà, i no començar amb una cursa, al faristol, de veure qui proposa la proposta més original, més contundent, mediàticament més simpàtica, etcètera, perquè, jo, pel que estic veient aquests dies, també hi ha com una mena de cursa de tot això.

Per això he volgut dir les coses al principi i per això la nostra esmena que hem presentat. Vostè em diu, m'ho ha dit aquí, suposo que ho puc dir, diu: «És molt tova.» Home, és molt tova en el sentit que nosaltres som conscients que tot el que està passant i les mesures que es puguin prendre no ho arreglarem amb una moció aquí –no ho arreglarem amb una moció aquí. I hem buscat una moció que la pogués subscriure absolutament tothom, en la línia d'alguns mínims principis.

Nosaltres creiem que evidentment aquí hi han uns instruments que el Govern ha de moure peça, ha mogut alguna peça, no l'ha concretada, ha de moure alguna peça, i nosaltres volem arribar que hi hagi un compromís de tots, no compromís en el sentit d'aquell consens per arribar a un punt intermedi que tots hi estiguem d'acord, no, no, compromís de tots per garantir-ne la seva aplicació ara i en el futur. Nosaltres, quan parlem de compromís de tots i que ens hi volem implicar, i així ho hem fet constar, i el nostre portaveu del grup parlamentari ho ha fet de manera expressa, nosaltres volem participar justament en aquest sentit.

Per això nosaltres hem presentat això, perquè, senyor Domingo, hi ha aquella dita que diu que no s'és més per fer més, sinó per fer-ho millor. I crec que nosaltres estem en aquest punt. No és un problema de fer més, és un problema de fer-ho millor, i és un problema d'actitud, no tant de normes. I la seva proposta té riscos; té riscos que alguna no calgui perquè ja existeix –jo sento alguna proposta del Govern que és que no cal, que és que no cal–; n'hi ha que n'hi hagi de noves que quedin pel camí, etcètera.

Per això nosaltres hem presentat aquesta esmena que si es vota, doncs bé, i si no li diré, i ja sé que queda molt peculiar..., i si no se'n vota, doncs tranquils. Per què?

Perquè acabaré com he començat: la nostra predisposició a millorar tots els mecanismes de control per evitar situacions com aquesta és irreprotxable, i, per tant, el nostre compromís hi és, se'ns aprovi o no se'ns aprovi la moció.

I sobretot no caiguem nosaltres en l'error de donar per condemnats situacions o fets que tot just comencen, i no ho dic per un cas en concret, sinó..., estariem destruint el sistema.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Primer de tot agrair l'esforç que ha fet el diputat de presentar aquesta bateria de propostes que, si més no, pel que servirà és per obrir un debat, un debat en seu parlamentària, sobre temes de corrupció.

Amb aquesta bateria de propostes, com diu el diputat, curaríem la malaltia? No, no, no ho faríem –no ho faríem. Vostè vol curar la malaltia, però, miri, encara que aprofitem tot això avui aquesta malaltia no es curarà. I li agraeixo la comprensió del que estic dient, perquè aquesta és una mica l'essència de la nostra intervenció. Estem d'acord amb moltes de les qüestions que vostè diu, però, miri, amb una moció del Parlament de Catalunya no podem arreglar el tema de la Sindicatura de Comptes, el finançament dels partits, la contractació d'alts càrrecs, les normes del Tribunal de Comptes, de la Sindicatura de Comptes, normes d'urbanisme, reformar el Codi penal... Tot això no ho podem fer amb una moció del Parlament de Catalunya, no ho podem fer –no ho podem fer.

Vol dir que tot això no serveix per a res? No; vol dir que jo li agraeixo moltíssim aquest esforç perquè segurament, quan parlem de corrupció, i jo coincideixo al cent per cent amb la intervenció que ha fet el representant de Convergència, el senyor Jordi Turull, segurament, hem de parlar de moltes d'aquestes qüestions i hem de començar a parlar de moltes d'aquestes qüestions. I la millor manera de fer-ho és una mica en el to que hi ha en aquest debat, que hi ha hagut en la intervenció anterior. En el to de dir «i tu, més» no és el camí, en el to de dir «i el Govern és...» no és el camí, en el sentit de dir «aquesta és una qüestió que ningú vol fer...», no, aquest no és el camí; el camí és segurament començar a treballar amb tranquil·litat, amb seriositat, posant sobre la taula aquelles qüestions que ens poden unir més que no ens poden separar.

Jo sóc dels que penso que no es tracta de fer moltíssimes coses sinó que el que fem fer-ho millor. Sí que penso també que hi han hagut coses que cada dia anem millorant, que abans no teníem una relació i una transparència en el tema del personal eventual i els seus sous i ara ho tenim, i el proper Govern ho continuarà tenint. I en això ja hem avançat. Ara hem avançat en el tema

que es publiquen els sous dels alts càrrecs, i estic convençut que no hi haurà cap govern que doni passos enrere en aquesta direcció. Ara ja tenim que es publiquen periòdicament les subvencions atorgades per la Generalitat. I aquest, segurament, és un dels bons camins.

Jo sóc dels que penso també que el Govern ha agafat la iniciativa política en aquest tema, que s'estan posant sobre la taula elements de debat, que es portaran en seu parlamentària aquestes mesures d'impuls polític de les mesures de transparència per part del Govern, i segurament aquest és el camí.

Però, sobretot, hi insisteixo, no és el moment de criminalitzar ningú –ningú–, ni cap institució, ni cap col·lectiu institucional ni polític d'aquest país; no és el moment de dir que tots són iguals i, sobretot, com m'ha semblat entendre, que tothom d'alguna manera hi està «pringat» perquè no és veritat (*pausa*) –no, ja sé que vostè no ho ha dit, però ho podria semblar–, perquè no és veritat, és que no és veritat.

Jo crec que en aquest país hi ha una immensa majoria de gent que es dedica a la política de manera absolutament altruista. És a dir, el nostre cas és l'excepció; la immensa majoria de polítics d'aquest país, el 99 per cent de polítics d'aquests països, no cobra, es dediquen a la política de manera absolutament altruista, amb una vocació pública, amb una voluntat de servei públic, de manera absolutament honesta i transparent i, com molt bé deia el senyor Turull, fent molta renúncia, renunciant moltes vegades a temps de la seva família, dels seus estudis, de les seves amistats, dels seus *hobbies*, dels seus negocis, per treballar per als altres. I no hi ha actitud més noble i més digna en l'ésser humà que aquesta. I hem de reivindicar i prestigiar la política des d'aquest punt de vista.

Per tant, no és el moment de dir «tu, més»; és el moment de prestigiar la política, perquè, diguem-ne, la combinació d'aquests dos fets, crisi i corrupció, l'única manera de combatre-les és a través de la política i de cada vegada prestigiar més la política. I també és veritat que en aquest moment tenim el risc que arribin els salvapàtries, eh?, les persones que ho voldrien arreglar tot al marge de la política. Doncs, no, tot el contrari, el camí és tot el contrari.

Votarem en contra de la seva moció perquè la seva moció no arreglarà les qüestions, no curarà la situació que tenim en aquest moment, perquè mira d'abastar molts dels temes en què segurament tenim moltes coses a dir. Però en qualsevol cas sí que crec que la seva moció ha tingut una virtut, que és que com a mínim en aquest Parlament es pugui parlar també amb tranquil·litat en matèria de corrupció, sense que, com passa en altres llocs, hàgim d'estar, diguem-ne, tirant-nos entre uns i els altres els trastos pel cap.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, el nostre grup, també ja anunciem d'entrada que votarem en contra de la moció.

I lamento, senyor Domingo, que no puguem ser tan condescendents amb vostè com el senyor David Pérez. I li diré per què. Perquè, malgrat que si analitzéssim d'una forma descontextualitzada la moció podríem parlar de la utilitat o del profit d'algunes de les propostes, no podem oblidar, és més, no hem d'oblidar, que aquesta moció és el resultat, és la conseqüència d'una interpellació.

I, miri, la interpellació, a més de seguir-la atentament, la seva interpellació, després ens l'hem llegit i rellegit, i la veritat és que, des d'un punt de vista ètic, a nosaltres aquesta interpellació que va fer vostè ens sembla una interpellació, la veritat, amb moltes mancances. Perquè, és clar, si te la llegeixes a fons i mesures bé les paraules que vostè va pronunciar, resulta que se'n pot extreure un missatge subliminal molt clar, que és que la corrupció a Catalunya és fruit, d'una banda, del fet que existeixi un fet nacional, una nació i un sentiment nacionalista, i, de l'altra, fruit també d'un govern que ell és el primer que amb la seva actuació diària fomenta o incentiva la corrupció. I això és inacceptable, això és inadmissible. I nosaltres no estem disposats, per tant, a entrar a analitzar algunes d'aquestes propostes, que, ho repeteixo, descontextualitzades podrien ser interessants, perquè vostè el que pretén és desacreditar en el fons, seguint les seues dèries i les dèries del seu grup pretén desacreditar les institucions catalanes, l'autogovern i el mateix caràcter nacional de Catalunya.

I, miri, hi ha un parell de frases que són molt significatives, no? Una és quan parla de l'oasi català. Diu: «És que ara s'ha acabat l'oasi català.» Escolti, perdoni, l'oasi català no ha tingut mai res a veure amb la corrupció; es referia, en tot cas, al fet que preteníem, els catalans, pretenem, que el combat polític, les diferències partidistes, aquí no arriben al nivell de crispació que arriben a Madrid, per exemple. I formalment jo crec que és així. He assistit a alguns debats a la cambra espanyola i, la veritat, crec que aquí la crispació i les formes les cuidem una mica més. I això és mèrit de tots, de tots els que estem representats aquí. Per tant, en aquest sentit l'oasi català, eh?, jo crec persisteix.

I després hi ha una frase que és molt reveladora, perquè vostè diu: «Son, por tanto, órganos de la justicia española los que están investigando estos hechos.» Doncs, quins han de ser?, que ha de ser la justícia portuguesa, potser, la que ha de venir a actuar a Catalunya? És que n'hi ha una altra de justícia que pugui actuar a Catalunya que no sigui l'espanyola?

No, no; miri, escolti, a Catalunya, és clar que hi ha corrupció. I és veritat que algunes persones han volgut presentar aquesta corrupció dient que amb això s'atacava el nacionalisme català, però, miri, això és una opinió molt minoritària i la majoria tenim clar que, malgrat que hi hagi corrupció, el panorama no és pas catastròfic i que la societat catalana, els partits catalans i les institucions catalanes tenim els mitjans, la voluntat i la capacitat política per combatre aquesta corrupció; i la capacitat.

I, per tant, miri, el nostre partit, en lloc de caure en aquests tòpics i de voler fer, practicar aquest populisme fàcil que practica vostè, hem començat a proposar mesures concretes. Ho vam fer quan vam aconseguir que se suprimissin les donacions anònimes als partits, mesures concretes i propostes concretes. I estem avançant en el bon camí quan l'Oficina Antifrau avui ja és una realitat. I vostè sap, i els altres grups de la cambra també, que ens hi vam escarrassar, perquè aquesta oficina pogués començar a actuar, malgrat que inicialment havia despertat indiferència o fins i tot oposició o moltes reticències. Doncs, avui aquesta oficina és una realitat.

I en farem més, de propostes. I en lloc, ho repeteixo, d'escampar aquests missatges subliminals, que el que pretenen és desacreditar-ho tot i fer creure que només aquí és la justícia espanyola la que pot resoldre, eh?, aquestes qüestions, el que farem és, juntament –n'estic segur– amb altres forces polítiques, fer propostes concretes que permetin, des de la pròpia societat catalana, oferir solucions, posar en marxa instruments i resoldre aquests problemes.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, celebrar la presentació d'aquesta moció per part del grup..., per part del senyor Domingo, que ha intervingut en la presentació d'aquesta, perquè en primer lloc vull dir que té un alt grau de coincidència amb el que nosaltres hem defensat fa pocs minuts en aquesta mateixa cambra, i entenem que és necessari. No acabem de comprendre algunes afirmacions en la línia que això no és necessari o no cal, no? Entenem que sí que cal. Jo ho he intentat explicar abans, quan hem presentat la nostra moció, i entenem que sí que cal, i molt.

De la mateixa manera que cal reiterar, ja ho he dit –ara serà la tercera vegada que ho dic, ho vaig dir en la interpellació, ho he dit en la presentació de la meua moció fa poca estona, ho torno a dir ara; val la pena, perquè no està de més tornar-ho a dir–, val la pena reiterar que, efectivament –també ho deia fa un moment el diputat Pérez–, hi ha una immensíssima majoria, 99,9 per cent de servidors públics a Catalunya que fan la seva feina honestament, honradament, al servei de l'interès general, del bé comú, i val la pena reiterar-ho, això, no?, i encoratjar-los que ho continuïn fent, com a mi m'agrada dir sempre. I, com molt bé ha dit vostè, a més a més, la majoria d'ells de manera desinteressada, perquè ho fan sense cobrar un euro a canvi. Això tampoc vol dir que els que cobrem per fer la feina que fem no hàgim de fer-ho de la mateixa manera, i amb la mateixa vocació, i amb la mateixa voluntat de servei, i amb la mateixa defensa de l'interès general. Jo penso que sí que ho fem, el 99,99 per cent, no? I n'hi han alguns que no ho fan.

Per tant, els que no ho fan, que caigui el pes de la llei a sobre d'ells, sense cap mena de contemplació, amb total contundència. Això és així, no?

I, per tant, aquests paquets de mesures tenen precisament la finalitat, en la majoria dels casos, de fer política preventiva, perquè aquests casos..., o sigui, per dificultar que es puguin produir aquests casos. I en aquest sentit són positives, benvingudes siguin. Algunes d'elles, inclús, fins i tot, per què no s'han pres abans, ja? És una llàstima que hàgim d'actuar «a conseqüència de». Penso que les que són mesures preventives s'haurien d'haver pres ja abans. I les que són amb el caràcter d'incrementar el pes de la llei, doncs, també –també. Perquè no hi ha res pitjor, no hi ha res més repugnant, per dir-ho així, precisament, que la mala utilització dels recursos públics, els que surten dels contribuents, i per benefici propi. No hi ha res pitjor que això, no? Per tant, això cal castigar-ho.

La moció que presenta el senyor Domingo, el diputat Domingo, tindrà el nostre recolzament, com dic, doncs, per aquest alt grau de coincidència que manifesta, però també li he de dir que hi han alguns punts molt concrets, pocs, hi ha alguns punts concrets en què tenim una discrepància, no? Per exemple... Bé, hi ha un aspecte que ja és genèric, que ja ho he explicat abans en la meva moció: quan vostè es refereix molt estrictament a un paquet de les trenta-sis mesures, a tota una sèrie d'accions, actuacions encaminades a la fiscalització, al control del funcionament intern, de la comptabilitat, dels resultats comptables dels partits polítics, entenem que no és aquesta la funció que estem fent en aquests moments aquí, i no és aquest estrictament el tema que parlem, perquè entre altres coses hi ha un òrgan superior, que és el Tribunal de Cuentas –que usted conoce perfectamente–, que té aquesta finalitat precisament, no? I, en tot cas, si calgués modificar aquestes funcions, hauria de ser precisament mitjançant o a través del consens dels partits polítics, en la seva globalitat, que fessin aquest tipus d'intervenció sobre aquest òrgan que té aquesta competència, que és el Tribunal de Cuentas. Això ja ho he explicat abans.

Hi ha una altra qüestió que vostè planteja en aquesta moció que nosaltres no compartim, que és el fet que s'hagi de fer una llei de subvencions catalana, una llei catalana de subvencions. Nosaltres entenem que ja hi ha una llei espanyola de subvencions que regula aquest tema i que és d'obligat compliment a Catalunya. Per tant, creiem que el que s'ha de fer és complir la llei. És a dir, moltes vegades el que passa és que volem fer noves lleis i no cal fer noves lleis. El que cal és exigir que es compleixin les lleis que existeixen. Ja hi ha una llei de subvencions; el que hem de fer és exigir que es garanteixi el compliment d'aquesta llei, no? I aquí el Govern alguna cosa hi té a dir.

Una altra qüestió que vostè introdueix que al nostre entendre no pot tenir el recolzament és que la Sindicatura de Comptes tingui facultat sancionadora. La Sindicatura de Comptes no pot sancionar, és un òrgan fiscalitzador dels comptes del sector públic català, però no té competència per sancionar, no la pot tenir. El remeto a vostè a la Sentència del Tribunal Constitucional 187/1988, que es

va fer com a conseqüència d'una impugnació a la primera llei de la Sindicatura de Comptes, precisament per aquest motiu, on deixa ben clar que la funció d'enjudiciament és del Tribunal Superior de Cuentas, no és de la Sindicatura de Comptes, no? I això..., sentència del Tribunal Constitucional. Per tant, seria un punt senzillament en què no podríem estar d'acord per aquest motiu, no pas per altre, no?

I finalment, quant a la distribució de competències, vostè planteja també en un punt que hi hauria d'haver, doncs, com una mena de retorn de competències, que nosaltres entenem que no és aquest, el tema. És a dir, les competències en matèria de control urbanístic estan molt ben definides, estan molt ben clarificades. El problema és quan no es compleixen. I el que hem de ser és exigents amb el compliment d'aquesta normativa, i sobretot que es compleixi amb lleialtat, amb lleialtat institucional. Això és el que cal, no? I en aquest sentit, doncs, nosaltres estarem sempre d'acord.

La resta de la moció, en el seu conjunt, compta, doncs, amb el nostre suport, pels motius que acabo d'explicar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Domingo, m'imagino que ja es deu pensar que el posicionament del nostre grup serà contrari a la moció que vostès han presentat, en bona part pels arguments que ja hem manifestat, que hem donat a conèixer quan hem tractat la moció presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya.

Jo entenc que vostès parteixen de la base o plantegen aquesta moció i les propostes que ens posen sobre la taula donant per entès o entenent que el Govern no ha pres cap decisió, no ha adoptat aquest impuls polític, decidit impuls polític que vostès reclamen. Diguéssim que la desavinença ja parteix d'aquesta base, eh? Nosaltres entenem i considerem que el Govern ha actuat, ha reaccionat amb rapidesa, ha anunciat tot un conjunt de mesures. Algunes d'elles ja s'han pogut concretar, com les que s'han donat a conèixer aquesta mateixa setmana; bona part d'aquestes, en concret aquestes setze actuacions que ja s'han donat a conèixer, en les properes setmanes també es plantejaran que s'aprovin determinats canvis legislatius i normatius per fer-les efectives. I, per tant, nosaltres entenem que ja s'ha reaccionat, que ja s'ha actuat i que no cal el reguitzell de mesures que vostès ens plantegen. Que està bé que ho facin, eh?, jo no dic que no, i, en tot cas, ens serviran, de ben segur, per acabar, doncs, de polir i d'afinar aquelles mesures que s'han d'acabar de potenciar.

En tot cas, potser, només coincidírem en una de les coses a què vostè es referia el dia en què va fer la interpel·

lació..., que jo també coincideixo amb la intervenció del representant d'Esquerra Republicana en el sentit que va ser, per dir-ho fluix, força desafortunada, la intervenció. La moció no reflecteix allò que es va dir, per sort, en la interpellació, però malgrat això no ha tingut èxit. Li deia que en l'única cosa que podríem coincidir –i el senyor Millo també hi ha fet referència– és que potser hem perdut una oportunitat per ser més creïbles, pel fet que aquest pas endavant que ara el Govern promou i ha anunciat no l'hem fet quan tocava i el fem ara «a reacció de», com a conseqüència, no?, i, per tant, a la defensiva, per dir-ho d'alguna manera, davant dels darrers esdeveniments, sigui cas Millet, sigui el cas Pretòria.

També hem de reconèixer que potser ara ens serà més fàcil que això acabi concretant-se en alguna cosa, eh?, perquè en aquest cas les circumstàncies entenem que són propícies, l'opinió pública jo crec que està sobradament sensibilitzada –sobradament sensibilitzada–, i potser en aquest context, en aquestes circumstàncies, serà més fàcil que tirin endavant aquestes iniciatives. Potser abans no ho teníem tan bé pel sol fet que el centre d'atenció o els centres d'atenció potser, doncs, els mereixien altres temes.

O sigui que per aquests motius nosaltres ja li ho reconeixem, pensem que s'ha d'actuar, que s'han de plantejar solucions, que de fet el Govern ja ho ha fet, mesures de transparència, de bon govern, de lluita, de prevenció vers la corrupció, i que hem de fer el possible per recuperar la complicitat dels nostres conciutadans i la seva confiança.

Vostè, en el punt segon de la seva moció, fa referència a l'Informe sobre bon govern i transparència administrativa. Jo estic segur que no només l'ha trobat en el calaix del seu despatx, sinó que se'l deu haver llegit, eh? I el mateix informe ja diu i afirma que no n'hi ha prou amb el catàleg de propostes i de recomanacions, que de fet és el que avui vostè fa. No n'hi ha prou amb fer un llistat, un catàleg de propostes i recomanacions, sinó que perquè això sigui útil i arribi a bon port el Govern ha de comptar «amb la participació informada» –i ho llegeixo textualment– «i efectiva de la ciutadania, per tal de definir valors de ciutadania, per tal de defensar-los de forma constant, per tal que els diferents departaments adoptin mesures», com estan fent, «fins i tot per la formació dels treballadors públics, la recerca de complicitats amb tots els sectors socials i inclús dels mitjans de comunicació», etcètera.

O sigui que no n'hi ha prou amb aquest llistat de mesures, cal decisió, i nosaltres pensem –i d'aquí que no donem recolzament a la seva moció– que el Govern, amb les mesures que ja ha anunciat i que de ben segur portarà a terme, doncs, ja aconseguirà aquest objectiu.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. La moción es la que es, y es sobre la que hoy se tiene que hablar. En todo caso, algún diputado ha aprovechado la ocasión para referirse a la interpellación. Ha cogido, como es habitual en este partido, el rábano por las hojas, y, claro, se ha quedado en las hojas y no ha visto el rábano, que era el contenido de la moción, al que no le ha hecho ni aprecio.

En todo caso, señor Estradé, precisamente no es su partido el más idóneo para pedir moderación. Un partido que se pone al frente de referéndums independentistas irregulares, que pide el desacato a las instituciones ante el Tribunal Constitucional de una manera tan reiterada y que incumple de una manera fehaciente, día sí, día también, las normas..., no es usted un ejemplo de admiración, ni su partido. Aplíquese el cuento.

Pasando al contenido de la moción, en todo caso, señor Pérez, yo no he pretendido curar la enfermedad. Cuando he intervenido he dicho que he identificado, he pretendido identificar puntos de dolor, no curar la enfermedad. Y la moción lo que pretendía era identificar puntos de dolor en determinadas materias y tratar de corregirlos con una serie de medidas. Es decir, soy osado, pero no tanto.

Y en este sentido hay muchas medidas. ¿Alguna valdrá? Y ustedes..., sencillamente, todos sabemos cómo funciona el mecanismo parlamentario: se propone, se propone mucho; luego los grupos que dan apoyo al Gobierno, si tienen interés, presentan la enmienda, la enmienda verdadera, sobre la que se discute y se negocia. Ustedes no han querido hacer eso. Ustedes se han limitado hoy a coger los dos puntos primeros de la moción del Partido Popular, que constatan, declaran, dicen lo que tienen que decir, que hay corrupción, que hay preocupación y que las instituciones han de reaccionar. Pues bien, es así. Correcto, yo la he votado a favor, y he votado a favor de esos dos puntos.

Pero está claro que ustedes no han querido, no han pretendido entrar en el fondo del asunto, que era lo que se intentaba, con una articulación enorme de medidas. Es decir, no me venga a decir que ya el Gobierno lo está haciendo, porque entre otras cosas, cuando se presentó la moción, señor Postigo, el Gobierno no lo estaba haciendo. Lo hizo ayer, o anteayer. Y cuando se presentó la moción no existían estas medidas. En todo caso, tenemos una bola de cristal, pero tanta bola no tenemos.

En lo que hace referencia a la enmienda de Convergència i Unió, señalar que efectivamente yo la he calificado de *tova*, pero es que está cargada de tanta beatitud que, incluso, en el punto 5 dice –qué atrevimiento, señor Turull–: «El Parlament representa el poble de Catalunya» –correcto–, «exerceix la potestat legislativa i controla l'impuls de l'acció política» –correcto–, «i de govern» –correcto– «i aprovarà amb el màxim acord...» Pero cómo vamos a presumir cómo se va a aprobar si tardamos años en ponernos a veces de acuerdo sobre determinados aspectos. Sobre aspectos relacionados con la financiación de partidos políticos, sobre la Oficina Antifraude, sobre la Sindicatura de Cuentas, ¿lo vamos

a aprobar con el máximo acuerdo? Desde luego, es muy difícil y muy complicado. Como voluntad y como intención me parece loable, pero como contenido de una moción, pues quizá sea *tou* –sea *tou*–, o *sigui tou*.

Es así...

El vicepresidente segon

Senyor Domingo, vagi acabant...

El Sr. Domingo Domingo

...que –ya termino, señor presidente– no podemos apoyar la moción.

Y lamentar que hoy se ha hablado de corrupción, pero como el viejo chiste, ¿saben ustedes aquel, no?, aquel que decía que, si hay que ir, se va, pero ir «pa na, ¿pa qué?» Pues uno tiene la sensación que hoy casi se ha ido para nada. Y de verdad que lo lamento.

Muchas gracias.

El vicepresidente segon

Gràcies, senyor Domingo. (*El Sr. Estradé i Palau demana per parlar.*) Senyor Estradé?

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, per al·lusions...

El vicepresidente segon

Trenta segons.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor Domingo, si en lloc de practicar aquest populisme catastrofista que practica reiteradament, té interès a parlar de forma serena i objectiva de les diferents solucions que es poden donar per resoldre problemes com la corrupció, però també com la transparència, com els mecanismes de control o com altres qüestions que no tenen res a veure amb la corrupció, doncs, llavors no tindrem cap inconvenient, eh?, a ser els seus interlocutors, però mentrestant no esperi que li fem el joc.

(*El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.*)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones, por alusiones directas. Muchas gracias, señor presidente. Señor Estradé, ¿pero cómo me puede decir eso? (*Rialles i remor de veus.*) Usted...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...que tiene –perdón, disculpe– la posibilidad de votar, por ejemplo, para abordar el tema de la transparencia en uno de los puntos que se ha puesto que se faciliten

los informes elaborados por su Gobierno –el Gobierno al que da apoyo usted– durante los años 2008 y 2009. ¿Y ahora vota que no y se llena de la palabra «transparencia»? Usted es un cínico.

El president

Senyor Domingo, aquesta expressió no és correcta.

El Sr. Domingo Domingo

La corrijo; pues usted es un incoherente.

(*El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.*)

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Sí; gràcies, senyor president. Únicament per demanar votació separada, dues votacions separades.

La primera seria de l'apartat *e* en la seva totalitat juntament amb el punt 1 de l'apartat *d*. (*Pausa.*) Eh?, o sigui, apartat *e* en la seva totalitat i punt 1 de l'apartat *d*.

I una segona votació separada dels punts 1 i 5 de l'apartat *f*, i del punt 2 de l'apartat *g*.

El president

Alguna altra votació separada? (*Pausa.*)

Doncs, votem en primer lloc l'apartat *e* i el punt primer..., l'apartat primer del punt *d*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 3 vots a favor, 68 en contra i 53 abstencions.

Seguidament votem els punts 1 i 5 de l'apartat *f* i el 2 del *g*.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 3 vots a favor, 78 en contra i 44 abstencions.

I finalment votariem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 68 en contra i 44 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència (tram. 302-00202/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de suport a les persones en situació de dependència. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquesta moció subsegüent, que el que vol, doncs, és que la Llei de la dependència, tal com està aprovada, s'apliqui a Catalunya, el que pretén és que en aquells aspectes bàsics en què el Govern de la Generalitat està incomplint aquesta llei es posi en solfa.

Però, en el primer punt, el que marquem és que, tal com ha dit des de sempre Convergència i Unió, la Llei de la dependència és una llei insostenible de la forma que està aprovada i, a més a més, no té en compte els costos dels serveis a Catalunya.

I per això, ara que hi ha uns experts a nivell de l'Estat, uns experts independents que també ho han dit, el que demanem és que el Govern de la Generalitat lideri la revisió d'aquesta llei, i, per tant, proposi al Govern de l'Estat una revisió d'aquest text, que la faci sostenible i que a més a més tingui en compte els costos del servei a Catalunya.

A la resta de la moció el que pretenem és que el Govern de la Generalitat i els grups parlamentaris que li donen suport respectin el text legal, que respectin, per exemple, els terminis que marca la llei en la valoració i també per a l'elaboració del programa individual d'atenció.

I per això demanem que el silenci sigui positiu, que el silenci administratiu sigui positiu. Ara ja hi ha un tribunal superior de justícia, a Madrid concretament, que ho ha resolt així, i, per tant, demanem que sigui positiu.

Escoltin, si vostès compleixen els terminis, quina por els ha de fer que el silenci sigui positiu? El que passa, que, com que no els respecten, per això els fa por.

Recordem que hi ha gent que va demanar la sol·licitud d'acollir-se a la Llei de la dependència l'any 2007 i encara té pendent de rebre els serveis o de cobrar, des de l'any 2007.

També demanem una cosa tan important com el dret a triar, que actualment el Govern de la Generalitat no el respecta.

També demanem que s'apliqui la cartera de serveis socials de la Llei catalana de serveis socials per sobre de la cartera espanyola de la Llei de la dependència. Per què? Perquè és més completa i perquè dóna resposta al conjunt de prestacions que pot demanar i que pot necessitar una persona.

Per què no donaran suport a aquest punt, també ens ho hauran d'explicar. Potser és perquè des d'una consellera..., que, per cert, no hi és, quan està incomplint la llei, perquè es posaria vermella una vegada més de veure tots els seus incompliments; resulta que tots els consellers pràcticament han estat en totes les mocions, ella no ve. No ve perquè sap que no té voluntat, ni en els pressupostos del 2010, de solucionar tots aquests problemes.

I també un altre tema: les residències privades, que qui està en una residència privada pugui tenir prestació econòmica vinculada a servei. Per què no? Per què no poden tenir ajuda les persones que estan en una residència privada?

I un altre de ben evident: les persones que han mort que van sol·licitar acollir-se a la Llei de la dependència, que no tenen el seu programa individual d'atenció fet perquè el Govern va tard i malament. Doncs, resulta que a aquestes persones se'ls diu: «Vostè no cobrarà re, la seva família no cobrarà re, perquè no té el PIA fet.» I és culpa del Govern que no està fet, perquè no ha respectat els terminis. No els sembla que haurien de reaccionar?

I avui el director del Prodep em diu: «Estem preparant una carta per a aquestes famílies.» Fa mesos i mesos que això ha passat a moltes famílies i ni tan sols els han respost –ni tan sols els han respost–, perquè no tenen el model de carta fet.

I l'assistent personal, que sigui una prestació que es doni: vint assistents personals a hores d'ara a tot Catalunya, vint, quan hi ha milers, 47.000, cuidadors familiars. Ens sembla que és una desproporció.

I finalment, i no per ser l'últim menys important, compensar als ajuntaments i als consells comarcals els costos que els significa l'aplicació de la Llei de la dependència a Catalunya. Vostès van aprovar una llei i després qui té la pressió de l'aplicació d'aquesta llei són els ajuntaments, són els consells comarcals, i vostès els han abandonat. Per tant, els demanem això.

Ens agradaria que hi fos la consellera, perquè demostrés que realment té interès per aquest tema, per posar-hi solució; no ve, com és costum en les mocions, almenys en les de Convergència i Unió.

I al final arribem a una conclusió: que és cert, la Llei de la dependència és insostenible, però també el que és més insostenible és la gestió que n'està fent el Govern tripartit, per tant, tots vostès, que són qui suporten, en el doble sentit de la paraula, aquest Govern.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor Cleries, nosaltres votarem a favor quasi tots els punts de la seva esmena; demanarem votació separada, i ja li ho dic també, senyor president, del número 7, i hi votarem en contra. Ara li ho explicaré, no em faci córrer tant; tinc cinc minuts, els aprofitaré per explicar bé el sentit del nostre vot i el sentit de la moció.

Moció oportuna? Sí. Què ens està dient aquesta moció? Simplement una cosa, senyor Bosch, el que ens està dient aquesta..., perquè és el representant en aquest moment de..., suposo que serà el representant del tripartit, no hi és la consellera, sabem que està a la comissió bilateral de la immigració, ho sabem, vull dir que..., ho sabem i ho respectem absolutament; per tant, em dirigeixo a vostè.

Què és el que està demanant aquesta moció, com ja hem demanat nosaltres amb altres mocions? Que es compleixi la Llei de dependència a Catalunya. La Llei de dependència i de l'autonomia personal s'ha de complir. Fixi's quina cosa! I ho hem de dir al Parlament? Sí, perquè no s'està complint.

I jo l'altre dia li comentava al senyor Cleries: «Sembla un *déjà vu*.» Aquest és el problema, que és que cada vegada hem de presentar les mateixes propostes. Per què? Perquè, malgrat que les presentem, malgrat que el Govern ens diu que tot està magnífic, que tot s'està fent absolutament bé, no es fa. I, per tant, ho hem de tornar a presentar.

I li donaré dades contrastades. Primer, el senyor Cleries i jo segurament no compartim que la Llei de dependència és insostenible. No sé si és insostenible, però, si és llei, s'ha de complir i hem de treure els recursos per complir-la. I qui no pot pagar, qui no pot pagar sobretot, que sigui insostenible no han de ser ni els ciutadans, ni els municipis, més que re, senyora Camats, perquè vostè sap molt bé que els municipis (*pausa*) –com em mirava amb aquesta..., dic: «Home, li ho explicaré també a vostè...»– actualment estan pagant el preu de la crisi. Què vol dir el preu de la crisi? Menys recursos i més emergències socials. I, per tant, s'estan derivant recursos que havien d'anar per a la dependència a altres àmbits socials.

Catalunya, la Generalitat de Catalunya ha de tenir els nivells de recursos per poder aplicar la Llei de dependència? Sí. Ho està aplicant? No ho sabem. Fins fa poc la consellera ens deia: «És que nosaltres apliquem el 66 per cent.» Ara tenim un informe de l'associació de gestors de política social que ens diu: «No és cert; només hi destinen el 33 per cent del total.» Qui ens diu la veritat? No ho sabem, però s'ha de saber, perquè això va en detriment sobretot de les persones dependents.

Complir els terminis, ves quina cosa!, complir els terminis. Complir els terminis vol dir que als tres mesos has de tenir la valoració i als sis mesos, tres més tres, has de tenir el PIA. No es compleix –no es compleix. I la consellera ens ve aquí i ens diu: «Sí que es compleix, més del 90 per cent», ens deia l'altre dia. Però després, com molt bé ens deia el senyor Cleries, llegint *El Segre*, des de la direcció a Lleida es deia: «És que la meitat...», se'n recorda quan ens deia: «És que la meitat..., tenim la meitat dels que sol·liciten..., a la meitat de les sol·licituds encara no hi hem pogut donar sortida.» Qui diu la veritat? No ho sabem. El que sabem és que cada cop hi ha més, com aquell qui diu, judicialització, i per què hi ha judicialització en aquest sentit? Perquè el Govern no aplica una cosa tan bàsica com és el silenci administratiu.

Jo no entro en el que fan altres comunitats autònomes, perquè jo sé que al senyor Bosch sempre li agrada parlar molt d'altres comunitats autònomes, sobretot de la Comunitat Valenciana –té una estima personal per la Comunitat Valenciana– i la Comunitat de Madrid. No entro en el que fan altres comunitats autònomes, jo com a diputat del Partit Popular català dic: «El Govern de Catalunya ha d'aplicar el silenci positiu i el Govern de Catalunya ha de dir a aquells que fan la sol·licitud que el silenci és

positiu.» I el silenci positiu vol dir que, si no hi ha valoració, se li reconeix com a mínim el grau mínim, l'I.1, si no hi ha valoració. I això els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber-ho, perquè, si la transparència, si ens creiem un altre cop el discurs que vostès fan de la transparència, si se'l creuen de veritat, han d'informar la gent.

Llibertat d'elecció, bàsic. I diu: «No, si hi ha llibertat d'elecció.» I entre altres dades deia la consellera: «El 48 per cent són serveis i el 52 per cent prestacions.» Sap que aquest diputat ha estat molt crític, perquè deia: «La Llei de dependència és una llei de serveis, no és una llei de prestacions, és una llei de serveis, perquè és una llei que ha de descarregar les famílies, les ha de descarregar.»

I quan mirem, per exemple, fixi's quina cosa!, les darreres dades del SAAD, les que ens ofereix el ministeri, ens diuen que el cuidador no professional, que és la «prestació», entre cometes, més barata, és el 59 per cent, i si la comparem amb la resta de l'Estat, el 51 per cent. Per què? Perquè estem sobredimensionant la prestació més barata, no hi ha llibertat d'escollir. L'altre dia –parlo de Lleida–, més d'un any per entrar en una residència. Quina llibertat d'elecció hi ha, si no hi han els recursos? Per tant, el que demanem és que hi hagin els recursos.

No entraré en el debat, que seria molt fàcil i serà apassionant, dels pressupostos de l'any que ve; ja hi entrarem la setmana que ve, on els portaveus de política social m'entendran, serà un debat molt interessant. Però el que nosaltres demanem, per tant, i hem presentat una esmena en aquest sentit per intentar millorar-ho, és simplement que es compleixi la Llei de l'autonomia personal (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– i, sobretot, donem transparència i garantim els drets a les persones usuàries del sistema.

Gràcies, senyor Cleries senyores diputades, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El president

La il·lustre senyora Consol Prados pot posicionar-se en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats... Senyor diputat, per començar li he de dir que la seva moció no es correspon amb el desplegament actual de la Llei d'atenció a la dependència i la vida autònoma. Recordo que la previsió per al desplegament d'aquesta llei és de vuit anys, o sigui, fins al 2015, i que portem tres anys. No conec cap país que hagi desenvolupat un sistema nou de cap tipus de protecció en menys d'aquest temps. També li he de dir que sempre hem reconegut aquelles dificultats pròpies de posar en marxa un sistema que és nou, de protecció, però aquests tres anys el que sí que hem fet és aprofitar-los per corregir aquells desajustos que la seva posada en pràctica ens ha provocat, i és el que estem fent.

Jo crec que la seva moció, senyor diputat, està ancorada en una situació que no és l'actual. I per què ho dic? Perquè és incapaç –i si m'escolta...–, és incapaç de reconèixer la realitat, de reconèixer els avenços. I, si no és capaç de reconèixer la realitat en què estem i els avenços que s'estan produint, no és tampoc capaç de poder fer una crítica constructiva. Perquè no em negarà que l'increment del pressupost s'ha anat produint any rere any. Ahir, el conseller Castells el presentava, i hem de dir que el 52 per cent d'increment es produeix dins dels pressupostos d'Acció Social i Ciutadania per a la dependència. O no em negarà tampoc l'increment de personal precisament per ajudar a tramitar amb molta més agilitat els tràmits que es deriven de la sol·licitud per a aquestes prestacions o serveis. O no em negarà tampoc l'increment en les transferències del món local –me n'alegro molt, que ara siguin tan defensors del món local, cosa que no havien fet fa un temps–, un increment del 13 per cent en transferències cap al món local. Per tant, estem parlant de pressupost, de personal, de millores en les eines per agilitzar els tràmits precisament –precisament– en què hem reconegut que hem tingut dificultats i que s'estan solucionant.

Insisteix vostè molt en el fet que estem subjectes a una llei estatal en comptes de fer el nostre propi sistema. Sincerament, senyor diputat, jo crec que això és parlar des del victimisme, un victimisme que és el que sempre han utilitzat i el que sempre utilitzen, i des del victimisme i des dels complexos, que és com vostès plantegen aquestes qüestions. A més a més li he de dir una cosa: que no es queixin tant aquí quan estan votant, van votar en contra del model de finançament al Congrés dels Diputats, i, per tant, siguin molt més coherents; siguin molt més coherents i no es queixin tant aquí quan voten en contra de 2.600 milions d'euros de més que ens vénen pels pressupostos d'aquest any.

Per tant, no es donin lliçons en aquest sentit. A més a més, vostè sap perfectament que l'atenció a la dependència, els serveis i les prestacions estan dins del sistema català de serveis socials, perquè així ho vam acordar, vostè també, en la ponència de serveis socials que vam fer en aquesta cambra. Ho vam acordar així, i també li recordo que ja anem per la segona cartera de serveis.

Fa referència, sempre fa referència als cuidadors no professionals; té raó, cuidadores, perquè la immensa majoria són dones. Doncs que recordo que abans, prèviament a aquesta llei, cuidaven les persones amb dependència des de l'anonimat i que no tenien accés a la seguretat social, ni tampoc tenien accés a una prestació, cosa que sí que tenen ara: accés a la seguretat social i també a una prestació. A més a més, no és incompatible amb rebre un servei. I estem d'acord, senyor López, que és una llei que sobretot s'ha de basar en els serveis, però també reconeixen, perquè és així i s'ha demostrat així, que, quan es posa un sistema de protecció nou en marxa, primer hi ha un increment de la demanda del cuidador no professional vers els serveis, i després aquest procés es va equiparant i anivellant, com està passant ara.

Per què dic, senyor diputat, que està ancorat en una imatge que no és real? Per què ens ve aquí amb les ma-

teixes frases fetes, amb els mateixos jocs de paraules des del començament de legislatura; jocs de paraula que potser li fan molta gràcia a la seva claca, però es que ja comencen a avorrir. I comencen a avorrir perquè són paraules buides, perquè no és una política constructiva per avançar. I li recordaré una altra cosa que segur que no li agrada, perquè no li agrada mai, que és que si arriba a ser per vostès, que van votar en contra d'aquesta llei, ara mateix més de vuitanta-tres mil persones que estan rebent una prestació o un servei a Catalunya no l'estarien rebent, més de vuitanta-tres mil persones, més les persones que estan en tràmit en la seva sol·licitud, més les persones que vindran.

Per tant, queda clar que la hi votarem en contra. Aquest sistema és bo per a les persones beneficiàries, és bo per a tota la societat, perquè crea ocupació, perquè a més d'atendre les persones incrementa l'autonomia i el benestar, i això és fonamental per ser una societat més competitiva. Hi votarem en contra perquè a més a més ens proposa punts que ja hem aprovat en altres ocasions, perquè tenim una comissió mixta en què anem fent el seguiment del desplegament d'aquesta llei. La hi votem en contra, perquè els governs treballen en el desplegament d'aquesta llei tan esperada i vostè continua ancorat en la melangia. I sobretot la hi votem en contra per incoherència, per la seva incoherència.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Miri, jo he estat repassant les vegades que en aquesta cambra hem estat debatent, els últims mesos, al voltant de la mateixa qüestió que avui ens ocupa: moció el 7 de febrer del 2008, el 4 d'abril del 2008, el 25 de maig del 2008, el 13 de l'XI del 2008 –13 de l'XI del 2008 en què van haver-hi dues mocions–, el 4 del III del 2009. Li estalviaré repassar tots els temes, però li faré una afirmació que després intentaré demostrar-li –tot i que no podré fer-ho en la seva totalitat, perquè vostè ha presentat una moció amb onze punts–, i és que l'única cosa que varia d'aquestes mocions respecte al que vostè planteja avui és la part final, la data. La resta és exactament igual.

I hom es preguntarà, doncs, per què passa, això? Doncs, passa això pel següent. Perquè vostè, senyor diputat, i el seu grup parlamentari per extensió, ha trobat una autèntica mina en un tema per erosionar el Govern, en un tema que toca la fibra sensible, però que dia a dia va avançant i es va imposant, i vostè es troba molt més còmode en el que és l'erosió, en el que és l'atac, en el que és el desgast, en el que és la utilització d'aquesta matèria, que no pas en l'altra fase, que és la fase de construcció, que és la fase de la moció.

I això ho demostra el fet que aquesta moció no aporta res de nou. És més, vostè el que ha fet aquí amb alguns punts, com per exemple el punt número 1, és agafar

un tallar i un enganxar d'altres mocions, i ens el torna a situar... Perquè, a veure, si vostè pretén que tornem a aprovar..., després d'haver aprovat una moció que en el seu moment va presentar el Grup Parlamentari Popular sobre el tema del finançament, de la sostenibilitat del tema de finançament, quan era absolutament detallat en aquest moment, doncs jo, la veritat, no li veig cap tipus de sentit –cap tipus de sentit. Si vol vostè que tornem a abordar una altra vegada que es prioritzarà, com està fent aquest Govern, la cartera de serveis socials de Catalunya, doncs, tampoc té cap tipus de sentit, i això ho varem aprovar en el seu moment. I, com això, molts altres temes.

Em sembla que tots plegats tenim molta feina, i el que convé, lògicament, és que aquí vinguin idees noves, propostes noves, i no tornar de forma reiterada, com si això fos pràcticament el full parroquial o un butlletí periòdic, doncs, a plantejar exactament els mateixos temes i els mateixos tòpics.

Perquè vostè, a més a més, planteja sempre els mateixos tòpics: que si el tema del finançament, que si el tema dels terminis, que si el dret de triar... I sap què passa?, que hi ha un problema, i vostès tenen un problema, i és que hi ha una cosa més tossuda que les crítiques. Miri, al Ripollès tenen una expressió que diu: «Ovella que bela, perd el mossec»; això el senyor Eudald Casadesús –aprofito per dir-ho quan estava a punt de marxar– segurament que ho sap perfectament. I això per què ho dic? Perquè vostès, de tant criticar, es trobaran que finalment el sistema estarà implementat, que hi hauran milers i milers de persones dintre el sistema, i vostès continuaran absolutament amb el mateix discurs, perquè no hauran tingut la capacitat –i això ho dic en benefici del seu grup parlamentari– de canviar de full de ruta.

A hores d'ara el que ens convé precisament, senyor diputat, és propostes constructives. I jo pensava, potser innocentment, que, quan vostè ens plantejava fa alguns mesos una proposta de crear una comissió mixta de treball, hauríem trobat una via no lògicament per evitar que vostès plantegessin aquestes crítiques i aquesta via de desgast, però sí que hauríem trobat una via idònia, bona, per canalitzar les inquietuds, les propostes del seu grup parlamentari. Ens vàrem equivocar; jo crec que vàrem ser, tots plegats, innocents. El seu grup parlamentari continua obsedit a utilitzar, a manipular de forma barroera, absolutament barroera, la gent d'aquest país i la gent a més a més sensible. I això em sembla una autèntica frivolitat. Perquè aquí, en tot cas, estem per reconèixer, lògicament –i ho ha reconegut moltes vegades la conselleria–, que estem aplicant un sistema complicat, que en altres llocs s'ha fet en base a períodes de temps llargs, però que el sistema, ho repeteixo, es va implementant.

Vostè comentava el tema dels terminis. Doncs, miri, en aquests moments estem en un 90 per cent de compliment de terminis. Són dades que dóna la conselleria, són dades que té aquesta conselleria i són dades que s'adeqüen a la realitat.

Es comentava també..., i ho comentava el representant del Partit Popular. Diu: «Escolti'm, no parlem del tema

del silenci administratiu positiu.» Oh, és clar, quina casualitat, no? No vol que en parlem, perquè, és clar, resulta que la sentència que hi ha en el Tribunal Superior de Justícia de Madrid fa referència a la Comunitat Autònoma de Madrid. Clar, vostè diu que no en posem exemple. Però és que vostè sempre, precisament, quan es tracta de posar algun exemple utilitza o bé el País Valencià o bé la Comunitat de Madrid, però quan resulta que hi han aspectes que no l'afavoreixen, en aquest cas resulta que són aspectes que no podem atribuir.

En tot cas, ho repeteixo, jo crec que convindria, ens convindria a tots plegats que es canviés de discurs, que canviessin de discurs –ho faig efectiu al Partit Popular, però sobretot al Grup de Convergència–, sobretot en benefici de la gent. Perquè, ho repeteixo, cada vegada resulta menys creïble, a partir de la realitat, un discurs com el seu.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Cleries, fixi's que ara li diré que hi ha tres coses que compartim del que va dir vostè en la interpellació.

Una, la primera: fa tres anys del desplegament. Com diu l'anunci en castellà, *verdad verdadera*. En fa tres.

Dues: sí que és més convenient treballar més per l'autonomia, més autonomia i més dependència. El nostre grup, doncs, s'alegra que ja comencem tots a titllar la llei del que és, una llei per a l'autonomia personal, i no només una llei per tractar la dependència.

I tres: certament, el finançament en el seu primer estadi podia ser millorable, i el nostre grup per això va proposar en el Congrés que el finançament vingués via seguretat social. Evidentment, no compartim el que vostès deien, que era major població i nivell de vida. No, seguretat social, per encara poder tenir més garantida la continuïtat del sistema i de la llei.

Però li ho han dit ja els meus companys, senyor Cleries: la meua àvia en deia «la cançó enfadosa», i és la repetició, no?, la cançó enfadosa, perquè els arguments els hem debatut una i una altra vegada. I en aquesta qüestió que vostè diu, li va dir a la consellera que nosaltres no havíem entomat mai les seves propostes..., no és cert, i s'ha dit aquí. Per això vam fer la comissió mixta, on podem parlar de la llei i on tenim tots els documents, on ho debatem, diríem, amb una intimitat, amb llum i taquígrafs, però és l'espai de què ens vam dotar i és l'espai que tenim. I vostè, doncs, no en té prou en aquest sentit.

Jo cada vegada el que veig més clar, i li ho dic, i la diputada Prados també li ho ha dit, és que el fet que es vagi consolidant un sistema català de serveis socials

on a dins hi hagi una llei que està garantint l'atenció i la prestació en aquest moment, ja, a vuitanta-tres mil persones al nostre país..., em sembla que el fet de no haver-la votat, això li fa insostenible fer una altra cosa. És a dir, ha d'atacar en allò més estricte i de la manera més incruenta de vegades, com va ser l'altre dia en la... – (*veus de fons*), sí, sí, jo ho vaig viure així–, en la interpellació. I sap que qualsevol cosa, inclús, que el departament estava plantejant per a millora, com els plans de suport als ajuntaments, que ara s'han aturat un moment, però que es reprendran per fer-ho millor, perquè se n'hi puguin adherir més, això tampoc es fa bé; no havíem d'haver fet un pla especial per als ajuntaments. Això a nosaltres ens sembla negatiu.

Tampoc compartim quan qualifica... – (*el Sr. Cleries i Gonzàlez intervé sense fer ús del micròfon*), però es farà, senyor Cleries, es farà–, es qualifica també que... Vostè va dir: «La llei..., el tracte amb el món municipal, el perjudica i l'afecta.» Se n'han dit aquí les xifres: ni el perjudica ni l'afecta; hi col·labora i hi coopera. I, evidentment, clar, com que partíem –i això no ens cansarem de dir-ho– que és una llei i són uns compromisos que ha assolit aquest Govern, uns compromisos d'adjudicar drets, i no drets graciabls o polítics graciabls, i que es fa molt difícil també que tres administracions puguin desplegar-ho molt bé i alhora –és a dir, Govern central, Administració de la Generalitat i Administració local–, això ho dificulta. Però, clar, hem avançat moltíssim.

Òbviament, costarà, i això ho hem anat dient, però és el que hem dit també: queda molt temps per anar-la desplegant, i és una llei, doncs, que en aquest sentit els nivells de drets que atorga..., el que hem de fer –i aquí sí que és on jo el voldria emplaçar– és que, en comptes de fer el que estem fent, vostè es pronunciï clarament en aquest construir que ja li han dit.

És a dir, senyor Cleries, sempre contra el que diu el Govern, sempre..., i diu, avui ho deia: «Els experts diuen que no és sostenible.» I jo l'emplaço a dir: és més sostenible el que diu el senyor Valls de la Cambra de Comerç, que diu que mentre hi hagi crisi s'ha d'aturar? No l'hem de continuar fent? Això és el model sostenible? O el model sostenible és seguir invertint en protecció social, justament per la crisi i els moments que estem patint? És a dir, per vostès, la protecció social s'emmarca en la mateixa..., que la protecció als aturats i aturades, que es rebaixi l'acomiadament de quaranta-cinc dies a trenta? Això és el concepte de protecció social que vostè ens ofereix? Aquí, al nostre grup no ens hi trobarà.

És a dir, anem a atacar el que anem a atacar, anem a buscar que aquest finançament es consolidi. No comencem a qüestionar..., que es diu que serà insostenible. Fem que entre tots sigui un dret que ha vingut, que és aquí i que ha de ser-hi per quedar-s'hi, i que entre tots el que hem de fer és garantir que això sigui així.

Si vostè li pot explicar a la ciutadania que pensa que això és sostenible, que té la fórmula, i aquesta, al cap i a la fi, la hi comprem tots, perfecte. Nosaltres, el nostre grup, estarà en aquest sentit: a donar suport a tot el finançament i a totes les polítiques que puguin fer que

la llei estigui aquí per quedar-s'hi, per complir-se i per avançar, perquè és una de les millors en protecció social més grans.

I, senyor López, l'Estatut també és una llei per complir-la.

El president

La senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades... Antes de manifestarme al respecto de la moción que presenta el Grupo de Convergencia y Unión sobre las medidas políticas de apoyo a las personas en situación de dependencia, me gustaría remarcar que, si es cierto que lo primero son las personas –y es cierto–, lo importante no es si la ley que las atiende en necesidades tan básicas es una norma que se ha aprobado a seis, sesenta o seiscientos kilómetros de distancia.

Esta ley, que da igual si se llama de dependencia o de promoción de la autonomía personal –porque esto se discutía en comisiones–, ha generado en esta cámara debates inevitables relativos a la financiación necesaria para su aplicación. Es lógico que existan fricciones y distintos puntos de vista y enfoques en cuestiones de financiación, pero conceptos como «desplegar estatutos» o «aumentar el autogobierno» son expresiones huecas o vacías si quien las oye tiene todavía que desplegar su dignidad personal o aumentar su autonomía personal. Y lo anterior queda especialmente acentuado cuando quienes esperan la ayuda de la Administración siguen impresionados y alarmados las informaciones sobre las cantidades de dinero que se mueven y que están en estos momentos en investigación por los casos de corrupción.

Las iniciativas para reducir la distancia entre políticos y ciudadanos, como la ley electoral, son medidas que seguramente resultarán muy útiles para combatir la llamada «desafección política» de los ciudadanos. Pero esas medidas no sirven de nada si nos cuesta tanto conciliar posturas en un tema que entiendo que está por encima de los partidos y ofrecemos una imagen de discrepancia sistemática a quienes esperan de nosotros que resolvamos situaciones personales que afectan a cuestiones tan básicas y relativas a la más elemental dignidad humana. Parece difícil hacer creer a la ciudadanía que estamos preocupados por sus intereses si ven que aquí discutimos por asuntos que están más allá del debate ideológico, en tanto en cuanto afectan a situaciones de amparo primarias, y ven que no se desarrollan de modo eficiente los programas de atención individualizada y servicios sociales básicos, problemática que se ve acentuada por el incremento de las personas en situación de desempleo.

Dicho esto, y excepto en el punto 7 de esta moción, en coherencia con lo expuesto en esta intervención, y para predicar con el ejemplo, los puntos de la moción que presenta el Grupo de Convergencia i Unió cuentan con nuestro apoyo.

Muchas gracias.

El president

Pot posicionar-se sobre les esmenes l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Miri, hi ha una senyora amb Alzheimer que està ingressada a l'asil de Santa Teresa Jornet de Banyoles, que algú el deu conèixer, aquest asil. A aquesta senyora, per rebre l'ajut, li diuen que ha de canviar de residència. Saben el que vol dir un canvi de residència per a una persona malalta d'Alzheimer, grau III, nivell 2? Una residència, un asil, l'asil de Banyoles, que deu ser com un hotel de cinc estrelles. Doncs, resulta que es queixen, quina casualitat!, quan tot va bé, quan el 90 per cent està resolt. Com és possible que hi hagi gent que des del 2007 té pendent de rebre els ajuts?

Vostès, per tant, parlen amb molta lleugeresa, i parlen de drets. Avui l'únic dret reconegut a Catalunya per la Llei de la dependència és el dret a esperar-se: a esperar la valoració, a esperar que rebis el PIA... És el gran dret reconegut per la Llei de la dependència i per la gestió del Govern tripartit: el dret a esperar-se. I en alguns casos a desesperar-se, quan la persona mor i li neguen l'ajut perquè vostès no han fet el PIA –perquè vostès no han fet el PIA. El dret a la desesperació d'aquestes famílies i a esperar-se.

I vostès els diuen que va bé. I vostès diuen que jo faig la cançó de l'enfadós. La cançó de l'enfadós és la seva mala gestió, que d'una forma constant es va dilatant en el temps, del Govern tripartit.

Vostès demanen canvi. I tant! El que necessita aquest país és un canvi de govern, aquest és el gran canvi que necessita; no canvi de plantejaments. I diuen: «Vostè, senyor Cleries», m'han dit, «ve aquí i ens diu el mateix.» És que m'agradaria canviar, del que dic. Però he de ser constant, com constant és la seva mala gestió. Vostès estan fent una mala gestió i parlen i s'omplen la boca de política social, i això sí que són paraules buides.

Perquè la seva gestió és buida –la seva gestió és buida. I el que necessitem no són paraules, el que necessitem és compromís amb la gent.

A aquella senyora de Banyoles, als seus familiars, els va dir un alt càrrec del departament que és de Banyoles, els va dir: «El que importen són els números, i no els sentiments.» Està contenta, aquella família està molt contenta, una família banyolina. I, per tant, doncs, jo el que els demanaria és més serietat a l'hora de respondre.

Nosaltres acceptarem l'esmena del Partit Popular, que va en la línia del que hem anat dient. Però, en canvi, el que no acceptem són determinades lliçons que vostès volen donar de gestió, perquè de bons gestors no en són. I tampoc els donarem..., ni acceptarem que vostès ens diguin que són els de les polítiques socials. Vostès són els que parlen de política social, però ja els anunciem que d'aquí a un temps hi haurà un altre govern que, a part de parlar-ne, en farà.

Moltes gràcies.

(Remor de veus. Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació, en primer lloc, el punt número 7 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 79 en contra.

I votarem seguidament la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 55 vots a favor i 66 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.